

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์
ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นางสาวลลิต์ณภัทร ปุญญ์ปิยวัชร

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 130653

สำนักวิทยบริการฯ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
วันรับ.....
วันลงทะเบียน..... 265537
เลขทะเบียน..... 2.
เลขเรียกหนังสือ..... 228 ค 117 ก 2565

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2565

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวลลณ์ณภัทร ปุณฺณปิยวัชร แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศาดรา สหัสทัศน์)

๕

กรรมการ

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะธิดา ปัญญา)

๑๐๐๐๐๐

กรรมการ

๕

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ดรณนภา นาชัยฤทธิ์)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจารี)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

A

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)

คณบดีคณะครุศาสตร์

๑๐๐๐๐๐

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรค์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน-9 มี.ค. 2565 ปี.....

ชื่อเรื่อง : การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริม
ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัย : นางสาวลลณ์ณภัทร ปุญญ์ปิยวัชร

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดรณนภา นาชัยฤทธิ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจารี

ปีการศึกษา : 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 3) เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคำม่วง อำเภอกำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 35 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีประสิทธิภาพ 74.87/73.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6314 คิดเป็นร้อยละ 63.14 3) นักเรียนที่เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.85, S.D. = 0.88)

คำสำคัญ: กระบวนการของเฮวินส์; ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

_____ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : The Development of English writing ability Using Hewins' Writing

Process of Matthayomsuksa 1 Students

Author : Miss. Lulnaphat Poonpiyawat
Degree : Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University
Advisors : Assistant Professor Dr.Darunnapa Nachairit
Assistant Professor Dr.Tipaporn Sujaree
Year : 2022

ABSTACT

The objectives of this research were 1) to develop learners' English writing ability using the Hewin's Writing Process for Mattayomsuksa 1 students to be effective according to the criteria 70/70. 2) to study the effectiveness index of development of learning activities using Hewin's Writing Process to enhance English Writing Ability of Mattayomsuksa 1 students. 3) to compare learners' English writing ability before and after learning the Hewins' Writing Process for Mattayomsuksa 1 students. And 4) to study satisfaction of Mattayomsuksa 1 students related to the class and learning activities using Hewin's Writing Process. the sample of 35 participants were Mattayomsuksa 1 students in the first semester of the 2020 academic year at Kammuang School, Kammuang District, Kalasin province, which was analyzed from Cluster sampling. Research instruments are featured with 1) Learning plans using the Hewins' Writing Process 2) the English writing test 3) Satisfaction questionnaire. The data were analyzed by using percentage, frequency, standard deviation, and a Dependent Samples t - test. The results showed that 1) the efficiency of English writing ability of Mattayomsuksa 1 student was 74.87/73.14, which is higher than the target set 70/70. 2) the Effectiveness Index of English writing ability of Mattayomsuksa 1 student was 0.6314 or 63.14%. 3) English writing score of Mattayomsuksa 1 student after learning Hewin's Writing Process was significantly higher at the statistical level of .01. And 4) The Mattayomsuksa 1 student's satisfaction

towards the class and learning activities using the Hewins' writing process was high level.
(\bar{X} =3.85, S.D.=0.88).

Keywords: English writing ability, Hewins' Writing Process

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดรณนภา นาชัยฤทธิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจारी อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ ในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศาสตรา สหัสทัศน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร คณะกรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะธิดา ปัญญา คณะกรรมการสอบ (ผู้ทรงคุณวุฒิ) ที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะและแนวทางแก้ไข ปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล เอกะกุล นางอังคณา สุขวิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิชุดา ขุนหนู และนางนิธิตี โฆสสวัสดิ์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบเครื่องมือ ความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนได้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีคุณภาพสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และอาจารย์ตลอดจนญาติพี่น้องที่ให้กำลังใจช่วยเหลือ สนับสนุนมาโดยตลอดคุณค่าและประโยชน์จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดามารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอน ให้มีความรู้มีสติปัญญาส่งผลให้ผู้วิจัย ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต และก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

นางสาวลลณ์ณภัทร ปุญญ์ปิยวัชร

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.3 สมมุติฐานการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	5
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	9
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2561 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	9
2.2 ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ	32
2.3 กระบวนการของเฮวินส์	51
2.4 แผนการจัดการเรียนรู้	65
2.5 การหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้	77
2.6 ดัชนีประสิทธิผล	79
2.7 ความพึงพอใจ	82
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	87
2.9 กรอบแนวคิดการวิจัย	93

หัวเรื่อง

หน้า

บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย	94
3.1	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	94
3.2	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	94
3.3	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	95
3.4	แบบแผนการวิจัย	103
3.5	การเก็บรวบรวมข้อมูล	104
3.6	การวิเคราะห์ข้อมูล	104
3.7	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	105
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	109
4.1	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	109
4.2	ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล	109
4.3	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	111
บทที่ 5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	115
5.1	สรุป	115
5.2	อภิปรายผล	116
5.3	ข้อเสนอแนะ	122
บรรณานุกรม	123
ภาคผนวก	135
ภาคผนวก ก	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	138
ภาคผนวก ข	เครื่องมือประเมินคุณภาพการจัดการเรียนรู้	162
ภาคผนวก ค	ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือการจัดการเรียนรู้	169
ภาคผนวก ง	คะแนนการจัดการเรียนรู้	170
ภาคผนวก จ	หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ	184
การเผยแพร่ผลงานวิจัย	192
ประวัติผู้วิจัย	193

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	โครงสร้างเวลาเรียน..... 12
2.2	ตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการแกนกลางภาษาต่างประเทศ 15
2.3	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนบทบาทครูและบทบาทผู้เรียนตามรูปแบบ กระบวนการของเฮวินส์ 61
3.1	แผนจัดการเรียนรู้ความสามารถด้านการเขียน โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของ เฮวินส์ 95
3.2	แบบแผนการทดลอง 103
4.1	ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 110
4.2	ค่าดัชนีประสิทธิผลของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของ เฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 111
4.3	ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ของกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 112
4.4	ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 113
ค.1	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ 167
ค.2	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบวัด ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ 168
ค.3	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบสอบถามวัด ความพึงพอใจ 169
ง.1	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 171
ง.2	คะแนนของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน 179
ง.3	ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน 181

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แผนภูมิของกระบวนการเขียน เมอร์เรย์ (Murray. 1982, p. 21-25)	55
2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย	92

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์
ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นางสาวลลณ์ณภัทร บุญญิพย์วัชร

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2565

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์
ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นางสาวลลณ์ณภัทร ปุญญ์ปิยวัชร

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2565

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

เครื่องมือในการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ภาษาอังกฤษ	รหัสวิชา อ21102	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	ภาคเรียนที่ 1	ปีการศึกษา 2563
เรื่อง MY FAMILY		เวลา 2 ชั่วโมง

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.3

นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

ต 1.3 ม.1/3 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว

สาระสำคัญ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นักเรียนต้องเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ในเรื่องต่าง ๆ เพื่อจะได้นำความรู้นั้นไปฝึกใช้ในลักษณะต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนเขียนและอธิบายความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวได้ถูกต้อง
2. นักเรียนเขียนประโยค (Sentence) เกี่ยวกับครอบครัวได้ถูกต้อง (Grammar Accuracy) และ เขียนเติมคำลงในช่องว่าง (Writing ability) เกี่ยวกับครอบครัวได้

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน
4. กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

สมรรถนะสำคัญ

1. ความสามารถในการสื่อสาร (พูด เขียน นำเสนอผลงาน)
2. ความสามารถในการคิด (การใช้เหตุผล การวิเคราะห์)

สาระการเรียนรู้

การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และการเขียนประโยคเกี่ยวกับเรื่อง ครอบครัวของฉัน (My Family)

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)

1.1 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง My Family แล้วนักเรียน จะต้อง

1.1.1 เขียนและอธิบายความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวได้

1.1.2 เขียนประโยค (Sentence) เกี่ยวกับครอบครัวได้ถูกต้อง (Grammar Accuracy) และเขียนเติมคำลงในช่องว่าง (Writing ability) เกี่ยวกับครอบครัวได้

1.2 ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องครอบครัวของนักเรียน ว่า ในครอบครัวของนักเรียนนั้นมีใครที่อาศัยอยู่ร่วมกับนักเรียนบ้าง (How many people are there in your family?) คุณมาจากที่ไหน (Where do you live?) พวกเขาเป็นใคร (Who are they?) คุณอาศัยอยู่กับพ่อแม่ของคุณใช่ไหม (Do you live with your parents?) ครูคอยฟังแนวคำตอบจากนักเรียน และนักเรียนจับคู่กัน และทดลองสอบถามเพื่อนสมาชิกในห้องเรียนเกี่ยวกับคำถามภาษาอังกฤษ เช่น คุณอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือเปล่าครับ (Do you live with your parents?), คุณมีพี่ชาย และพี่สาวกี่คน (How many brothers and sisters do you have?), สมาชิกในครอบครัวคุณสบายดีไหมคะ (How are your family members?) หลังจากนั้นครูเขียนหัวข้อเรื่อง My Family บนกระดานดำ แล้วให้นักเรียนช่วยกันระดมสมอง (Brainstorming) หาคำศัพท์ เกี่ยวกับครอบครัวของนักเรียน และความหมายของคำ พร้อมทั้งให้นักเรียนออกมาเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวบนกระดานดำ

1.3 ครูแจกใบความรู้เรื่อง My Family (Vocabulary, Grammar) ให้นักเรียนช่วยกันศึกษาด้วยตนเอง โดยครูเดินสังเกตและช่วยเหลือ

ขั้นที่ 2 การเขียนร่างครั้งที่ 1 (First Draft)

2.1 ครูให้นักเรียนนำข้อมูลที่ได้จากการตอบคำถาม จากการศึกษาในใบความรู้ เกี่ยวกับครอบครัว “My Family” มาใช้ในการเขียน โดยครูให้นักเรียนเขียนเรื่องสั้นเกี่ยวกับครอบครัวด้วยประโยคแบบง่าย (Simple Sentences) 8-15 ประโยค โดยใช้เวลาในการเขียนประมาณ 10-15 นาที โดยครูไม่ต้องเข้าไปช่วยเหลือ

2.2 ครูเขียนในหัวข้อเดียวกับนักเรียน เกี่ยวกับเรื่อง My Family เพื่อใช้เป็นแบบอย่างในการตรวจงาน และให้นักเรียนอ่านงานเขียนของครูเกี่ยวกับ เรื่อง My Family ที่ครูเขียนไว้

2.3 ครูให้นักเรียนอ่านงานเขียนของตัวเองเกี่ยวกับครอบครัวที่นักเรียนเขียนไว้ในสมุด แล้วจดคำศัพท์หรือข้อมูลที่ไม่สามารถเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ เพื่อให้ครูหรือเพื่อน ๆ เขียนคำศัพท์นั้น ๆ หรือข้อมูลเพิ่มเติม

2.4 ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์หรือแนวคิดที่นักเรียนมีปัญหาไม่เข้าใจ แล้วให้นักเรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเอง

ขั้นที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

3.1 ครูสุ่มนักเรียนให้นักเรียน 3-5 คน อ่านงานเขียนของตัวเองเกี่ยวกับเรื่อง My Family ให้เพื่อนฟัง หากนักเรียนคนใดสามารถอ่านงานเขียนของตนเองได้ ครูต้องแสดงความชื่นชมเป็นการให้กำลังใจแก่นักเรียนและให้นักเรียนแสดงความรู้ความเข้าใจในการเขียนที่ได้ลงมือปฏิบัติ

3.2 ครูแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่อง My Family เฉพาะด้านเนื้อหาเท่านั้น ไม่ตรวจไวยากรณ์แต่เป็นการแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งที่นักเรียนคิด แนวคิดการแสดงความคิดเห็นหรือประสบการณ์

3.3 ครูให้แบบอย่างในเรื่องของภาษา โดยแสดงงานเขียนของครูที่ครูเขียนไว้ พร้อมให้อ่านให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งอธิบาย และให้คำแนะนำเพิ่มเติม

3.4 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน แล้วแลกเปลี่ยนงานเขียนของตัวเองกับเพื่อน โดยให้นักเรียนเขียน และแสดงความคิดเห็นของตัวเองลงบนงานเขียนของเพื่อน หรือจะเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นก็ได้ ซึ่งการแสดงความคิดเห็นต่อผลงานของเพื่อน ๆ นั้นควรเป็นไปในทางบวก เพราะว่าจะได้เป็นการให้กำลังใจในการเขียนของเพื่อนอยากที่จะเขียนต่อไป

3.5 เมื่อนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นหรือวิจารณ์งานเขียนได้แล้ว ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านภายในกลุ่ม และแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนนั้น ๆ ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 การเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft)

ครูให้นักเรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตัวเองด้วยการเพิ่มเติมหรือเขียนขยายความในส่วนที่ครูเขียนไว้เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับเรื่อง My Family ของครู หรือเพื่อนแสดงความคิดเห็น ซึ่งนักเรียนไม่จำเป็นต้องเขียนตามความคิดเห็นนั้นก็ได้ เพราะจะเป็นการควบคุมให้นักเรียนเขียนโดยไม่เต็มใจ นักเรียนจะได้มีความรู้สึกที่นักเรียนเป็นคนเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเอง และจะได้รู้สึกว่าเป็นความคิดและผลงานเขียนของตนเองอย่างเต็มที่

ขั้นที่ 5 การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Proofreading)

5.1 ครูให้นักเรียนตรวจผลงานเขียนของตนเองเกี่ยวกับเรื่อง My Family โดยครูบอกหลักเกณฑ์การตรวจให้คะแนน แก่ นักเรียน ก่อนที่จะลงมืออ่าน และตรวจผลงานของตนเอง

5.2 ครูให้นักเรียนอ่านบททวนและตรวจผลงานเขียนของตนเองก่อน แล้วจึงให้เพื่อนในกลุ่มช่วยอ่าน และตรวจให้อีกครั้งหนึ่ง โดยเพื่อนบันทึกรายละเอียดส่วนที่ดีและส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไข แล้วส่งงานเขียนคืนให้เจ้าของตรวจทานอีกครั้ง

ขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft)

6.1 ครูให้นักเรียนนำผลงานที่ผ่านการตรวจจากเพื่อนแล้วกลับมาปรับปรุงแก้ไขทั้งด้านเนื้อหา และความถูกต้องแม่นยำอื่น ๆ ให้ถูกต้องสมบูรณ์

6.2 ครูให้นักเรียนอ่านบททวนผลงานเขียนของตนเองหรือให้เพื่อนช่วยตรวจจนแน่ใจอีกครั้งแก้ไขตามที่เพื่อนตรวจ หรือที่ตรวจทานพบด้วยตนเอง แล้วคัดลอกผลงานเขียนใหม่ให้สวยงามเป็นระเบียบลงใน Worksheet 1.1

6.3 ครูตรวจแก้ไขงานของนักเรียนจนเป็นงานเขียนที่สมบูรณ์ แล้วให้มีการแสดงผลงานของนักเรียนไว้บนบอร์ด หรือป้ายนิเทศในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียน เพื่อให้ทุกคนมีโอกาสแสดงผลงาน แล้วกลับมาอ่านผลงานของตนเองบ่อย ๆ เมื่อมีโอกาส วิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจในผลงานของตนเองและมีแรงจูงใจในการเขียนครั้งต่อ ๆ ไป

6.4 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาเรื่อง My Family จากที่เรียนมา

6.5 ครูมอบหมายให้นักเรียนทำ Worksheet 1.2 และ Worksheet 1.3 ที่ครูเตรียมไว้ให้ตามขั้นตอนการสอน หลังจากที่นักเรียนทำ Worksheet 1.2 และ Worksheet 1.3 เสร็จ ครูเฉลย Worksheet 1.2 และ Worksheet 1.3 บนกระดานดำ แล้วให้นักเรียนตรวจคำตอบของตนเองจากเฉลยที่ครูเฉลยให้ พร้อมกับให้คำชมเชยกับนักเรียนคนที่ตอบได้ถูกต้องทุกข้อ พร้อมกับบันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนนท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

6.6 ครูสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ พร้อมทั้งบันทึกคะแนนลงในแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ในท้ายแผน

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้ เรื่อง My Family
2. Worksheet 1.1 (แบบเขียนเติมคำลงในช่องว่าง) เรื่อง My Family
3. Worksheet 1.2 (แบบฝึกเขียนเรียงประโยค) เรื่อง My Family
4. Worksheet 1.3 (แบบฝึกความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ) เรื่อง My Family

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้
 - 1.1 ตรวจสอบแบบฝึกหัด
 - 1.2 สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้
2. เครื่องมือวัดและประเมินผลการเรียนรู้
 - 2.1 แบบฝึกหัด
 - 2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ (คุณลักษณะ อันพึงประสงค์)
3. เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
 - 3.1 แบบฝึกหัด ประเมินผลโดยถือเกณฑ์ผ่าน สำหรับผู้ที่ได้คะแนนจากการวัดผล ร้อยละ 70 ขึ้นไป ผ่านเกณฑ์
 - 3.2 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ (คุณลักษณะ อันพึงประสงค์)
 - 3.2.1 มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน และกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก
อย่างเหมาะสม
 - 3.2.2 เกณฑ์การประเมิน แบบสังเกตพฤติกรรม

ได้คะแนนตั้งแต่	9-12	อยู่ในระดับ	ดี
ได้คะแนนตั้งแต่	5-8	อยู่ในระดับ	พอใช้
ได้คะแนนตั้งแต่	0-4	อยู่ในระดับ	ปรับปรุง

 เกณฑ์การผ่านแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ ต้องได้ระดับดีขึ้นไป ถือว่า

ผ่านเกณฑ์

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

ปัญหาและอุปสรรค

ข้อเสนอแนะ

ลงชื่อ ผู้สอน
(นางสาวลลิตณ์ภัทร ปุญญ์ปิยวัชร)

ภาคผนวกท้ายแผน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

 Knowledge sheet

 Vocabulary

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
UNCLE	/'ʌŋkl/ อั้ง คิล	the brother of your mother or father; the husband of your aunt
PARENTS	/'perənt/เพ็ เร็นท	[usually plural] a person's father or mother
AUNT	/ænt/ แอนท, อ้านท	the sister of your father or mother; the wife of your uncle
COUSIN	/'kʌzn/ คัสซิ้น	a child of your aunt or uncle
BROTHER	/'brʌðər/ บร่าเดอร์	a boy or man who has the same mother and father as another person
SISTER	/'sɪstər/ ซิสเตอร์	a girl or woman who has the same mother and father as another person
NIECE	/ni:s/ นีสสิ	the daughter of your brother or sister
NEPHEW	/'nefju:./เน็ฟฟิว	the son of your brother or sister
DAUGHTER	/'dɔ:tər/ด้อวเทอร์	a person's female child
SON	/sʌn/ซัน	a person's male child
GRANDSON	/'grænsʌn/แกรนซัน	a son of your son or daughter
GRANDDAUGHTER	/'grændɔ:tər/ แกรนด์อวเทอร์	a daughter of your son or daughter

คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
GRANDFATHER	/'grænfɑːðər/ แกรนฟาเตอร์	the father of your father or mother
GRANDMOTHER	/'grænmʌðər/ แกรนมะเทอร์	the mother of your father or mother
MOTHER-IN-LAW * (PLURAL MOTHERS-IN-LAW)	/'mʌðər In lɔː/ มะเทอร์ อิน ลอว	the mother of your husband or wife
FATHER-IN-LAW * (PLURAL FATHERS-IN-LAW)	/'fɑːðər In lɔː/ ฟาเตอร์ อิน ลอว	the father of your husband or wife

ที่มา : <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/>

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Grammar

Verb to be

Affirmative

Contractions

Singular	I + am	=	I'm
	You + are	=	You're
	He + is	=	He's
	She + is	=	She's

Question Word:

What

What's (what + is)

Possessive Adjectives : my, your,

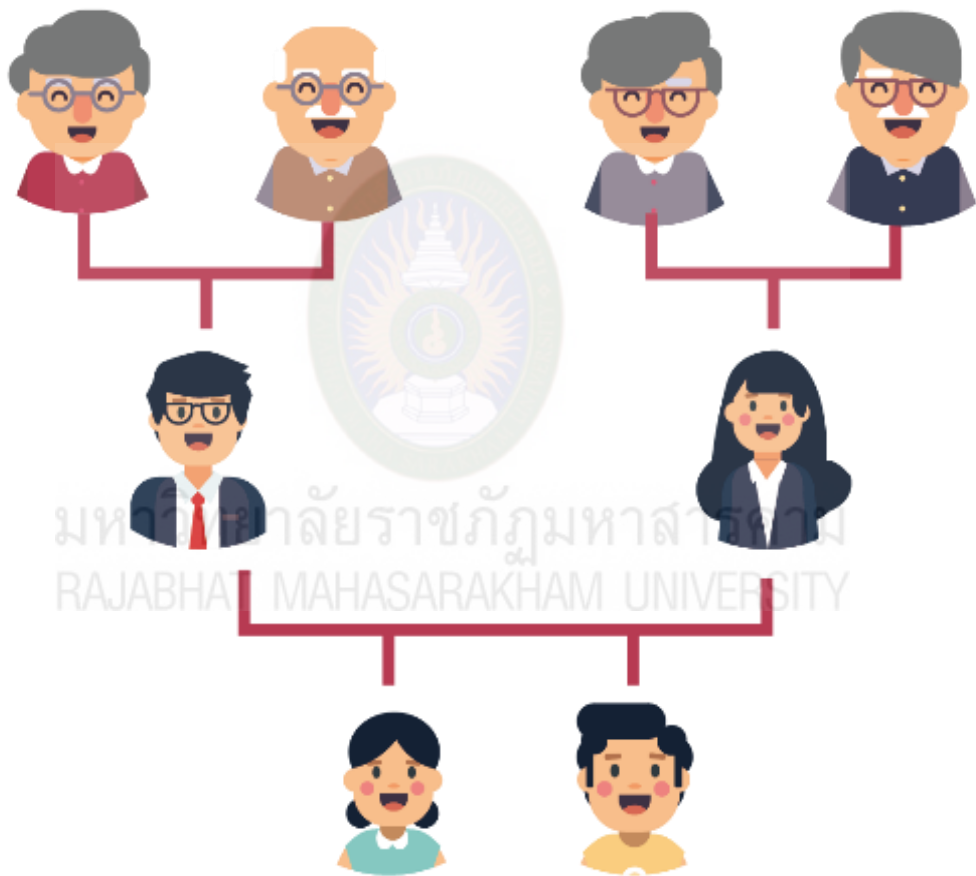
his, her

My name is John.

His name

WORKSHEET 1.1

This is Sam's family tree.

Designed by pngtree

Complete the story by using the words given in the list below.

My grandfather, My grandmother, Eight, My father's studies,
 My mother's, seventy-six, My older sister, My name , 111
 Moo 2 T. Tongchai

Hi..... is Sam. I am thirteen years old. My address is

There are people in my family, my grandfathers, my grandmothers,
 my dad, my mom, my older sister, and me. are Tomas, and
 Almo. They are seventy-eight and seventy-nine years old. are
 Solly and Ann. They are seventy-four andyears old.
 name is Alex and he is forty years old. He is a doctor. My name
 is Mary and she is thirty-six years old. She is a nurse. name is
 Emma and she is fifteen years old. She in the secondary three.

WORKSHEET 1.2

Move the words correctly

1.

.	She	a	is	teacher
---	-----	---	----	---------

2.

love	I	.	my family
------	---	---	-----------

3.

have	.	I	a dog	my house	in
------	---	---	-------	----------	----

4.

He	55	is	.	years old
----	----	----	---	-----------

5.

years old	is	.	She	50
-----------	----	---	-----	----

6.

is	a	.	small	my family
----	---	---	-------	-----------

7.

.	He	doctor	is	a
---	----	--------	----	---

8.

have	I	one	.	sister
------	---	-----	---	--------

9.

are	people	.	five	There	In my family
-----	--------	---	------	-------	--------------

10.

Kalasin province	.	1/12	district	Moo5	is	Tambon aa	My address
---------------------	---	------	----------	------	----	-----------	------------

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Worksheet 1.3

Write about your family.

My family is

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

GOOD LUCK

แบบประเมินการตรวจผลงานแบบฝึกหัด (Worksheet 1.1)

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปี 1

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่...1... เรื่อง MY FAMILY

คำชี้แจง ครูตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียน บันทึกผลคะแนนและสรุปผลการประเมิน

เกณฑ์การประเมิน นักเรียนที่ผ่านการประเมินต้องได้คะแนนร้อยละ 70 (5 คะแนน) ขึ้นไป

เลขที่	รายการประเมิน					รวม	สรุปผล การประเมิน	
	เนื้อหา	โครงสร้างรายการ	เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยค	การสะกดคำศัพท์	ลายมือและความมี ระเบียบในการ เขียน		ผ่าน	ไม่ผ่าน
	3	3	3	3	3			
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								
10								
11								
12								
13								

ลงชื่อ.....(ครูผู้สอน)

(นางสาวลัดณ์ภัทร ปุณฺณปิยวัชร)

เกณฑ์การประเมินกิจกรรมการเขียน (Worksheet 1.1)

เกณฑ์การประเมิน	ระดับคุณภาพ		
	3 (ดีมาก)	2 (ดี)	1 (พอใช้)
เนื้อหา	เขียนได้ใจความดีได้เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนได้ถูกต้อง	เขียนพอได้ใจความดีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนแต่ขาดรายละเอียด	เขียนไม่ได้ใจความเนื้อหาไม่ตรงเรื่อง
โครงสร้างไวยากรณ์	เขียนโครงสร้างไวยากรณ์ทุกประโยคได้ถูกต้อง	เขียนโครงสร้างไวยากรณ์ผิด 1-2 แห่ง	เขียนโครงสร้างไวยากรณ์ผิด 3-4 แห่ง
เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยค	ใช้เครื่องหมายในการเขียนประโยคได้ถูกต้อง	ใช้เครื่องหมายในการเขียนประโยคผิด 1-2 แห่ง	ใช้เครื่องหมายในการเขียนประโยคผิด 3-4 แห่ง
การสะกดคำศัพท์	เขียนสะกดคำศัพท์ได้ถูกต้องทุกคำ	เขียนสะกดคำศัพท์ผิด 1-2 คำ	เขียนสะกดคำศัพท์ผิด 3-4 คำ
ลายมือและความมีระเบียบ	เขียนลายมือบรรจงวันช่องไฟได้เหมาะสม	เขียนลายมือบรรจงวันช่องไฟไม่สม่ำเสมอ	เขียนลายมือห้วนมากไม่มีการเว้นช่องไฟ มีรอยลบขีดฆ่ามาก

เกณฑ์การประเมินให้คะแนน โดยใช้แนวคิด (การให้คะแนนตามหลักของ Arthur Hughey (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, น. 77)

คะแนน

ได้คะแนน 1 – 5

ได้คะแนน 6 – 10

ได้คะแนน 11 – 15

ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพอยู่ในระดับ พอใช้

ระดับคุณภาพอยู่ในระดับ ดี

ระดับคุณภาพอยู่ในระดับ ดีมาก

แบบประเมินการตรวจผลงานแบบฝึกหัด (Worksheet 1.2)

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปี 1

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่...1... เรื่อง MY FAMILY

คำชี้แจง ครูตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียน บันทึกผลคะแนนและสรุปผลการประเมินเกณฑ์การประเมิน นักเรียนที่ผ่านการประเมินต้องได้คะแนนร้อยละ 70 (7 คะแนน) ขึ้นไป

เลขที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนที่ได้	สรุปผลการประเมิน	
		(10 คะแนน)	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				

แบบประเมินการตรวจผลงานแบบฝึกหัด (Worksheet 1.3)

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปี 1

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่...1... เรื่อง MY FAMILY

คำชี้แจง ครูตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียน บันทึกผลคะแนนและสรุปผลการประเมินเกณฑ์การประเมิน นักเรียนที่ผ่านการประเมินต้องได้คะแนนร้อยละ 70 (7 คะแนน) ขึ้นไป

เลขที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนที่ได้	สรุปผลการประเมิน	
		(10 คะแนน)	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

แบบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

Name.....No.....Class.....

Write about my family, What's in a Name?, English Around the World,
Smart Animals, People's Favorite Foods (เลือก 2 หัวข้อสำหรับการเขียน)

1.

.....

.....

.....

.....

.....

2.

.....

.....

.....

.....

.....

เกณฑ์การให้คะแนน

เนื้อหา	3 คะแนน
โครงสร้างไวยากรณ์	3 คะแนน
เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยค	3 คะแนน
การสะกดคำศัพท์	3 คะแนน
ลายมือและความมีระเบียบในการเขียน	3 คะแนน

เกณฑ์การประเมินให้คะแนน

ได้คะแนนตั้งแต่ 1-5	อยู่ในระดับ	พอใช้
ได้คะแนนตั้งแต่ 6-10	อยู่ในระดับ	ดี
ได้คะแนนตั้งแต่ 11-15	อยู่ในระดับ	ดีมาก

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสอนของเฮวินส์

ชื่อ - นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง แบบวัดความพึงพอใจฉบับนี้ จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาความพึงพอใจของของกลุ่มตัวอย่างต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอน บุคลากรทางการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

คำชี้แจง โปรดอ่านคำถามแต่ละข้อโดยละเอียดแล้วพิจารณาว่าความคิดเห็นข้อใดตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด เนื่องจากแบบประเมินนี้ไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาอังกฤษใด ๆ ทั้งสิ้นต่อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนเพียงช่องเดียว โดยใช้เกณฑ์ การพิจารณา ดังนี้

- 5 หมายถึง ระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ระดับมาก
- 3 หมายถึง ระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ระดับน้อย
- 1 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
0	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสนุก					

จากตัวอย่างข้อ 0 นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องมากแสดงว่านักเรียนรู้สึกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสนุกในระดับมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
	ด้านเนื้อหา					
1.	เนื้อหาครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน					
2.	เนื้อหาวิชาเรียงลำดับจากง่ายไปยาก					
3.	เนื้อหาวิชาตรงกับความต้องการของนักเรียน					
4.	ครูมีความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชา					
5.	นักเรียนสามารถนำเนื้อหาวิชาไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิต					
	ด้านกระบวนการเรียนการสอน					
6.	กระบวนการเรียนการสอนน่าสนใจ					
7.	กระบวนการเรียนการสอนเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม					
8.	นักเรียนมีโอกาสแสดงความรู้ความสามารถ					
9.	นักเรียนมีความสุขและสนุกกับการเรียนการสอน					
10.	กระบวนการเรียนการสอนมีความหลากหลายและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ					
	ด้านสื่อการเรียนการสอน					
11.	สื่อการเรียนการสอนมีความพอเพียงต่อจำนวนของนักเรียน					
12.	สื่อการเรียนการสอนกระตุ้นความสนใจ					
13.	สื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับบทเรียน					
14.	สื่อการเรียนการสอนสามารถทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น					
15.	สื่อการเรียนการสอนมีความชัดเจนและตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
	ด้านการวัดผลประเมินผล					
16.	ครูแจ้งเกณฑ์การประเมินผลทุกครั้ง					
17.	นักเรียนได้รับการประเมินผลที่มีความยุติธรรม					
18.	แบบทดสอบย่อยเป็นไปตามจุดประสงค์และสอดคล้องกับกิจกรรมของบทเรียน					
19.	นักเรียนได้รับคำแนะนำที่มีประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้					
20.	นักเรียนได้นำผลการประเมินไปพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น					

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

เครื่องมือประเมินคุณภาพการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง : โปรดแสดงความคิดเห็นต่อแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความเหมาะสมเพียงใดโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านซึ่งมี 5 ระดับ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ต่อไป

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4	คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2	คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อ	ข้อความ	ระดับคุณภาพ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
1.	สาระสำคัญ					
	1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง					
	1.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหา					
	1.3 แสดงความคิดเห็นรวบยอดของเนื้อหาหรือแก่นของเรื่อง					
	1.4 ใช้ข้อความกะทัดรัด สมบูรณ์และชัดเจน					
2.	จุดประสงค์การเรียนรู้					
	2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลาง					
	2.2 ระดับพฤติกรรมที่กำหนดเหมาะสมกับเวลาเนื้อหาและผู้เรียน					
	2.3 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ประเมินได้					

ข้อ	ข้อความ	ระดับคุณภาพ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
3.	สาระการเรียนรู้					
	3.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลาง					
	3.2 มีเนื้อหาครบถ้วนและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
	3.3 เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1					
4.	กิจกรรมการเรียนรู้					
	4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
	4.2 จัดกิจกรรมโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
	4.3 ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ					
5.	สื่อการเรียนการสอน					
	5.1 เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน					
	5.2 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
6.	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้					
	6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
	6.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และความสามารถของผู้เรียน					
	6.3 มีการประเมินทักษะและกระบวนการทางภาษาที่เหมาะสม					

4.51 - 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
0.00 - 1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินแบบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของแต่ละข้อต่อไปนี้ สอดคล้องกับนิยามศัพท์ที่ระบุไว้หรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง “ความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่าน

ทำเครื่องหมาย / ในช่อง +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

ทำเครื่องหมาย / ในช่อง 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

ทำเครื่องหมาย / ในช่อง -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

จุดประสงค์การเรียนรู้	รายการ	ความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1. นักเรียนเขียนประโยค (Sentence) เกี่ยวกับครอบครัวได้ ถูกต้อง (Grammar Accuracy) และ เขียนเติมคำลงในช่องว่าง (Writing ability) เกี่ยวกับ my family , What's in a Name?, English Around the World, Smart Animals, People's Favorite Foods ได้	1. เนื้อหา				
	2. โครงสร้างไวยากรณ์				
	3. เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยค				
	4. การสะกดคำศัพท์				
	5. ลายมือและความมีระเบียบในการเขียน				
2. นักเรียนเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับ my family , What's in a Name?, English Around the World, Smart Animals, People's Favorite Foods ได้ ถูกต้อง					

แบบประเมินแบบวัดความพึงพอใจ

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบวัดความพึงพอใจแต่ละข้อต่อไปนี้ สอดคล้องกับนิยามศัพท์ที่ระบุไว้หรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง “ความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่าน

ทำเครื่องหมาย / ในช่อง +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

ทำเครื่องหมาย / ในช่อง 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

ทำเครื่องหมาย / ในช่อง -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

รายการ		ความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		-1	0	+1	
1.	สาระสำคัญ				
	1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง				
	1.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหา				
	1.3 แสดงความคิดเห็นรวบยอดของเนื้อหาหรือแก่นของเรื่อง				
	1.4 ใช้ข้อความกะทัดรัด สมบูรณ์และชัดเจน				
2.	จุดประสงค์การเรียนรู้				
	2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลาง				
	2.2 ระดับพฤติกรรมที่กำหนดเหมาะสมกับเวลาเนื้อหาและผู้เรียน				
	2.3 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ประเมินได้				
3.	สาระการเรียนรู้				
	3.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลาง				
	3.2 มีเนื้อหาครบถ้วนและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
รายการ		ความสอดคล้อง			

		-1	0	+1	หมายเหตุ
	3.3 เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1				
4.	กิจกรรมการเรียนรู้				
	4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
	4.2 จัดกิจกรรมโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ				
	4.3 ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ				
5.	สื่อการเรียนการสอน				
	5.1 เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน				
	5.2 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
6.	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้				
	6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
	6.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และความสามารถของผู้เรียน				
	6.3 มีการประเมินทักษะและกระบวนการทางภาษาที่เหมาะสม				

ภาคผนวก ค

ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ค.1 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเฮวินส์

รายการประเมิน		\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1.	สาระสำคัญ			
	1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง	4.80	0.45	มากที่สุด
	1.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหา	5.00	0.00	มากที่สุด
	1.3 แสดงความคิดรวบยอดของเนื้อหาหรือแก่นของเรื่อง	5.00	0.00	มากที่สุด
	1.4 ใช้ข้อความกะทัดรัด สมบูรณ์และชัดเจน	4.80	0.45	มากที่สุด
2.	จุดประสงค์การเรียนรู้			
	2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลาง	5.00	0.00	มากที่สุด
	2.2 ระดับพฤติกรรมที่กำหนดเหมาะสมกับเวลาเนื้อหาและผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
	2.3 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ประเมินได้	5.00	0.00	มากที่สุด
3.	สาระการเรียนรู้			
	3.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลาง	4.80	0.45	มากที่สุด
	3.2 มีเนื้อหาครบถ้วนและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
	3.3 เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	4.80	0.45	มากที่สุด
4.	กิจกรรมการเรียนรู้			
	4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.2 จัดกิจกรรมโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.80	0.40	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ ค.1 (ต่อ)

รายการประเมิน		\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	4.3 ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	5.00	0.00	มากที่สุด
5.	สื่อการเรียนการสอน			
	5.1 เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
	5.2 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
6.	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
	6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
	6.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และความสามารถของผู้เรียน	4.80	0.40	มากที่สุด
	6.3 มีการประเมินทักษะและกระบวนการทางภาษาที่เหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม		4.90	0.22	มากที่สุด

ตารางที่ ค.2 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความสอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.80	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ ค.3 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแบบสอบถาม
ความพึงพอใจสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความสอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
3.	+1	0	+1	+1	+1	+4	0.80	สอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.80	สอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
11.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
12.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
13.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
14.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
15.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
16.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
17.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
18.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง
19.	0	+1	+1	+1	+1	+4	0.80	สอดคล้อง
20.	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1.00	สอดคล้อง

ค่าความเหมาะสม 0.80 – 1.00

ภาคผนวก ง

คะแนนการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ง.1 คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้											
		แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3			
		ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม
(30)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)	(35)	
1.	10	13	8	8	29	9	9	9	27	11	8	8	27
2.	9	13	10	7	30	11	8	8	27	11	7	8	26
3.	13	13	8	7	28	10	8	7	25	10	8	7	25
4.	11	13	7	7	27	9	7	7	23	12	8	8	28
5.	9	11	8	7	26	10	8	9	27	11	7	7	25
6.	8	13	8	7	28	9	7	7	23	11	7	7	25
7.	9	13	7	7	27	10	8	7	25	10	7	7	24
8.	10	13	8	9	30	11	7	8	26	12	7	7	26
9.	10	13	7	8	28	11	8	8	27	10	7	7	24
10.	13	13	7	8	28	10	8	7	25	11	8	7	26
11.	10	12	7	7	26	10	9	7	26	11	7	7	25
12.	10	13	8	7	28	10	7	7	24	10	7	7	24

(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้											
		แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3			
		ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม
(30)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)	(35)	
13.	8	11	7	7	25	9	9	7	25	10	7	9	26
14.	12	13	7	7	27	9	7	7	23	10	8	9	27
15.	11	12	8	7	27	11	7	8	26	10	8	9	27
16.	13	11	7	7	25	11	9	8	28	11	8	9	28
17.	11	12	8	9	29	11	10	7	28	11	10	9	30
18.	9	11	8	8	27	11	8	7	26	12	8	9	29
19.	8	12	8	7	27	11	9	7	27	11	8	9	28
20.	9	10	7	7	24	10	9	8	27	11	6	9	26
21.	10	12	7	7	26	11	8	9	28	11	8	7	26
22.	10	13	7	8	28	10	7	7	24	10	8	8	26
23.	13	10	7	8	25	10	9	9	28	12	8	7	27
24.	13	12	7	7	26	10	9	9	28	10	7	8	25

(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้											
		แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3			
		ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม
		(30)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)
25.	10	11	7	8	26	11	8	9	28	9	8	8	25
26.	10	10	7	7	24	11	7	8	26	10	7	7	24
27.	8	10	7	7	24	11	8	7	26	10	8	7	25
28.	12	10	8	7	25	11	8	7	26	10	9	7	26
29.	11	10	8	7	25	10	7	9	26	10	9	7	26
30.	13	11	8	7	26	10	8	7	25	11	8	7	26
31.	11	12	7	7	26	10	7	8	25	10	8	7	25
32.	13	11	7	8	26	12	8	7	27	11	7	7	25
33.	10	11	7	7	25	10	8	7	25	10	7	9	26
34.	10	11	7	7	25	11	9	8	28	10	7	9	26
35.	8	12	8	7	27	10	7	7	24	9	8	9	26

(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	ก่อนเรียน	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้											
		แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3			
		ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม
(30)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)	(35)	(15)	(10)	(10)	(35)	
รวม	365				930				909				910
\bar{X}	10.43				26.57				25.97				26.00
S.D.	1.67				1.61				1.54				1.39
%	34.76				75.92				74.20				74.29
													(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									หลังเรียน
	แผนที่ 4				แผนที่ 5				รวม	
	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม		
	15	10	10	35	15	10	10	35	(175)	
1.	10	7	8	25	10	9	7	26	134	20
2.	10	10	8	28	12	9	10	31	142	19
3.	11	7	8	26	12	8	9	29	133	22
4.	10	7	8	25	12	8	9	29	132	20
5.	10	6	7	23	10	8	9	27	128	21
6.	11	7	9	27	10	8	9	27	130	23
7.	10	8	8	26	10	8	8	26	128	25
8.	11	7	8	26	12	7	8	27	135	21
9.	10	8	8	26	10	9	8	27	132	20
10.	9	10	8	27	12	7	7	26	132	24
11.	10	8	8	26	12	7	8	27	130	21
12.	10	8	9	27	10	7	9	26	129	23

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									หลังเรียน
	แผนที่ 4				แผนที่ 5				รวม	
	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม		
	15	10	10	35	15	10	10	35	(175)	
13.	10	8	8	26	10	8	9	27	129	23
14.	10	7	8	25	10	8	8	26	128	21
15.	10	8	8	26	10	9	9	28	134	22
16.	11	7	8	26	10	7	8	25	132	22
17.	11	7	8	26	12	9	9	30	143	21
18.	10	10	8	28	11	9	9	29	139	22
19.	10	7	9	26	10	7	9	26	134	24
20.	11	8	8	27	10	7	7	24	128	23
21.	11	8	7	26	10	7	8	25	131	25
22.	10	10	9	29	13	7	9	29	136	22
23.	11	8	7	26	11	7	8	26	132	20
24.	10	8	8	26	12	8	6	26	131	23

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									หลังเรียน
	แผนที่ 4				แผนที่ 5				รวม	
	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม		
	15	10	10	35	15	10	10	35	(175)	
25.	11	7	7	25	9	9	7	25	129	21
26.	12	8	8	28	9	7	7	23	125	20
27.	10	8	7	25	10	8	8	26	126	23
28.	11	10	7	28	11	7	7	25	130	22
29.	11	7	7	25	9	8	7	24	126	22
30.	10	7	9	26	11	7	7	25	128	21
31.	11	7	7	25	9	8	7	24	125	24
32.	10	8	7	25	9	8	8	25	128	23
33.	12	9	7	28	10	8	7	25	129	21
34.	11	8	8	27	9	7	7	23	129	22
35.	12	8	7	27	10	7	8	25	129	22

(ต่อ)

ตารางที่ ง.1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									หลังเรียน
	แผนที่ 4				แผนที่ 5				รวม	
	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม	ใบงาน 1.1	ใบงาน 1.2	ใบงาน 1.3	รวม		
	15	10	10	35	15	10	10	35	(175)	
รวม				918				919	4586	768
\bar{X}				26.23				26.26	131.03	21.94
S.D.				1.21				1.90	4.23	1.47
%				74.94				75.02	74.87	73.14

ตารางที่ ง.2 คะแนนของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ก่อนเรียนและหลังเรียน

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
	(30 คะแนน)	(30 คะแนน)
1.	8	20
2.	9	19
3.	9	22
4.	9	20
5.	9	21
6.	8	23
7.	9	25
8.	7	21
9.	7	20
10.	9	24
11.	7	21
12.	6	23
13.	5	23
14.	11	21
15.	9	22
16.	8	22
17.	8	21
18.	9	22
19.	8	24
20.	9	23
21.	10	25

(ต่อ)

ตารางที่ ง.2 (ต่อ)

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
	(30 คะแนน)	(30 คะแนน)
22.	10	22
23.	13	20
24.	7	23
25.	5	21
26.	5	20
27.	8	23
28.	6	22
29.	7	22
30.	5	21
31.	7	24
32.	10	23
33.	10	21
34.	10	22
35.	8	22
รวม	285	768
\bar{X}	8.14	21.94
S.D.	1.82	1.47
%	27.14	73.14

ตารางที่ ง.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	ΣD	ΣD^2
1.	8	20	-12	144
2.	9	19	-10	100
3.	9	22	-13	169
4.	9	20	-11	121
5.	9	21	-12	144
6.	8	23	-15	225
7.	9	25	-16	256
8.	7	21	-14	196
9.	7	20	-13	169
10.	9	24	-15	225
11.	7	21	-14	196
12.	6	23	-17	289
13.	5	23	-18	324
14.	11	21	-10	100
15.	9	22	-13	169
16.	8	22	-14	196
17.	8	21	-13	169
18.	9	22	-13	169
19.	8	24	-16	256
20.	9	23	-14	196
21.	10	25	-15	225
22.	10	22	-12	144

(ต่อ)

ตารางที่ ง.3 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (30)	คะแนนหลังเรียน (30)	ΣD	ΣD^2
23.	13	20	-7	49
24.	7	23	-16	256
25.	5	21	-16	256
26.	5	20	-15	225
27.	8	23	-15	225
28.	6	22	-16	256
29.	7	22	-15	225
30.	5	21	-16	256
31.	7	24	-17	289
32.	10	23	-13	169
33.	10	21	-11	121
34.	10	22	-12	144
35.	8	22	-14	196
รวม	285	768	-483	6849
\bar{X}	8.14	21.94		
S.D.	1.82	1.47		
%	27.14	73.14		

1. คำนวณค่า t - test

$$\text{จากสูตร สูตร } t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{\sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}} \text{ df} = n - 1$$

$$\text{แทนค่าในสูตร } t = \frac{483}{\sqrt{\frac{(356849 - (-483)^2)}{35-1}}} \text{ df} = n - 1$$

$$t = \frac{483}{\sqrt{\frac{239715 - 23328}{34}}} \text{ df} = n - 1$$

$$t = \frac{-483}{\sqrt{\frac{6426}{34}}} \text{ df} = n - 1$$

$$t = \frac{-483}{\sqrt{189}} \text{ df} = n - 1$$

$$t = \frac{-483}{1375} \text{ df} = n - 1$$

$$t = -35.133$$

2. คำนวณค่า E.I.

$$\text{จากสูตร } E.I. = \frac{(\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน})}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$E.I. = \frac{768 - 285}{(35 \times 30) - 285}$$

$$E.I. = \frac{483}{1050 - 285}$$

$$E.I. = \frac{483}{765}$$

$$E.I. = 0.6314$$

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร. ๑๘๒

ที่ ลสบ ว ๑๓๒/๒๕๖๓

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช

ด้วย นางสาวลลณ์ณภัทร ปุญญปิยวัชร รหัสประจำตัว ๖๑๘๐๑๐๕๒๐๑๐๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปวีรศ สารมะโน)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร. ๑๘๒

ที่ ลสบ ว ๑๓๒/๒๕๖๓

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล เอกะกุล

ด้วย นางสาวลลณ์ณภัทร ปุญญปิยวัชร รัทส์ประจำตัว ๖๑๘๐๑๐๕๒๐๑๐๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปวีศ สารมะโน)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะครุศาสตร์

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๖๒๑๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๕๐๐๐

๒๙ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิชุดา ขุนหนู

ด้วย นางสาวลลณ์ณภัทร ปุณฺณปิยวัชร รัหัสประจำตัว ๖๑๘๐๑๐๕๒๐๑๐๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่น ๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปวีศ สารมะโน)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๖๒๑๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๕๐๐๐

๒๙ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางอังคณา สุขวิเศษ

ด้วย นางสาวลลณ์ณภัทร ปุญญปิยวัชร รหัสประจำตัว ๖๑๘๐๑๐๕๒๐๑๐๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา

ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย

อื่น ๆ ระบุ หลักสูตรและการเรียนการสอน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปวีศ สารมะโน)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๖๒๑๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๕๐๐๐

๒๙ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางนิวัติ โสศรีสวัสดิ์

ด้วย นางสาวลลณ์ณภัทร ปุณฺณปิยวัชร รหัสประจำตัว ๖๑๘๐๑๐๕๒๐๑๐๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่น ๆ ระบุ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปวีศ สารมะโน)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๖๒๒๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ. เมือง จ. มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๙ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนคำม่วง

ด้วย นางสาวลลณัฏภัทร ปุณฺณปิยวัชร รหัสประจำตัว ๖๑๘๐๑๐๕๒๐๑๐๙ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๒๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปวีศ สारมะโน)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๖๒๒๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อ. เมือง จ. มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๙ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนคำม่วง

ด้วย นางสาวลลิตณภัทร ปุณฺณปิยวัชร รหัสประจำตัว ๖๑๘๐๑๐๕๒๐๑๐๙ รหัสประจำตัว ๖๒๘๒๑๐๕๒๐๑๒๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปวีศ สารมะโน)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะครุศาสตร์

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

ลัดฉวีภัทร ปุณฺณปิยวัชร. (2563). *การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. ใน การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและระดับนานาชาติ ครั้งที่ 8 วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียและงานบริหารการศึกษาอีสานสัมพันธ์ ครั้งที่ 12 เรื่อง แนวทางและแนวโน้มอุดมศึกษาหลัง covid-19 The 8th National and International Conference 2020 (CASNIC 2020) and E-san relations Education administration Conference 12th "Higher Education's Move and Trend to Combat COVID-19". ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวลลิตณ์ณภัทร ปุญญ์ปิยวัชร
วันเดือนปีเกิด วันที่ 12 กรกฎาคม 2536
สถานที่เกิด โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
ที่อยู่ปัจจุบัน 35/2 ถนนท่าสีนคำ ตำบลกาฬสินธุ์ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ 46000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2560 ปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
(วุฒิการศึกษา ศิลปศาสตรบัณฑิต) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
พ.ศ. 2565 ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนได้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่วนภาษาต่างประเทศให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาประกอบการจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ เพราะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ภาษาอังกฤษ ถือเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุด เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อความหมายไปเกือบทั่วโลก ทั้งในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่จะเข้าถึงแหล่งวิทยาการและความรู้ใหม่ รวมถึงเป็นการสื่อสารที่จะสร้างความเข้าใจในทุก ๆ ด้าน (วัฒนาพร กระจับทุกข์, 2554, น. 6) การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนให้มีประสิทธิภาพ นอกจากการมีความรู้ด้านหลักภาษา นักเรียนต้องรู้รูปแบบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง รู้จักการการร่างความคิด และสามารถถ่ายทอดความคิดของตนเอง ออกมาเป็นงานเขียนประเภทใด ด้วยกระบวนการใด การที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบประเภทของงานเขียนจะทำให้นักเรียนสามารถเขียนได้ตรงตามเป้าหมาย สามารถเขียนสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยสอดแทรกความคิดสร้างสรรค์เพื่อให้งานเขียนนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและน่าสนใจ ดังนั้นการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียน (สุทธิชัย ปัญญาโรจน์, 2555, น. 12) และเพื่อให้สอดคล้องกับโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และความจำเป็นของภาษาอังกฤษตามที่กล่าวข้างต้น หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระ การเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนคำม่วง อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ จึงกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในสาระการเรียนรู้พื้นฐาน และในสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด คือ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การสร้างความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การใช้ภาษา เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ รวมถึงการใช้ภาษาสำหรับเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การทำงาน การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และความสัมพันธ์กับชุมชนและสังคมโลก (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2557, น. 16)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร

โดยมีองค์ประกอบของหลักสูตร คือ สารมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดชั้นปีและคุณภาพผู้เรียน สารที่กำหนดไว้ในการเรียนรู้ แยกเป็น 4 สารคือ สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สารที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สารที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและ สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 220-221) โดยมีการปลูกฝังและส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถนำความรู้ ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง สำหรับการเรียนการสอนทั้ง 4 ทักษะ การเขียนนับว่าเป็นทักษะที่ซับซ้อนและค่อนข้างยากสำหรับนักเรียนมากที่สุด ทั้งนี้เพราะการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิดความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้ (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2560, น. 30) ดังนั้นทักษะการเขียนจึงถูกจัดให้เป็นทักษะที่ยากที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องผ่านกระบวนการทางความคิดหรือการเลือกสรรถ้อยคำถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่สามารถ สื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ (รัตนา มหากุล, 2560, น. 163-164)

ปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษโดยฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีใน 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียนจัดเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะทักษะการเขียน ดังที่ ขวัญชีวา ว่องนิตติธรรม (2551, น. 11) ที่ได้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อสาร โดยถ่ายทอดเรื่องราวความรู้สึกและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรไปสู่ผู้อ่านให้รับรู้และเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับวันเพ็ญ เรื่องรัตน์ (2559, น. 10) ที่ได้กล่าวว่า การเขียนทำให้นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์ เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความคิดและจินตนาการรวมทั้งเรียบเรียงความคิดเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ในฐานะครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนคำม่วง พบว่า การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ไม่เป็นตามเป้าหมายที่กำหนดไว้โดย นักเรียนส่วนใหญ่มีความบกพร่องในการเขียนประโยค และการเขียน เพื่อนำเสนอข้อมูล นักเรียนบางคนส่งงานคืนโดยไม่มีการเขียนสิ่งใดลงไปหรือมีแต่เป็นประโยคภาษาไทย โดยส่วนใหญ่แล้วนักเรียนยังขาดพื้นฐานทางด้านทักษะการเขียนเป็นจำนวนมาก มีการใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษเป็นข้อความหรือ ความเรียงได้ถูกต้อง มีความผิดพลาดในการใช้โครงสร้างและการเลือกคำศัพท์มาใช้ ตลอดจนไม่สามารถถ่ายทอดความคิดของตนไปสู่การเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ดังเห็นได้จากผลการทดสอบภาษาอังกฤษระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2561 และปีการศึกษา 2562 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 39.48 และ 37.18 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในภาพรวมทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่ต้องปรับปรุง (โรงเรียนคำม่วง, 2562, น. 25) และจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคำม่วง อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 62.23 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ของโรงเรียนคือร้อยละ 75 ดังนั้นเพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยจึงได้กำหนดประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 70/70 เพราะเห็นว่านักเรียนยังขาดประสบการณ์ในการเขียน นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ซึ่งจำเป็นต้องหาเทคนิคหรือรูปแบบการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นอันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นต่อไป (โรงเรียนคำม่วง, 2562, น. 27)

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญ แต่มีความยุ่งยากซับซ้อนต้องอาศัยความรู้ความคิดของผู้เขียนเพื่อสร้างผลงาน การนำแนวคิดของเฮวินส์ (Hewins's Writing Process) ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกคิดและพัฒนาความสามารถทางการเขียนมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถทางการเขียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น ดังที่ Hewins (1986, pp. 219-223) ได้อธิบายเกี่ยวกับวิธีสอนการเขียนโดยมีขั้นตอนการเขียน 6 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ก่อนการฝึกเขียน (Prewriting) เป็นการปูพื้นฐานการเขียนของนักเรียน โดยให้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ แนวคิด สำนวนต่างๆ ด้วยการใช้วิธีระดมสมอง โดยครูตั้งหัวข้อเรื่องหรือถามคำถามให้นักเรียนช่วยกันหาคำตอบ หาคำศัพท์และหาแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องหรือคำถามนั้น ครูหาหน้าที่บันทึกคำศัพท์และแนวความคิดนั้นๆ ลงบนกระดานทั้งคอยให้คำปรึกษาและช่วยเหลือแก่ผู้เรียน ขั้นที่ 2 การเขียนร่างครั้งที่ 1 (First draft) สามารถทำได้ดังนี้ 1) นักเรียนนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากขั้นแรกมาเขียน โดยสามารถหาคำศัพท์ หรือเพิ่มเติมเรื่องราวของตนเองได้ตามความเหมาะสม 2) นักเรียนอ่านงานเขียนของตนแล้วจดคำศัพท์หรือแนวคิดที่ไม่สามารถเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ 3) ครูและนักเรียนช่วยกันให้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ 4) นักเรียนปรับปรุงงานเขียนของตนเอง ขั้นที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) สามารถทำได้ดังนี้ 1) ครูให้นักเรียน 2-3 คน อ่านงานเขียนของตนให้เพื่อนๆ ฟัง ซึ่งครูและเพื่อนจะช่วยเติมเต็มด้านเนื้อหาที่เขียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น 2) ครูแสดงผลงานเขียนของครู โดยการฉายแผ่นใสหรือแจกผลงานตัวอย่างให้นักเรียนดู แล้วอ่านให้นักเรียนฟัง 3) แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน แล้วให้นักเรียนแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านพร้อมทั้งวิจารณ์งานเขียนของเพื่อน ขั้นที่ 4 เขียนร่างครั้งที่ 2 (Second draft) สามารถทำได้คือ นักเรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียน โดยใช้ข้อมูลการวิจารณ์จากครู ขั้นที่ 5 การอ่านตรวจทานแก้ไข (Proofreading) สามารถทำได้ คือ นักเรียนอ่านบททวนและตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง โดยครูจะเป็นผู้บอกเกณฑ์การตรวจ ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะงานเขียนแต่ละครั้งแล้วให้เพื่อนช่วยตรวจอีกครั้งขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย (Final draft) สามารถทำได้ คือ นักเรียนแก้ไขจุดบกพร่องตามที่ครูและเพื่อนแนะนำแล้วอ่านงานเขียนของตนนำเสนอให้ครูประเมินหรือจัดแสดงผลงานต่อไป ซึ่งขั้นตอนเหล่านี้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเขียนมีขั้นตอนในการเขียน นอกจากนี้ยังเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแนวคิดที่ต้องการเขียนและช่วยให้งานเขียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งชนันรัตน์ วิจิตรโท (2553, น. 58) ได้กล่าวว่า กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์เป็นวิธีการสอน

เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียบเรียงข้อความที่สื่อความหมายได้ ใช้กิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยากเขียน ตลอดจนช่วยให้เกิดความกระตือรือร้นและแนวทางในการเขียน ดังที่ White and Arndt (1991 p. 3) ซึ่งกล่าวไว้ว่า การเขียนเป็นการถ่ายโอนข้อมูลทางภาษาด้วยการเขียน ความคิดที่ผู้เขียนวางเอาไว้และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอนและเป็นสื่อความคิดความรู้สึกต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน และสมพร อินทะกนก (2558, น. 110) ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 84.96 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สูง

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลต่อผู้เรียนอย่างแท้จริงต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

1.2.2 เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ มีคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคำม่วง อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 24 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนทั้งหมด 195 คน

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 35 คน โรงเรียนคำม่วง อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ได้มาโดยการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

1.4.2 ขอบเขตด้านตัวแปร

1.4.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์

1.4.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
- 2) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาเป็นเนื้อหาตาม สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน ตัวชี้วัด ต 1.3 ม.1/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว โดยกำหนดเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 เรื่อง ดังนี้

เรื่องที่ 1 My Family	จำนวน 1 แผ่น 2 ชั่วโมง
เรื่องที่ 2 What's in a Name?	จำนวน 1 แผ่น 2 ชั่วโมง
เรื่องที่ 3 English Around the World	จำนวน 1 แผ่น 2 ชั่วโมง
เรื่องที่ 4 Smart Animals	จำนวน 1 แผ่น 2 ชั่วโมง
เรื่องที่ 5 People's Favorite Foods	จำนวน 1 แผ่น 2 ชั่วโมง

1.4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

1.4.5 ขอบเขตด้านสถานที่

โรงเรียนคำม่วง อำเภอกำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 24

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ตามสถานการณ์ที่กำหนด โดยเน้นที่ความสามารถในด้านความรู้เกี่ยวกับ เนื้อหาการเรียบเรียงข้อมูลการใช้ศัพท์ ไวยากรณ์ และกลไกการเขียน ซึ่งประเมินจากแบบประเมินชนิดรูบริค และกำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กระบวนการของเฮวินส์ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจากการปฏิบัติจริงที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษที่ตนเองต้องการนำเสนอต่อบุคคลอื่น เพื่อให้ได้ผลงานตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และได้เรียนรู้รูปแบบที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยมีรูปแบบการจัดการเรียนการสอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) หมายถึง ขั้นตอนการดำเนินการสอนเพื่อให้ข้อมูลและสร้างความคิดให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเพื่อที่จะสามารถนำไปเขียนได้ ขั้นนี้กิจกรรมจะให้ผลดีมากที่สุดคือกิจกรรมระดมพลังสมอง

ขั้นที่ 2 การเขียนร่างครั้งที่ 1 (First Draft) หมายถึง ขั้นตอนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนจะต้องลงมือเขียนทันทีหลังจากที่ได้ทำกิจกรรมในขั้นที่หนึ่งแล้วโดยใช้เวลา 15-20 นาทีในการเขียน โดยครูจะไม่ช่วยอะไรเลย ในช่วงแรกนักเรียนอาจจะรู้สึกว่ายากมาก เพราะไม่คุ้นเคยกับการเขียนอย่างนี้มาก่อน แต่วิธีนี้จะเป็นการทำให้นักเรียนตั้งใจฟังและดูวิดีโอ หรือสไลด์ และคำศัพท์ที่ครูเขียนบนกระดาน เมื่อนักเรียนได้เขียนผ่านไปแล้วหนึ่งครั้งจะรู้สึกว่ายากขึ้น

ขั้นที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) หมายถึง ขั้นตอนการสอนที่ส่งเสริมกำลังใจนักเรียนในการที่จะเขียนต่อไป นักเรียนก็เหมือนกับผู้ใหญ่ที่เวลาเขียนแล้วก็อยากให้ผู้อ่านแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของตัวเอง การที่ครูจะให้เกรดแก่งานของนักเรียนโดยไม่มีคำอธิบายใด ๆ เลยเป็นการบั่นทอนกำลังใจเป็นอย่างมาก ที่จริงแล้วผู้เขียนเขาต้องการทราบว่าคนอ่านรู้สึกอย่างไรกับงานเขียนของเขา มากกว่าที่จะบอกว่าดีมาก ดี พอใช้ เพราะไม่ได้ เป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงงานเขียนได้เลย

ขั้นที่ 4 การเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft) หมายถึง ขั้นตอนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนจะต้องปรับปรุงงานเขียนของตัวเองด้วยการเพิ่มเติมหรือเขียนขยายความส่วนที่ครูหรือเพื่อนแสดงความคิดเห็น ซึ่งนักเรียนไม่จำเป็นจะต้องเขียนตามความคิดเห็นของครูหรือเพื่อน เพราะจะเป็น

การควบคุมให้นักเรียนเขียนโดยไม่เต็มใจ นักเรียนควรมีความรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของความคิดและผลงานเขียนอย่างเต็มที่

ขั้นที่ 5 การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Proofreading) หมายถึง ขั้นตอนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนตรวจผลงานเองโดยครูจะเป็นผู้บอกหลักการตรวจให้นักเรียนรู้ ก่อนที่จะลงมืออ่านและตรวจ ซึ่งในการตรวจแต่ละครั้งจะขึ้นอยู่กับลักษณะงานเขียน เช่น งานเขียนบางชิ้นที่เน้นเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา ก็จะทำให้ให้นักเรียนตรวจเรื่อง Tense หรือเป็นงานเขียนที่มีลักษณะบรรยาย ก็จะทำให้ให้นักเรียนตรวจการใช้ Adjective, Noun, Subject, Verb Agreement โดยจะให้นักเรียนอ่านทบทวนและตรวจงานเขียนของตนเองก่อน แล้วจึงให้เพื่อนช่วยอ่านและตรวจให้อีกครั้ง การที่ให้เพื่อนช่วยตรวจจะเป็นส่วนที่ดีคือนักเรียนจะมองข้อผิดพลาดในงานของตนเองไม่ค่อยพบ แต่ถ้าอ่านงานเขียนของผู้อื่นนักเรียนจะสามารถพบได้ง่ายกว่า

ขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) หมายถึง ขั้นตอนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนนำผลงานที่ผ่านการตรวจจากเพื่อนแล้ว กลับไปปรับปรุงทั้งด้านเนื้อหาและความถูกต้องแม่นยำอันให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วอ่านทบทวนจนแน่ใจแล้วจึงส่งครู งานฉบับนี้นักเรียนควรแน่ใจว่าถูกต้องพอที่จะให้ผู้อื่นนอกเหนือจากครูและเพื่อนในชั้นเรียนได้อ่าน โดยครูผู้สอนอาจให้ผู้เรียนอ่านงานเขียนของตนให้เพื่อนๆ ฟังหน้าชั้นหลังจากการตรวจแก้ไขแล้ว และอาจมีการให้แสดงผลงานของผู้เรียนไว้บนบอร์ดหรือป้ายประกาศที่ใดที่หนึ่งในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการแจกแจงรายละเอียดของหลักสูตรเพื่อนำมาใช้ในระดับชั้นเรียน มีจุดประสงค์ในการสร้างเพื่อเป็นการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนได้จัดทำเป็นเอกสารไว้ล่วงหน้าโดย มีกระบวนการสร้างที่เป็นระบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้สำหรับงานวิจัยนี้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นโดยใช้รูปแบบแบบบรรยาย โดยกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามแนวคิดการสอนของเฮวินส์

ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยการใช้กระบวนการของเฮวินส์ โดยเทียบกับคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนทดสอบหลังเรียน และคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนทดสอบก่อนเรียน

ประสิทธิภาพของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้อภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีระดับประสิทธิภาพที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อโดยพิจารณาจากคะแนนกระบวนการเรียนรู้อและคะแนนจากการวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเป็นระดับที่ผู้วิจัยพึงพอใจ ซึ่งกำหนดตามเกณฑ์ 70/70

เกณฑ์ 70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทั้งหมดสามารถทำคะแนนจากใบงานและแบบทดสอบระหว่างเรียนแต่ละแผน ได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป

เกณฑ์ 70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทั้งหมดสามารถทำคะแนนวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษได้คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เป็นไปในทางบวกของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งความพึงพอใจเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกไม่สามารถมองเห็นได้แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรมที่แสดงออก โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่งในการปฏิบัติสิ่งใด ๆ และความรู้สึกนี้จะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง ในการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วย ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบของข้อความให้ครอบคลุมองค์ประกอบหลักในการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน แลด้านการวัดและประเมินผล

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
- 1.6.2 ครูได้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อและนวัตกรรมในลักษณะเดียวกันทั้ง ในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
- 1.6.3 โรงเรียนได้ข้อมูลและสารสนเทศสำหรับครู ในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2561 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
3. กระบวนการของเฮวินส์
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. การหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้
6. ดัชนีประสิทธิผล
7. ความพึงพอใจ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
9. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2561 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.1.1 ความสำคัญ

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2.1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย สาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.4 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
5. เปรียบเทียบ และ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน
7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม
8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)
10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

2.1.5 โครงสร้างเวลาเรียน

ตารางที่ 2.1 โครงสร้างเวลาเรียน

ระดับชั้น	เวลาเรียน		รวม
	รายวิชาพื้นฐาน	รายวิชาเพิ่มเติม	
ป.1	120 ช.ม.	80 ช.ม.	200 ช.ม.
ป.2	120 ช.ม.	80 ช.ม.	200 ช.ม.
ป.3	120 ช.ม.	80 ช.ม.	200 ช.ม.
ป.4	80 ช.ม.	-	80 ช.ม.
ป.5	80 ช.ม.	-	80 ช.ม.
ป.6	80 ช.ม.	-	80 ช.ม.
รวม	600 ช.ม.	240 ช.ม.	840 ช.ม.
ม.1	120 ช.ม.	-	120 ช.ม.
ม.2	120 ช.ม.	-	120 ช.ม.
ม.3	120 ช.ม.	40	160 ช.ม.
รวม	360 ช.ม.	40	400 ช.ม.
รวมทั้งสิ้น	960 ช.ม.	40 ช.ม.	1,240 ช.ม.

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

(1) มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 1.1 ม.1/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน

(2) ต1.1 ม.1/2 อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทร้อยกรอง (poem) สั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

(3) ต1.1 ม.1/3 เลือก/ระบุประโยคและข้อความ ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (non-text information) ที่อ่าน

(4) ต 1.1 ม.1/4 ระบุหัวเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 1.2 ม.1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

(2) ต 1.2 ม.1/2 ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์

(3) ต 1.2 ม.1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

(4) ต 1.2 ม.1/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

(5) ต 1.2 ม.1/5 พูดและเขียนแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 1.3 ม.1/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว

(2) ต 1.3 ม.1/2 พูด/เขียน สรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ (theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

(3) ต 1.3 ม.1/3 พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 2.1 ม.1/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

(2) ต 2.1 ม.1/2 อธิบายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา

(3) ต 2.1 ม.1/3 เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม
ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 2.2 ม.1/1 บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย

(2) ต 2.2 ม.1/2 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลองสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 3.1 ม.1/1 ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐานการเรียนรู้ ต.4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 4.1 ม.1/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดชั้นปี

(1) ต 4.2 ม.1/1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

(2) สาระการเรียนรู้พื้นฐาน

ตารางที่ 2.2 ตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการแกนกลางภาษาต่างประเทศ

ตัวชี้วัด	สาระแกนกลาง	สาระท้องถิ่น	สาระสถานศึกษา
ต1.1 ม.1/1	<ul style="list-style-type: none"> คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงในการทำอาหารและเครื่องดื่มการประดิษฐ์การใช้ยา/สลาภยา การบอกทิศทาง ป้ายประกาศต่าง ๆ หรือการใช้อุปกรณ์ 		
ต1.1 ม.1/2	<ul style="list-style-type: none"> ข้อความ นิทาน และบทร้อยกรอง การใช้พจนานุกรมหลักการอ่านออกเสียง 		
ต1.1 ม.1/3	<ul style="list-style-type: none"> ประโยค หรือข้อความ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 1,400 -1,550 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม) การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง 		
ต1.1 ม.1/4	<ul style="list-style-type: none"> บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และเรื่องจากสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุนคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง 	Satun Geopark	

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระแกนกลาง	สาระท้องถิ่น	สาระสถานศึกษา
ต.1.2 ม.1/1	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน ประโยค/ข้อความ ที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้เคียง และสำนวนการตอบรับ การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน 		ต.1.2 ม.1/1
ต.1.2 ม.1/2	<ul style="list-style-type: none"> คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจง 		ต.1.2 ม.1/2
ต.1.2 ม.1/3	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ 		ต.1.2 ม.1/3
ต.1.2 ม.1/4	<ul style="list-style-type: none"> คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน 		ต.1.2 ม.1/4
ต.1.2 ม.1/5	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ 		ต.1.2 ม.1/5
ต 2.1 ม.1/1	<ul style="list-style-type: none"> การใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางการสนทนา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา 		
ต 2.1 ม.1/2	<ul style="list-style-type: none"> ความเป็นมาและความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา 		

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระแกนกลาง	สาระท้องถิ่น	สาระสถานศึกษา
ต 2.1 ม.1/3	● กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม		
ต 2.2 ม.1/1	● ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับของไทยการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย		
ต 2.2 ม.1/2	● ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย		
ต 3.1 ม.1/1	● การค้นคว้า การรวบรวม การสรุป และการนำเสนอข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น		
ต 4.1 ม.1/1	● การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา		
ต 4.2 ม.1/1	● การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/การค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ		
รวม 20 ตัวชี้วัด			

2.1.6 กระบวนการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศผู้สอนจำเป็นที่จะต้องรู้ความแตกต่างระหว่างเทคนิคการสอน วิธีสอน และแนวคิด ทฤษฎี ซึ่งเป็นที่มาของวิธีสอนแบบต่าง ๆ เพื่อจะได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของคำทั้งสามตามระดับชั้น วิธีสอนบางวิธีเป็นที่นิยมใช้กันอยู่นาน บางวิธีถูกนำมาใช้เพียงช่วงเวลาหนึ่ง แล้วก็เสื่อมความนิยมไป การที่วิธีสอนแต่ละวิธีไม่ได้รับความนิยมต่อเนื่อง มิใช่

เพราะมีความล้มเหลวในการปฏิบัติจริง แต่มีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงด้านแนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ด้านจิตวิทยา ด้านภาษาศาสตร์ และด้านการศึกษานอกระบบในการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดในยุคสมัยต่าง ๆ ของนักปรัชญา นักจิตวิทยา และนักภาษาศาสตร์ ซึ่งเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ภาษาหลายแนวทาง ที่ได้พัฒนาไปหลายรูปแบบตามยุคสมัย จนถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีลักษณะเด่นชัด คือ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered)

การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้นการจัดการกระบวนการเรียนรู้อาจมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มากและให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่หลากหลายในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่าง ๆ (Learning Strategies) ที่เหมาะสมกับวัยและ ระดับชั้นของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียน (Learning Styles) เป็นของตนเอง กลยุทธ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสาร ทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเชิงสร้างสรรค์ การประเมินตนเอง การวางแผนจัดการเรียนรู้ของตนเองการใช้วิธีเรียนแบบต่าง ๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ ได้เหมาะสมกับตนเองตามระดับชั้น

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ยังไม่สามารถสรุปได้ว่า วิธีสอนใดเป็นวิธีที่ดีที่สุดและสมบูรณ์ที่สุด เพราะแต่ละวิธีต่างก็มีจุดดีและจุดด้อย ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษา วิวัฒนาการของทฤษฎี การเรียนรู้ และวิธีสอน เพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ เข้าใจเหตุผลและมองเห็นความจำเป็นในการที่จะต้องปรับเปลี่ยน และประยุกต์วิธีสอนของตน เพื่อสามารถเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ในแต่ละระดับชั้น ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคลและเกิดศักยภาพสูงสุดตามความสามารถของแต่ละคน

2.1.7 การวัดและประเมินผล

ในการจัดการเรียนการสอนใด ๆ ก็ตามการสอนกับการวัดประเมินผลมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาตั้งแต่ต้นจนอาจกล่าวได้ว่า เมื่อมีการสอนต้องมีการประเมินผลควบคู่ไปด้วยเสมอ เพียงแต่วิธีการวัดและการประเมินอาจเปลี่ยนรูปแบบไปตามยุคสมัย การประเมินเป็นส่วนที่สำคัญและจำเป็นของกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีความหมายมากกว่าการให้เป็นเกรดหรือคะแนนรวม แต่เป็นการหาคำตอบที่สร้างสรรค์ในทางบวกและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เกี่ยวกับความก้าวหน้าของผู้เรียน เพื่อตรวจสอบว่าการสอนนั้นบรรลุเป้าหมายในระดับใด ผลการประเมินจะไปสู่การตัดสินใจที่มีผลต่อโรงเรียนในเชิงบริหาร และการสร้างความเชื่อมั่นในสังคม การประเมินที่ดีส่วนหนึ่งต้องเป็น

เสมือนเครื่องช่วยในการเรียนและอีกส่วนหนึ่งเป็นเสมือนเครื่องมือในการวัด และบ่งบอกถึงความสามารถของผู้เรียนตลอดหลักสูตรตามมาตรฐานการเรียนรู้

หลักการสำคัญในการประเมินผลที่พึงพิจารณา คือ การประเมินผลควรมีลักษณะเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เน้นคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนเป็นภาพรวม ผลการประเมินต้องชี้ให้เห็นผลการปรับปรุงการสอนของครูผู้สอน และความสำเร็จของผู้เรียนตามเป้าหมายหลักสูตร บ่งบอกถึงความสามารถในการนำความรู้ และทักษะไปใช้ในชีวิตจริงได้ ทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถที่หลากหลาย ไม่แยกเด็ดขาดจากการเรียนการสอนเป็นการให้ข้อมูลที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนรู้จักตนเองและมองเห็นแนวทางที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น โดยเน้นความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูล ตรวจสอบ และทบทวนซึ่งกันและกัน เน้นที่การวัดกระบวนการ (Process) เท่า ๆ กับการวัดผลผลิต (Product) ของกระบวนการ เน้นการวัดที่สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรองรวมทั้งการใช้เหตุผลและการแก้ปัญหา ข้อมูลที่จะนำมาใช้ประเมินได้มาจากการเก็บรวบรวมจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย และสอดคล้องกับรูปแบบการประเมินผลตามหลักสูตร ใช้เครื่องมือและวิธีการประเมินหลากหลายรูปแบบ เลือกนำมาใช้ให้สอดคล้องเหมาะสมกับกระบวนการสอนของผู้สอนและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด บางครั้งอาจต้องปรับวิธีการหรือดัดแปลงเครื่องมือ เพื่อใช้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ บางกรณีจำเป็นต้องใช้เทคนิคการประเมินที่ผสมผสานหรือหลากหลายเพื่อให้ได้ภาพเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่กว้างและสมบูรณ์ขึ้น

จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงภาระงานด้านการประเมินผลการเรียน ระบบการวัดและประเมินผลที่สถานศึกษาจะต้องดำเนินการจึงต้องเปลี่ยนแปลงไป ด้วย เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกัน การประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงเน้นไปที่การวัดและการประเมินผลที่จะนำไปสู่การชี้ให้เห็นสภาพที่แท้จริงของผู้เรียนและสภาพจริงของการเรียนการสอน จากพฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก (Student Performance) จะสะท้อนให้เห็นความสามารถอย่างหลากหลายในการพัฒนาคนที่ชัดเจนสอดคล้องกับสมรรถภาพที่มีในตนเอง และจากการลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งชี้ให้เห็นวิธีการตัดสินใจและการแก้ปัญหาด้วยตนเองการใช้กิจกรรมการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) จะช่วยให้ค้นพบว่าผู้เรียนเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ระบบการวัดและประเมินผลจะปรับเปลี่ยนแล้ว ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินจะต้องปรับเปลี่ยนไปจากเดิม ซึ่งมีเพียงครูผู้สอนกลายเป็นบุคคลหลายกลุ่ม ได้แก่ ครูผู้สอน ผู้เรียน ซึ่งทำหน้าที่ทั้งประเมินตนเองและประเมินเพื่อน (ในกลุ่ม) ผู้ปกครอง เป็นต้น ทั้งนี้ผู้เกี่ยวข้องควรมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมาย วิธีการและเกณฑ์ต่าง ๆ ในการประเมินด้วยส่วนลักษณะภาษาที่นำมาประเมินควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารตามสภาพจริง คือ เป็นข้อความสมบูรณ์ในตัวเองเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้และ มีความเป็นธรรมชาติอยู่ในบริบท และคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์

ของผู้เรียนด้วย การประเมิน ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษา อันประกอบด้วยความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร แนวการประเมินเช่นนี้ ช่วยเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างหลักสูตร การสอน และการประเมิน

ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สถานศึกษาจะต้องทำหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติของสถานศึกษาไว้เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายถือปฏิบัติร่วมกันและเป็นไปในมาตรฐานเดียวกัน สถานศึกษาต้องมีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งในระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา และระดับชาติ โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนปรับปรุงการจัดการเรียนรู้และใช้เป็นข้อมูลสร้างความมั่นใจเกี่ยวกับคุณภาพของผู้เรียนและสถานศึกษาแก่ผู้เกี่ยวข้องต่อไป

2.1.8 แหล่งการเรียนรู้

บทบาทสำคัญอีกประการหนึ่งของครูผู้สอนคือการรู้จักแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อสามารถแนะนำผู้เรียนให้ใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้ในการศึกษาค้นคว้าฝึกฝนทักษะทางภาษาเพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียนได้ด้วยตนเอง

แหล่งการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาของตนได้นั้นมีอยู่ในที่ต่าง ๆ รอบตัวผู้เรียน นับตั้งแต่ผู้คน สถานที่ต่าง ๆ ทั้งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนและไกลออกไปซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้

1. ครูผู้สอน เพื่อนร่วมชั้นเรียน พ่อ-แม่ ผู้ปกครอง
2. ห้องสมุดโรงเรียน ห้องสมุดมหาวิทยาลัย
3. ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Access Learning Center) ซึ่งเป็นที่ฝึกภาษาเอนกประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษและสนองความต้องการของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน โดยเลือกใช้สื่อต่าง ๆ ที่จัดไว้ให้ตามความสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร ซีดีรอม อินเทอร์เน็ต เป็นต้น
4. รายการวิทยุ โทรทัศน์ ภาควิชาภาษาอังกฤษ หรือรายการจากต่างประเทศ เช่น BBC, VOA หรือรายการเคเบิลทีวี หรือดาวเทียม เช่น CNN, Discovery, National Geography ฯลฯ
5. สถานที่ทำการต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน หรือรัฐวิสาหกิจ เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ท่าอากาศยาน โรงแรมต่าง ๆ กรมประชาสัมพันธ์ ธนาคาร ห้างร้าน บริษัท ร้านหนังสือ ศูนย์หนังสือ ฯลฯ

6. สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ชาวต่างประเทศสนใจเข้าไปเยี่ยมชมเป็นประจำ เช่น วัด พิพิธภัณฑสถาน โบราณสถาน วนอุทยานแห่งชาติ สวนพฤกษศาสตร์

7. สถานทูตประเทศต่าง ๆ ประจำประเทศไทย องค์การระหว่างประเทศ เช่น UNESCO, UNICEF ฯลฯ และสถาบันสอนภาษา เช่น British Council, A.U.A., ELCE ฯลฯ

8. การเดินทางไปศึกษาภาษาต่างประเทศ ในประเทศนั้น ๆ ในช่วงปิดภาคฤดูร้อน
จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่าภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบันมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการใช้ในการติดต่อสื่อสารกับชาวโลกในยุคที่โลกไร้พรมแดนจึง สำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องปลูกฝังให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.4 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 221) สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย สาระสำคัญ ดังนี้

2.1.4.1 การสอนศัพท์ภาษาอังกฤษ

Ur (1996: 60-74) กล่าวถึงศัพท์ว่า หมายถึง คำที่จำเป็นต้องสอนในการ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งหลักการสำคัญในการสอนศัพท์ คือ สอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปคำซึ่ง ประกอบด้วย การออกเสียงและการสะกดคำ การใช้ศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ การนำศัพท์ไปใช้ร่วมกับ คำอื่น ความหมายของศัพท์ และหลักการสร้างศัพท์ใหม่ ดังสรุปได้ ดังนี้

1. การสอนรูปคำ คือ การสอนออกเสียง และการสะกดคำ (Form: Pronunciation and Spelling) โดยมุ่งให้ผู้เรียนรู้ว่าศัพท์แต่ละคำออกเสียงและสะกดอย่างไร ไม่ว่า คำศัพท์นั้นจะเป็นคำเดี่ยว หรือประกอบด้วยหลายคำแต่มีความหมายเป็นคำเดี่ยว เช่น post office ซึ่งหมายถึงที่ทำการไปรษณีย์ หรือ mother-in-law ซึ่งหมายถึง แม่ยาย เป็นต้น หลักการสำคัญในการสอนรูปคำ คือครูต้องสอนให้ผู้เรียนออกเสียงและสะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

2. การสอนศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ (Grammar) คือ การสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจว่ามีศัพท์จำนวนมากที่เปลี่ยนรูป และไม่เปลี่ยนรูปตามหลักไวยากรณ์ หรือเปลี่ยนรูป เมื่อใช้ประกอบกับคำอื่นในประโยค ดังนั้น ในการสอนศัพท์ใหม่ ครูควรสอนทั้งรูปปัจจุบัน และอดีต เมื่อคำศัพท์นั้นเป็นกริยาที่ไม่ปกติ เช่น think, thought เป็นต้น และเมื่อคำกริยานั้นต้องการกรรม มารองรับหรือเมื่อเป็นคำพหูพจน์แต่ไม่เติม S ตามปกติ เช่น mouse, mice เมื่อคำศัพท์นั้นไม่มี รูปของพหูพจน์ เช่น advice, information เมื่อเป็นคำที่ต้องตามด้วย to หรือ ing และเมื่อเป็นคำ ที่ต้องใช้กับคำบุพบท เช่น responsible ใช้กับบุพบท for และ remind ใช้กับบุพบท of เช่น remind someone of เป็นต้น

3. การสอนหลักการนำศัพท์ไปใช้ร่วมกับคำอื่น (Collocation) คือ การสอนวิธีการนำศัพท์ที่มีรูปแบบเฉพาะเจาะจงในการใช้ ให้ถูกต้องในบริบทของการใช้ เช่น ตัดสินใจ ใช้คำว่า make decision ในขณะที่ สรุปใช้คำว่า come to conclusion โยน ลูกบอลใช้คำว่า throw a ball ในขณะที่โยนเหรียญ ใช้คำว่า toss a coin เหนื่อยมาก ใช้คำว่า dead tired แต่ไม่ใช่ dead กับคำว่า fatigued ที่หมายถึง ล้า เป็นต้น

4. การสอนความหมายของศัพท์ (Aspects of Meaning) คือ การสอนความหมายเบื้องต้นที่ปรากฏ หรือความหมายที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คือ ความหมายของศัพท์ตามรูปคำ (Denotation) เช่น dog หมายถึง สุนัข และ dank กับ moist ก็มีความหมายตามรูปคำว่าเป็นหรือชุ่ม ในขณะเดียวกัน คำศัพท์ดังกล่าวจะมีความหมายโดยนัย (Connotation) ซึ่งอาจจะเป็นความหมายในแง่บวก หรือ แง่ลบ เช่น คำว่า dog มีความหมายโดยนัยตามการรับรู้ของชาวอังกฤษว่า ซื่อสัตย์ หรือเป็นมิตร ในขณะที่ moist มีความหมายโดยนัยในทางพึงประสงค์ หรือพึงพอใจ แต่ dank มีความหมายโดยนัยในทางไม่พึงประสงค์ เป็นต้น นอกจากนี้ การสอนความหมายของศัพท์ ต้องคำนึงถึงความหมายที่เหมาะสม ด้วย เช่น คำว่า cry และ weep หมายถึง ร้องไห้เหมือนกัน แต่ คำว่า cry ใช้ในการพูดอย่างไม่เป็นทางการ แต่คำว่า weep ใช้ในการเขียนอย่างเป็นทางการ เป็นต้น สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการสอนความหมายของศัพท์ภาษาต่างประเทศ คือ การสอนให้ผู้เรียน เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของคำศัพท์นั้น ๆ กับคำอื่น ๆ ได้แก่

4.1 ความหมายตรงกัน (Synonyms) ซึ่งหมายถึง คำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน เช่น bright, clever, smart และ intelligent มีความหมายเหมือนกันว่า ฉลาด เป็นต้น

4.2 ความหมายตรงกันข้าม (Antonyms) คือ คำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น คำว่า rich ซึ่งหมายถึง รวย ตรงกันข้ามกับคำว่า poor ซึ่ง หมายถึง จน เป็นต้น

4.3 ความหมายที่เป็นจำพวกเดียวกัน (Hyponyms) คือ คำศัพท์ที่รวมเป็นพวกเดียวกันกับคำศัพท์อื่น ๆ เช่น สุนัข (Dog) สิงโต (Lion) หนู (Mouse) ต่างก็เป็นสัตว์ (Animal) เป็นต้น

4.4 ความหมายที่แสดงว่าเป็นจำพวก หรือสิ่งเดียวกัน (Co-hyponyms) คือ คำศัพท์ที่มีความหมายในลักษณะเดียวกันกับคำศัพท์อื่น ๆ เช่น red, blue, green ซึ่งหมายถึง สีแดง น้ำเงิน และเขียว ต่างก็เป็นสี (Color/Colour) เหมือนกัน เป็นต้น

4.5 ความหมายในขอบเขตกว้างที่ครอบคลุมส่วนย่อย (Super ordinates) ซึ่งหมายถึง คำศัพท์ที่มีความหมายกว้าง ครอบคลุมคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความหมายแคบ หรือเฉพาะเจาะจง เช่น คำว่า animal มีความหมายครอบคลุม dog, lion, mouse และสัตว์ชนิดอื่น ๆ เป็นต้น

4.6 ความหมายในการแปล (Translations) คือ การระบุความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ตรง หรือใกล้เคียงกับความหมายของคำศัพท์ในภาษาของผู้เรียน

5. การสอนหลักการสร้างศัพท์ใหม่ (Word Formation) ซึ่งหมายถึง การสอนเกี่ยวกับการจำแนกคำศัพท์ออกเป็น ส่วน ๆ หรือการสร้างคำศัพท์ใหม่ด้วยการนำแต่ละส่วนมารวมกัน เช่น การเติมอุปสรรค (Prefixes) เช่น Sub- เป็นคำศัพท์ใหม่ เช่น Sub-standard หรือ การเติมปัจจัย (Suffixes) เช่น -able ในคำว่า translate เป็น translatable เป็นต้น นอกจากนี้ การสร้างคำศัพท์ใหม่ยังหมายถึง การนำเอาคำศัพท์มารวมกัน เช่น คำนาม รวมกับคำนาม เช่น book รวมกับคำว่า case กลายเป็น bookcase ซึ่งหมายถึงกระเป๋าหนังสือ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การสอนศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ด้าน คือ การออกเสียงและการสะกด การใช้คำศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ร่วมกับคำอื่นในการแปลความหมาย และการสร้างคำศัพท์ใหม่ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในการสื่อสารได้ตรงตามเป้าหมายที่พึงประสงค์ต่อไป ส่วนขั้นตอนสำคัญในการสอนศัพท์แก่ผู้เรียนนั้นได้เสนอแนะว่าควรดำเนินการสอนตามลำดับดังนี้

1. สอนการออกเสียง (Pronunciation) การสอนออกเสียงเป็นสิ่งแรกและสำคัญในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลักสำคัญในการสอนคือ ครูต้องสอนให้ผู้เรียน ออกเสียงคำศัพท์ให้เหมือนเจ้าของภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ถ้าหากไม่สามารถทำได้ จะต้องอธิบายบอกกฎ บอกรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ๆ นอกจากนี้ การให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการออกเสียงคำศัพท์ จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้ดีขึ้นกระบวนการสอนศัพท์ที่สมบูรณ์จะต้องประกอบด้วยการสอนจังหวะ (Rhythm) สำเนียงและเสียงเน้นหลัก (Accents and Stress) และหน้าที่ของคำศัพท์ในการสื่อความหมาย (Role in Meaning) เมื่อคำศัพท์นั้น ๆ ประกอบอยู่ในประโยคหนึ่ง ๆ

2. สอนการนำคำศัพท์ไปสร้างประโยค ซึ่งหมายถึง การใช้ศัพท์ตามหลักการการใช้ภาษาหรือหลักไวยากรณ์ ดังนั้น ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ว่าคำศัพท์นั้น เป็นคำประเภทใด และจะนำไปใช้ได้อย่างไร นอกจากนี้ ผู้เรียนควรได้เรียนรู้เกี่ยวกับการดัดแปลงคำศัพท์เพื่อใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนศัพท์ต่อเนื่อง เป็นลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เช่น ผู้ที่เริ่มเรียนควรได้รับการสอน เกี่ยวกับสิ่งที่ย่าง เช่น จำนวน (Numbers) การนับ (Counting) สิ่งที่พบเห็นเป็นปกติ (Most usual Objects) ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น และเมื่อผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้คำศัพท์ ก็จะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ในขอบเขตที่กว้างและยากขึ้นในด้านความหมาย และการนำไปใช้

สรุปได้ว่า การสอนศัพท์ภาษาอังกฤษ คือ สอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงและสะกดคำใช้ศัพท์ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ นำศัพท์ไปใช้ร่วมกับคำอื่น รู้ความหมายศัพท์ และสามารถสร้างคำศัพท์ใหม่ เป็นต้น ส่วนขั้นตอนที่สำคัญในการสอนคือ สอนให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ด้วยสำเนียงที่

ถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา มีจังหวะน้ำเสียงเน้นและรู้จักใช้คำศัพท์นั้นในการแต่งประโยคให้ถูกต้อง เป็นสำคัญ

2.1.4.2 การทดสอบเกี่ยวกับศัพท์ (Testing Vocabulary)

Ur (1996, pp. 69-73) ได้กล่าวว่า ครูสามารถจัดทำข้อสอบเพื่อทดสอบ ความรู้และความสามารถของผู้เรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ได้หลายวิธี ดังที่กล่าวไว้ สรุปได้ดังนี้

1. การทดสอบแบบเลือกตอบ (Multiple-choice) การทดสอบแบบนี้ จะทดสอบเฉพาะความหมายตามพจนานุกรมเท่านั้น ผู้รับการทดสอบไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายโดยนัย การสะกดการออกเสียง การใช้ศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ หรือ ความหมายของศัพท์ในบริบทต่าง ๆ การทดสอบแบบเลือกตอบจำเป็นต้องสร้างอย่างระมัดระวัง และเสียเวลาในการสร้าง แต่สามารถที่จะตรวจให้ คะแนนได้อย่างรวดเร็ว และสิ่งที่ควรระวังคือ ผู้สร้างแบบทดสอบจะต้องระลึกอยู่เสมอว่า มีผู้ไม่รู้คำศัพท์ นั้น ๆ สามารถเดาคำตอบได้ถูกต้องร้อยละ 25

2. การทดสอบแบบจับคู่ (Matching) การทดสอบแบบนี้ จะสามารถ ทดสอบเฉพาะความหมายของศัพท์เท่านั้น และยังเป็นที่ยอมรับว่า การที่ผู้รับการทดสอบสามารถที่จะ จับคู่คำเหมือน หรือคำตรงกันข้ามกับคำที่กำหนดให้ได้นั้นเป็นการแสดงว่าผู้รับการทดสอบมีความรู้ จริงหรือไม่ เพราะผู้รับการทดสอบสามารถตอบได้ครบทุกคำทั้ง ๆ ที่อาจจะไม่รู้จักคำสุดท้าย แต่ เนื่องจากสามารถหาคำอื่น ๆ ได้ครบแล้ว ดังนั้น ผู้รับการทดสอบก็สามารถเดาคำสุดท้ายได้อย่าง ถูกต้อง เป็นต้น ดังนั้น ข้อควรระวังคือ ควรจะกำหนดให้จำนวนคำในด้านขวามือ หรือคำที่นำมา ใช้ในการจับคู่ ให้มากกว่าจำนวนคำในด้านซ้ายมือ

3. การหาคำที่ไม่เข้าพวก (Odd One Out) เป็นการทดสอบศัพท์โดยให้ ระบุคำที่ไม่เข้าพวกกับคำอื่น ๆ ซึ่งสามารถทดสอบศัพท์ในด้านความหมาย อย่างไรก็ตามวิธีการ ทดสอบแบบนี้ก็ไม่สามารถระบุได้ว่าทุกคำตอบที่ผู้รับการทดสอบตอบได้ถูกต้องนั้น เกิดจากความรู้ ของผู้รับการทดสอบจริง ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงข้อควรระวังเช่นเดียวกับการจับคู่ แต่ ข้อสอบแบบนี้ น่าสนใจ และให้คะแนนง่ายกว่า

4. การเขียนประโยค (Writing Sentences) เป็นการทดสอบคำศัพท์ที่ กำหนดให้ผู้รับการทดสอบเขียนประโยคจากคำศัพท์ที่กำหนดให้เพื่ออธิบายความหมายของคำศัพท์ นั้น ๆ ให้ชัดเจน การทดสอบแบบนี้มีข้อเสียคือไม่ได้ทดสอบความสามารถในการสะกดและการออก เสียงคำศัพท์และค่อนข้างยากต่อการให้คะแนนอย่างเป็นปรนัย แต่ก็มีข้อดีที่สามารถทดสอบความรู้ ของผู้รับการทดสอบได้ว่ารู้จักคำศัพท์นั้นมากน้อยเพียงใด

5. การเขียนตามคำบอก (Dictation) เป็นการทดสอบการออกเสียง และ การสะกดคำศัพท์ ซึ่งผู้รับการทดสอบจะสามารถเขียนคำศัพท์ได้ก็ต่อเมื่อรู้ว่าคำศัพท์นั้น หมายความว่าอย่างไร ดังนั้น หากผู้รับการทดสอบไม่รู้ว่าคำศัพท์นั้นมีความหมายว่าอย่างไร ก็จะไม่สามารถเขียน

คำศัพท์นั้นได้วิธีการทดสอบคือ ครูอ่านคำศัพท์แต่ละคำให้ผู้รับการทดสอบเขียน ข้อดีของการทดสอบแบบนี้คือ ง่ายต่อการควบคุมการสอบและ การให้คะแนน

6. การแปลคำศัพท์ที่เขียนตามคำบอก (Dictation-translation) เป็นการทดสอบว่าผู้รับการทดสอบรู้ความหมายและการสะกดคำศัพท์ที่ครูอ่านให้หรือไม่ ปัญหาของการทดสอบแบบนี้ คือ ความหมายของคำศัพท์ตามภาษาแม่ของผู้รับการทดสอบ อาจไม่ตรง หรือคลาดเคลื่อนจากความหมายของคำที่กำหนดให้ แต่หากมีเหตุผลอธิบายได้ว่าความหมายนั้นเทียบเท่ากันได้ ก็จะทำให้การทดสอบเป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว และง่ายต่อการให้คะแนน

7. การเติมคำในช่องว่าง (Gap-filling) เป็นการทดสอบความสามารถเกี่ยวกับความหมายการสะกด การใช้คำศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์ร่วมกับคำอื่น โดยให้ผู้รับการทดสอบเติมคำศัพท์ที่หายไปลงในประโยค หรือบทความที่กำหนดให้ ซึ่งข้อสอบแบบนี้จะมีข้อเสีย คือ ผู้รับการทดสอบอาจจะเติมคำศัพท์อื่น ซึ่งเป็นที่ยอมรับได้ แต่ไม่ใช่คำที่ครูต้องการให้เติม ดังนั้น จึงจำเป็นต้องพิจารณา และกำหนดว่าหากผู้รับการทดสอบเติมคำอื่น ๆ ลงในช่องว่าง ที่กำหนดให้จะได้คะแนนหรือไม่

8. การเติมคำลงในช่องว่างจากคำที่กำหนดให้ (Gap-filling with a 'Pool' of Answers) เป็นวิธีการทดสอบความหมาย การใช้คำศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์ร่วมกับคำอื่น โดยให้ผู้รับการทดสอบเติมคำศัพท์ลงในประโยคหรือในบทความจากคำที่กำหนดให้ 1 ชุด การทดสอบแบบนี้ง่ายในการสร้าง และการให้คะแนนกว่าวิธีการเติมคำในช่องว่าง

9. แปลความหมาย (Translation) เป็นการทดสอบที่ครอบคลุมทั้งการสะกด ออกเสียงการใช้ศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ร่วมกับคำอื่น และการบอกความหมาย โดยการกำหนดให้ผู้รับการทดสอบเขียนประโยคภาษาอังกฤษจากประโยค ภาษาแม่ของตน หรือสลับให้ผู้รับการทดสอบเขียนประโยคภาษาแม่ของตนจากภาษาอังกฤษที่กำหนดให้ การทดสอบ แบบนี้จะมีข้อเสียคือการตัดสินว่าความหมายใดตรงกับคำศัพท์ของอีกภาษาหนึ่งมากที่สุด

10. การเติมประโยคให้สมบูรณ์ (Sentence Completion) เป็นการทดสอบเกี่ยวกับการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ โดยครูจะกำหนดประโยคให้เพียงบางส่วนซึ่งมีคำศัพท์ที่ต้องการทดสอบปรากฏอยู่ เพื่อให้ผู้รับการทดสอบเติมข้อความให้สมบูรณ์ ข้อสอบแบบนี้มีความน่าสนใจในการอ่านเพื่อให้คะแนนเพราะผู้รับการทดสอบแต่ละคนจะเติมประโยคให้สมบูรณ์ตามความคิดของตน อย่างไรก็ตาม ข้อสอบแบบนี้ใช้เวลาในการให้คะแนน

สรุปได้ว่า มีวิธีการทดสอบคำศัพท์หลายแบบ แต่การทดสอบคำศัพท์เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการเรียนภาษาอังกฤษนั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งที่สำคัญคือ การออกเสียง การสะกด การแปลความหมาย และการนำคำศัพท์นั้นไปใช้อย่างถูกต้องทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ (Rules and Aspects of Grammar) และการใช้ตามบริบท (Contexts) ที่คำศัพท์นั้นปรากฏอยู่โดย

มีจุดมุ่งหมายสูงสุด คือ เพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ Krashen (1987, p. 11) ได้กล่าวว่า เป้าหมาย หรือ ความสนใจในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นไม่ได้อยู่ที่ศัพท์แต่ละคำ แต่เป้าหมายที่สำคัญ คือ เพื่อนำคำศัพท์เหล่านั้นไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

2.1.4.3 ปัญหาเกี่ยวกับการสอนศัพท์ภาษาอังกฤษ

ความรู้เกี่ยวกับศัพท์เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ทางภาษาไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ จึงจำเป็นต้องครอบคลุมทักษะทั้ง 4 ด้าน และจัดการเรียนการสอนคำศัพท์อย่างถูกต้องตามหลักของการออกเสียงและสะกด การใช้ศัพท์ตามหลักไวยากรณ์ การใช้ศัพท์ร่วมกับคำอื่น และการแปลความหมาย อย่างไรก็ตามในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษนั้น พบว่ามีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับศัพท์ดังตัวอย่างต่อไปนี้

องค์อร ธนานาด (2553, น. 170-183) ได้ศึกษาผลการสำรวจความผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยศึกษาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ในภาคเรียนที่ 2/2552 ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความผิดพลาดในการเขียนเกี่ยวกับโครงสร้างร้อยละ 73.86 ส่วนที่เหลือร้อยละ 26.14 เป็นความผิดพลาดเกี่ยวกับศัพท์ โดยแยกเป็นความผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้สำนวนแสดงลำดับเหตุการณ์ การใช้คำกริยา ประเภทของคำ และการสะกดคำ ร้อยละ 10.01, 7.68, 6.90 และ 1.55 ตามลำดับ จากตัวอย่างงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่าปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องกับปัญหาด้านศัพท์เสมอ ซึ่งสรุปได้ว่าเป็นปัญหาที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา

Brookes (2000, pp. 1-16) ได้ศึกษาปัญหาในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศออสเตรเลีย และมีภูมิหลังเป็นชนชาติที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ด้วยวิธีการสอบถามด้วยแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ ซึ่งพบว่า นักศึกษาต่างชาติทั้งหมด 37 คน ประสบปัญหาในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นปัญหาเนื่องมาจากศัพท์เกี่ยวข้องอยู่ด้วยดังสรุปต่อไปนี้

1. ปัญหาในด้านการฟัง (Listening) พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการฟังสำเนียงของภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย ความเร็วในการพูด ซึ่งนักศึกษาระบุว่าพูดเร็วเกินไป และปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ไม่เป็นทางการ (Colloquial) ที่นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ปัญหาในด้านการพูด (Speaking) พบว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับสำเนียงภาษาอังกฤษแบบชาวออสเตรเลีย เนื่องจากนักศึกษาเคยเรียนภาษาอังกฤษแบบสำเนียงอเมริกัน ปัญหาการนำคำศัพท์มาใช้ที่เหมาะสมในการพูด ปัญหาในการแปลความหมายของ

คำศัพท์ที่นำมาใช้ในการสนทนา ปัญหาในการออกเสียงคำศัพท์ และปัญหาในการทำความเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ให้ชัดเจน ตามลำดับ

3. ปัญหาในด้านการอ่าน (Reading) พบว่า นักศึกษาประสบปัญหาในการทำความเข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ ทางวิชาการ หรือคำศัพท์เฉพาะด้านในสาขาที่ตนศึกษา ซึ่งปัญหาดังกล่าวทำให้นักศึกษาอ่านได้ช้าจึงทำให้เสียเวลาในการอ่านมากกว่าปกติจนทำให้ไม่สามารถอ่านสิ่งที่จะเรียนก่อนรับฟังการบรรยายจากอาจารย์ผู้สอน

4. ปัญหาในด้านการเขียน (Writing) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาเกี่ยวกับการเขียนในระดับกว้าง (Macro) คือ การเรียนเรียงเนื้อหาที่จะเขียนให้ สอดคล้องสัมพันธ์กัน อันเนื่องมาจากปัญหาในการใช้ศัพท์อย่างเหมาะสมในการเขียน ซึ่งนักศึกษาจะต้องร่างสิ่งที่จะเขียน 3-4 ครั้ง ก่อนที่จะมั่นใจว่างานเขียนของตนมีความเหมาะสม

สรุปได้ว่า ปัญหาเกี่ยวกับศัพท์ภาษาอังกฤษส่งผลต่อปัญหาอื่น ๆ ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษให้บรรลุเป้าหมายที่สำคัญเพื่อการสื่อสาร การสอนศัพท์นั้นจะต้องสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ในลักษณะของความหมายที่ชัดเจน ความหมายที่ละเอียด การยกตัวอย่างประกอบการอธิบายความหมาย การใช้สื่อหรือภาพประกอบ การแสดงอาการประกอบ การยกตัวอย่างคำเหมือน คำตรงกันข้าม การแปลความหมายศัพท์เป็นภาษาอื่นและการใช้คำศัพท์นั้น ๆ ร่วมกับคำอื่น ๆ

2.1.3.5 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

กระทรวงศึกษาธิการ (2554, น. 132-136) ได้กำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายวิธี แต่ที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. ความหมายการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับ การเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจจดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

2. ความสำคัญกลุ่มนักจิตวิทยาการเรียนรู้เชื่อว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียนผู้เรียนจะสามารถเรียนได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจเป็นสำคัญเขาจะเรียนได้ดี ถ้าเขาเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน เห็นประโยชน์ของการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ โดยสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เข้ากับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่และสิ่งที่จะช่วยให้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดี นอกเหนือจากสองเรื่องนี้แล้วก็ต้องเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ในการวางรูปประโยคด้วยการสอนภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบันได้หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้นมีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมายได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงใน

ชีวิตประจำวัน โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ตามที่ปรากฏในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย สรุปได้ว่าแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแต่ความรู้โครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะโดยสัมพันธ์กับความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริงที่ผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้ค้ำกล่าวนี้สอดคล้องกับ ความเห็นของวิตโดสันที่ว่า ความสามารถในการเรียนเรียงประโยคมิใช่เป็นความสามารถในการสื่อสาร การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถใช้อย่างได้ หลายชนิดในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น การอธิบาย การแนะนำ การถามตอบ การขอร้อง การออกคำสั่ง ความรู้ในการแต่งประโยคเป็นสิ่งที่เราเรียกว่าความรู้ความเข้าใจภาษาเท่านั้น มันอาจจะเป็นประโยชน์อยู่บ้างแต่ถ้าจะให้เกิดประโยชน์มากที่สุดก็ต้องสามารถนำความรู้ในการใช้ประโยคไปใช้ให้เป็นปกติวิสัยได้ตามโอกาส

3. แนวการจัดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กำหนดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามคำจำกัดความมีลักษณะ 4 ประการ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันดังเป้าหมายของการสอนที่เน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายใน การพูด รูปแบบ โครงสร้างภาษามิใช่เป้าหมายหลักแต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย ความคล่องแคล่วและความถูกต้องเป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสารที่มีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจจะมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย และในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในตอนท้ายสุดผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

4. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จากแนวคิดในการสอนเพื่อการสื่อสารแบบนี้จึงทำให้เกิดขั้นตอนการสอนต่าง ๆ 3 ขั้นตอน ที่ใช้จัดการสอนทั่วไปในขณะนี้ขั้นและขั้นตอนการสอนนี้มีผลเชื่อมโยงต่อไปถึงสถานการณ์การสอน เทคนิคการสอน สื่ออุปกรณ์ และหน่วยการสอนด้วย ครูผู้สอนจึงควรทำความเข้าใจให้ชัดเจน เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขั้นตอนการสอนทั้ง 3 ขั้นนี้ จะพบว่ามีปรากฏอยู่ในวิธีการนำเสนอเนื้อหาในบทเรียนต่าง ๆ ที่ผู้เขียนมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์และแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างดี และปรากฏในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจนทั้ง 3 ขั้นตอน วิธีการดำเนินการในแต่ละขั้นตอน มีดังนี้

1. **ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)** ในขั้นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไปรวมทั้งวิธีการใช้ ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. **ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)** ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะการฝึกแบบควบคุมหรือ ชี้นำ (Controlled Practice, Directed Activities) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปลดปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลักแต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้นครูผู้สอนจะเริ่ม ด้วยการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่าย ๆ ก่อนจนได้รูปแบบภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้อง เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียนทั้งนี้ครูผู้สอนต้องตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ (ไม่ควรใช้เวลามากนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

3. **ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)** ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่งเพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือเป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วอย่างน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองแค่ไหน ซึ่งการที่จะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะพบในชีวิตจริงนอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดให้เหมือนดังการฝึกในขั้นฝึก และการได้เลือกใช้ภาษานี้เองจะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดีวิธีฝึกมักฝึกในรูปแบบของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงานหรือสถานการณ์ต่าง ๆ

สรุปได้ว่า ผู้วิจัยได้นำตัวชี้วัดที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดภาพรวมการเรียนรู้ (Learning Outcomes) คือ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอ ข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียนตัวชี้วัด คือ ต 1.3 ม.1/3 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว มาใช้เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และใช้ภาษาที่เหมาะสม พร้อมทั้งยังกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น มีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งการเรียนรู้นอกห้อง ฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ นอกจากนี้ผู้เรียนสามารถนำไปประกอบการศึกษาต่อ หรือประกอบอาชีพในอนาคต

2.1.4 คำอธิบายรายวิชา รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ฝึกการฟัง พูด อ่าน เขียน คำ วลี ประโยค ข้อความ บทสนทนา หรือบทอ่านสั้น ๆ โดยใช้ศัพท์ใกล้ตัวและโครงสร้างทางภาษาปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง ใช้ภาษาและท่าทางเพื่อสื่อความหมาย ถ่ายโอนข้อมูลที่ได้ฟังได้อ่านทั้งที่เป็นความเรียง และไม่ใช้ความเรียง เป็นถ้อยคำของตนเองหรือรูปแบบอื่น ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประสบการณ์ของตนเอง ข่าวหรือเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเข้าร่วมเกี่ยวกับกิจกรรมวันสำคัญ ประเพณี และวัฒนธรรมเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและเชื่อมโยงกับกลุ่มสาระอื่น ๆ

สรุปได้ว่า มาตรฐาน และตัวชี้วัดที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งนี้ คือ มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน และตัวชี้วัด ต 1.3 ม.1/3 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2.2 ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

2.2.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนนับว่าเป็นความสามารถที่สำคัญยิ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ เป็นการบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนหรือทราบมาและยังสามารถถ่ายทอดความรู้ความนึกคิดของตนเองให้ผู้อื่นได้รับทราบด้วย ดังนั้น จึงมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

Arapoff (1967, pp. 118–120), Oliva (1969, p. 152) และ Kadler (1970, p. 2) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือวิธีสื่อความหมายหรือการถ่ายทอดทางความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ประสบการณ์ ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจเจตนาของผู้นั้นที่แสดงออกมาในลักษณะสัญลักษณ์หรือตัวอักษร นอกจากนั้นอาราพาฟ ยังย้ำว่า ในขณะที่ทำการเขียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอนที่วางไว้

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554, น.3) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า เป็นความสามารถด้านการเขียนนั้นสำคัญและยาก เพราะมีความซับซ้อน เนื่องจากการเขียนต้องอาศัยความรู้ และข้อมูลต่าง ๆ จากทักษะการฟัง การดู การพูด และการอ่านเป็นพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้ความสามารถของตนถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรืออารมณ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นภาษาเขียน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจตามความประสงค์ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง

ประภัสสร ทำแก้ว (2551, น. 39) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นการรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบ เพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ และจินตนาการของผู้เขียน โดยอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การเลือกใช้คำที่สละสลวย สุภาพ และใช้สำนวนได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการใช้ข้อความเหล่านั้นเป็นสื่อ

มณฑนกร เจริญรักษา (2552, น. 42) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด จินตนาการ และประสบการณ์ ของผู้เขียนออกมาเป็นตัวเลข ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ เรียบเรียงให้เป็นคำ ประโยค หรือเรื่องราว ตามรูปแบบและถูกต้องตามหลักภาษา โดยอาศัยความรู้ ความคิด เพื่อสื่อสารตามความต้องการของผู้เขียน ให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจเจตนาของผู้เขียน สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้

สุนีดี ภูจักรฐาพันธุ์ (2554, น. 150) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือการถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ความคิดความต้องการและความรู้สึกของบุคคลด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตามที่ประสงค์

สมบัติ ศิริจินดา (2554, น. 87) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน คือการถ่ายทอดความรู้ ความคิดความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียนถ่ายทอดผ่านตัวอักษร (ภาษา) ไปยังผู้รับสาร เพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่ง จากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง จากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง และจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555, น. 77) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นทักษะในการใช้ภาษาที่มุ่งถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้และข้อมูลต่างๆ เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบจุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 72) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นความสามารถที่ผู้ส่งสาร หรือผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ตัวอักษร ในการสื่อความหมายไปยังผู้รับ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การเขียนเป็นการรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ และจินตนาการของผู้เขียนโดยอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การเลือกใช้คำที่สละสลวย สุภาพ และใช้สำนวนได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง (2557, น. 5) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่าการเขียนเป็นการถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์ไปยังผู้อ่านให้ เข้าใจตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 53) ได้กล่าวว่าความหมายของการเขียนไว้ว่าการเขียนเป็นกระบวนการของการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมา โดยใช้สัญลักษณ์ ตัวอักษรซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ และถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของการเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การเขียนคือการสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยข้อความเป็นลายลักษณ์อักษร มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดความคิดของผู้ส่งสารคือผู้เขียนไปสู่ผู้รับสาร คือ ผู้อ่านมีการเขียนได้ถูกต้องทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ การสะกดตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบแผนแบบสร้างตามภาษานิยมของเจ้าของภาษา

จากความหมายที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การเขียนคือการเปลี่ยนภาษาพูดเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษร ซึ่งจะต้องผ่านกระบวนการทางความคิด การเลือกใช้คำ ประโยคอย่างมีจุดมุ่งหมาย มาจากประสบการณ์อย่างมีระบบ เพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษา ความนิยม และสามารถสื่อสารกันได้

2.2.2 องค์ประกอบของความสนใจในการเขียน

สำหรับองค์ประกอบของการเขียนนั้น ได้มีผู้ให้ข้อสรุปต่าง ๆ ดังนี้

Harris (1969, pp. 68–69), Raimes (1983, pp. 5–11) และ Brookes and Grundy (1990, pp. 14–26) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของการเขียนที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. เนื้อหาในการนำเสนอเนื้อหาของงานเขียนควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ถ้อยคำ ความชัดเจน ความคิดริเริ่ม และความมีเหตุผล
2. กระบวนการของผู้เรียนควรมีการเขียนที่ครบวงจร ประกอบด้วย การได้มาซึ่งความคิด การเริ่มลงมือเขียน การเขียนร่าง และการทบทวนแก้ไข
3. ผู้เขียนจะต้องพิจารณาก่อนลงมือเขียนว่าผู้อ่านเป็นใครเพื่อสามารถผลิตงานเขียนนั้นได้เหมาะสมกับผู้อ่าน
4. จุดประสงค์ของการเขียนผู้เขียนจะต้องมีเหตุผลในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น

5. การเลือกใช้คำ ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ สำนวน และคำที่แสดงความรู้
6. การเรียบเรียงข้อความ ผู้เขียนควรคำนึงถึงการเรียบเรียงถ้อยคำเป็นประเภท ประโยคใจความสำคัญ และประโยคสนับสนุน การใช้เครื่องสัมพันธภาพและความเป็นเอกภาพ
7. กลไกในการเขียน ผู้เขียนควรคำนึงถึงลายมือ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน
8. ไวยากรณ์ ผู้เขียนควรคำนึงถึง กฎเกณฑ์การใช้คำกริยา ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา คำนำหน้านาม และคำสรรพนาม
9. ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค ผู้เขียนควรคำนึงถึงโครงสร้างประโยค ขอบข่ายของประโยค และการเลือกใช้ลีลาของประโยค

Brookes and Grundy (1990, pp. 14–26) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบการเขียนการวิเคราะห์รูปแบบของภาษาเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภท ว่างานเขียนใดควรใช้รูปแบบการเขียนใด เพื่อเลือกใช้รูปแบบให้เหมาะสมกับงานเขียนที่ต้องการจะเขียน

จากแนวคิดต่าง ๆ สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนนั้นประกอบไปด้วยองค์ประกอบเกี่ยวกับความรู้ในสิ่งที่จะเขียนความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนและความสามารถในการเชื่อมโยงความคิด ประสบการณ์หรือสิ่งที่ต้องการสื่อสารออกมาเป็นงานเขียนที่มีวัตถุประสงค์ตามที่ผู้เขียนตั้งจุดประสงค์ไว้

2.2.3 ความสำคัญของการเขียน

วิธีการสื่อสารในสังคมปัจจุบันมีวิธีการที่หลากหลายต่างกันไปเนื่องด้วยเทคโนโลยีที่เจริญก้าวหน้าอย่างมาก หากแต่การสื่อสารด้วยการเขียนยังคงมีบทบาทสำคัญเช่นกัน ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวว่าความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

ประภัสสร ทำแก้ว (2551, น. 41) ได้กล่าวว่าความสำคัญของการเขียนไว้ว่าการเขียนมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อให้ผู้อ่านได้ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนอย่างสมบูรณ์

มณฑนกร เจริญรักษา (2552, น. 45) ได้กล่าวว่าความสำคัญของการเขียนไว้ว่าการเขียนเป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันของมนุษย์ เป็นทักษะที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความคิดความรู้สึก จินตนาการ และความต้องการของตนเอง และเป็นสื่อความหมายที่คงทน ใช้บันทึกแทนความจำเพื่อป้องกันการลืมได้ดีกว่าสื่ออื่น ๆ สามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ และสามารถพัฒนาเพื่อยืดเป็นงานอาชีพได้

สุนีดี ภูจิราพันธุ์ (2554, น. 150) ได้กล่าวว่าความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ ในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและประสบการณ์หรือ จินตนาการในเรื่องต่าง ๆ
2. เป็นเครื่องมือบันทึก และถ่ายทอดวัฒนธรรมและมรดกทางปัญญาของคนรุ่นหนึ่งไปยัง คนอีกรุ่นหนึ่ง
3. เป็นเครื่องมือในการโน้มน้าวจิตใจ มนุษย์ใช้การเขียนในการชักจูงเชิญชวนหรือโน้มน้าว จิตใจให้ผู้รับสารยอมรับหรือปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
4. เป็นเครื่องมือในการให้ความบันเทิง ความเพลิดเพลิน เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องขำขัน เป็นต้น
5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิดไปสู่ผู้รับสารได้กว้างไกล รวดเร็ว และเป็นหลักฐานอ้างอิงได้
6. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพที่มีเกียรติและมีชื่อเสียง เช่น นักเขียนบทละคร บท ภาพยนตร์ นักเขียนเพลง นักเขียนนวนิยาย นักเขียนบทความนักเขียนข่าว เป็นต้น
7. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา การเขียนต้องอาศัยทักษะทางการฟัง การอ่าน การคิดวิเคราะห์ ทำให้ผู้เขียนได้ใช้สติปัญญาในการประมวลความรู้ พิจารณาไตร่ตรอง ประมวล ความคิด การเลือกใช้ภาษาเพื่อนำมาถ่ายทอดในรูปแบบของงานเขียนชนิดต่าง ๆ เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญาความสามารถของผู้เขียน

สมบัติ ศิริจันดา (2554, น. 88) ได้กล่าวว่าความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ ช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์จากผู้มีปัญญาสู่ ผู้สนใจใคร่ศึกษา เป็นเครื่องมือในการปลอบประโลมทางใจ และการเขียนเป็นสิ่งที่สะท้อนตัวผู้เขียนทำให้ทราบได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ความคิด ความเชื่อ รวมถึงมีรสนิยมความชื่นชอบ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม สรรพวิชาความรู้ และภูมิปัญญาต่าง ๆ ที่ถูกสั่งสมมาจากบรรพบุรุษ

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 73) ได้กล่าวว่าความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ทุกคนในสังคมตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน เป็นการแสดงออกของความคิดที่เรียบเรียงออกมาเป็นเรื่องราว อันแสดงถึงความเจริญ หรืออารยธรรมของมนุษย์ การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม และการรักษาไว้ซึ่งความรู้อันมีค่าให้สืบทอดต่อ ๆ กันมา

สรุปได้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ในสังคมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นการแสดงออกของความคิดที่เรียบเรียงออกมาเป็นเรื่องราว อันแสดงถึงความเจริญ หรือ

อารยธรรมของมนุษย์ การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม และการรักษาไว้ซึ่งความรู้อันมีค่าให้สืบทอดต่อ ๆ กันมาอีกทั้งการเขียนมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันของมนุษย์ ในการถ่ายทอดความคิดความรู้สึก จินตนาการ และความต้องการของตนเอง เพื่อให้ผู้อ่านได้ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนอย่างสมบูรณ์และสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้

2.2.4 การฝึกความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 73) ได้กล่าวว่าการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเพราะเป็นความสามารถ ในด้านการแสดงออก (Production) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน และลีลาการเขียน ดังนั้นในการฝึกความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้เขียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบโดยผ่านขั้นตอนการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนทั้ง 5 ขั้น คือ

1. การคัดลอก (Copying) เป็นการลอกแบบโดยการเขียนข้อความลงบนกระดาษให้นักเรียนคัดลอกลงสมุด หรือใช้ลอกจากหนังสือก็ได้ เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับประโยคตัวหนังสือ โครงสร้างของประโยค การใช้ตัวอักษรใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้นักเรียนคัดลอกข้อความแล้วจะให้นักเรียนหัดเขียนตามคำบอก (Dictation)

2. ผลิตใหม่ (Reproduction) นักเรียนจะหัดเขียนโดยตนเองมากขึ้นจากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องทีอ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกมาใช้ด้วยก็ได้

3. ผสมผสาน (Recombination) นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งจากการฟังและการอ่าน หรือประโยคที่เคยคัดลอกมาแล้ว มาทำด้วยก็ได้ แต่ความ ซับซ้อนมากขึ้นในด้านรูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องซึ่งนักเรียนรู้จักการใช้ตารางเปรียบเทียบแทน และการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค

4. การเขียนที่มีการชี้แนะ (Guided Writing) นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ และต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วยในขั้นนี้ นักเรียนควรจะสามารถย่อความได้ ทำ Dicto-Comp ได้ แต่ครูยังต้องควบคุมให้คำแนะนำนักเรียนที่มีปัญหา ตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปลจากภาษาของตนเป็น

5. เรียงความ (Composition) นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักการทำเค้าโครงเรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

Lado (1964, pp. 143–148) ได้แบ่งขั้นตอนการเขียนภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนการเขียน (Pre-Writing) เป็นขั้นตอนการเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนคำพูด ฝึกการคัดเลือกสัญลักษณ์ และตัวอักษรแบบต่าง ๆ ซึ่ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวอักษร กับระบบเสียง รวมทั้งลีลาในการเขียน และความแตกต่างของสัญลักษณ์แต่ละตัว
2. การคัดลอกข้อความจากบทอ่าน (Copying Reading Texts) ให้เด็กฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้ซึ่งเป็นข้อความยาว ๆ ตามที่ผู้เขียนได้อ่านไปแล้ว
3. การถ่ายทอดสิ่งที่พบเห็นเป็นตัวอักษร (Transcribing) ฝึกเขียนตามคำบอกโดยครูบอกคำที่ผู้เขียนเคยรู้จักให้ผู้เขียนเขียนตาม นอกจากนี้ยังฝึกให้ผู้เขียน รู้จักถ่ายทอดคำพูดหรือแต่งประโยคด้วยตนเอง และเขียนประโยคดังกล่าวโดยไม่มีแบบอย่างให้ดู
4. การเขียนเรียงความ (Composition) เป็นการเขียนรายงานแสดงความคิดเห็น หรือข้อมูลต่าง ๆ ในรูปแบบที่ถูกต้องตามแบบแผน และโอกาส เช่น การเขียนจดหมายถึงเพื่อน การเขียนข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงทางธุรกิจซึ่งครูต้องเน้นความสำคัญของส่วนต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะนี้ในการสื่อสาร
5. การเขียนวรรณคดี (Literature) เป็นการเขียนขั้นสูงสุดซึ่งผู้ที่จะสามารถเขียนในขั้นนี้ได้จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม โครงสร้างทางภาษามีพรสวรรค์ และมีศิลปะในการเขียนเป็นอย่างดี

นอกจากนั้น Aboderin (1986, pp. 38–40) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะคือ

1. การเขียนตามแบบ
 - 1.1 การเขียนที่มีการควบคุม (Copying) เป็นการคัดลอกแบบฝึกการเขียนอย่างง่าย ให้กับเด็กมีจุดมุ่งหมายให้คุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบประโยค ข้อความ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นประโยคหรือการเขียนตัวอักษรใหญ่ เป็นต้น
 - 1.2 การเติมคำให้สมบูรณ์ (Gap Filling) เป็นการฝึกการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก วิธีนี้ทำในลักษณะดังนี้คือ ครูผู้สอนนำเอาข้อความให้นักเรียนให้นักเรียนอ่าน 2–3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่งในข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้นักเรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมให้ข้อความนั้นสมบูรณ์
 - 1.3 การเขียนเรียงความให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ (Controlled Composition Frame) เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่าง ๆ ของภาษามารวมกันให้เป็นข้อความนั่นเอง ครูผู้สอนจะให้คำต่าง ๆ ที่จำเป็น โดยให้คำเหล่านั้นอยู่ในรูปตาราง นักเรียนจะต้องเลือกเอาคำเหล่านั้นมาผูกเป็นประโยคเป็นข้อความเองตามความเหมาะสม

1.4 การบันทึกเรื่อง (Writing Down) การฝึกเขียนที่ใช้ทักษะการฟังเป็นการเริ่มกิจกรรม โดยครูจะอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง 2-3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือข้อความนั้น ๆ ให้มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วเขียนข้อความนั้นจากเทป

1.5 การเขียนโดยใช้รูปภาพหรือการ์ตูนหรืออื่น ๆ ที่เป็นเรื่องมาใช้สอนนักเรียน โดยครูจะนำเอาภาพเหล่านั้นมาเป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียนเขียน นักเรียนต้องพยายามผูกให้เป็นเรื่องตามความคิด จินตนาการและประสบการณ์ของตนเอง ประโยคต่าง ๆ ต้องเริ่มจากความคิดของนักเรียนเอง ครูเป็นเพียงผู้คอยช่วยเหลือเท่านั้น เมื่อนักเรียนและคำศัพท์ ประโยคต่าง ๆ เป็นพื้นฐานแล้ว ครูให้นักเรียนเขียนเรื่องเหล่านั้นตามรูปภาพที่กำหนดให้

1.6 การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Sentence Combining) เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะเป็นพื้นฐานความสามารถทางการเขียนได้ดี โดยการให้ผู้เขียนพยายามรวมประโยคที่มีใจความใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน เช่น

The boy is in the shop.

He is buying some shirts.

รวมเป็นประโยค The boy in the shop is buying some shirts.

2. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Writing) เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องแสดงความสามารถและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงร่างและจัดหัวข้อสำคัญ ๆ ให้เท่านั้น ก่อนลงมือเขียนนักเรียนอาจจะอภิปรายร่วมกันในหัวข้อนั้น ๆ ก่อนแล้วจึงเขียน โดยเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ตนต้องการและแสดงออก

3. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้ายผู้เรียนต้องใช้ความสามารถในการเขียนด้วยตนเองผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อที่จะเขียนเอง และมีอิสระเต็มที่ในการเขียนและแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถในหลายๆ ด้านเข้ามาผสมผสานกัน

Johnson (2000, p. 201) ได้กล่าวว่า หลักการจัดกิจกรรมการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ 5 หลักการ ดังนี้

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นกิจกรรมที่ต้องการให้นักเรียนใช้ความสามารถนำเอาข้อมูลที่ได้จากการอ่านหรือฟัง มาถ่ายทอดให้อยู่ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น อ่านหรือฟังเนื้อเรื่องหรือบทสนทนา แล้วนำข้อมูลมากรอกลงในแบบฟอร์ม ตาราง กราฟ หรือแผนภูมิ เป็นต้น การที่นักเรียนสามารถถ่ายโอนข้อมูลได้แสดงว่ามีความเข้าใจเนื้อหาที่ได้อ่านได้ฟัง

2. การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ในการสื่อสาร (The Information Gap Principle) เป็นการฝึกความคล่องแคล่วในการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนอย่างน้อย 2 คน ที่ได้รับข้อมูลคนละอย่าง นำข้อมูลนั้นมาสื่อสารกันในรูปของการพูดหรือการเขียน นักเรียนที่ให้ข้อมูลจะให้ข้อมูล

ที่อีกฝ่ายไม่ทราบมาก่อน กิจกรรมประเภทยืดหลักที่ว่า การสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดช่องว่างในการสื่อสาร การขาดข้อมูลที่จำเป็นบางประการที่เราไม่รู้จากรัฐสนทนาจึงทำให้เกิดความต้องการในการสื่อสาร

3. การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะสัมพันธ์เหมือนลูกโซ่ ผู้ทำกิจกรรมอาจทำงานสลับกัน หรือทำงานเพียงบางส่วนแล้วนำมารวมให้เกิดความสมบูรณ์ เป็นการฝึกความเข้าใจวิธีการสื่อสารและความแม่นยำในการสื่อสารข้อมูล

4. การตรวจสอบผลงาน (The Task Dependency Principle) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะต่อเนื่องกัน เป็นการสัมพันธ์ข้อมูลที่ได้รับมาแล้วกับข้อมูลจริง โดยให้นักเรียนฝึกทำงานด้านการใช้ภาษาเป็นคู่หรือกลุ่ม ให้ศึกษาข้อมูลที่ได้รับและสื่อสารกันมาแล้ว เพื่อค้นหาความถูกต้องเกี่ยวกับข้อมูลนั้นร่วมกัน เป็นการตรวจสอบความสามารถในการรับข้อมูลว่า ถูกต้องและตรงกับความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

5. การแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The Correction for Content Principle) เป็นหลักการที่ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบและแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องด้านเนื้อหาและความหมายในการสื่อสาร

จากขั้นตอนต่าง ๆ ที่นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะไว้สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนนั้นต้องคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียน และต้องฝึกอย่างเป็นระบบ เนื่องจากแต่ละขั้นตอนมีความยากง่ายต่างกัน ถ้าหากเป็นผู้เริ่มต้นการเขียนก็ควรฝึกการเขียนด้วยการคัดลอกข้อความจากบทอ่าน

ส่วนหลักการจัดกิจกรรมของ คีธ จอห์นสัน เป็นขั้นตอนที่มีความสัมพันธ์กัน ฉะนั้นผู้เรียนจะต้องฝึกตั้งแต่ขั้นที่ 1 จนถึงขั้นสุดท้ายตามลำดับ

2.2.5 องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ

Harris (1969, pp. 68-69) ได้กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การจัดเรียงลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การโครงสร้างตามหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายได้
4. ลีลา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงการ การเลือกคำ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่นการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเฉพาะหรือเพื่อทำให้เกิดอรรถรส

5. กลไกการเขียน (Mechanic) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรให้ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษานั้น ๆ ในการเขียนครูจะต้องให้นักเรียนเขียนโดยใช้คำที่เรียนมาแล้ว เพื่อความคล่องแคล่ว และใช้ได้อย่างแม่นยำ

Jacobs (1981, p. 102) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน สรุปได้ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีแก่นสาร การเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์

2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้สมเหตุ สมผล มีการใช้คำหรือวลีเพื่อแสดงการเชื่อมโยงของข้อความ มีข้อความสนับสนุนความคิดนั้นได้อย่างกะทัดรัดชัดเจน

3. คำศัพท์ (Vocabulary) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อความนั้น ๆ โดยสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย

4. การใช้ภาษา (Language use) ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยคได้ถูกต้องและคำนึงถึงหน้าที่ของคำ

5. กลไกทางภาษา (Mechanic) ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำได้อย่างถูกต้อง

มณฑนกร เจริญรักษา (2552, น. 46) กล่าวถึงองค์ประกอบของงานเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่เกิดจากผู้เขียน ใช้ความคิดถ่ายทอดเป็นตัวอักษร โดยใช้เครื่องเขียนและอาศัยประสบการณ์ทางภาษา ใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ เลือกเนื้อหาและรูปแบบตามความสนใจ และความต้องการของผู้อ่าน

ณัฐิตากานต์ ปินทุภาค (2560, น. 1-10) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนทุกประเภท และทุกวัตถุประสงค์จะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. คำหรือถ้อยคำ หมายถึง การนำอักษรมาประสมกัน และสามารถอ่านได้โดยมีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

2. ประโยค หมายถึง การนำคำมาเรียงกันอย่างถูกต้องตามหลักภาษาเพื่อแสดงความหมายอย่างสมบูรณ์ตามที่ผู้เขียนต้องการ

3. บทความ หมายถึง การนำประโยคหรือข้อความจำนวนมากกว่าหนึ่งประโยคหรือข้อความมาร้อยเรียงกัน เพื่อให้เป็นเรื่องหนึ่ง

4. ใจความ หมายถึง แก่น (Theme) ของเรื่องที่เขียน ในเรื่องหนึ่งมักจะมีใจความของเรื่องประมาณ 3-4 ใจความ

ภณพันธ์ ปรภทติกุล (2561, น. 32) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. คำหรือถ้อยคำ หมายถึง การนำอักษรมาประสมกัน และสามารถอ่านได้โดยมีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น นก คน กิน นอน เป็นต้น คำเป็นหน่วยเล็กที่สุดในการเขียนในภาษาไทยมีคำอยู่มากมายหลายชนิด ซึ่งสามารถจัดแบ่งประเภทของคำ หรือถ้อยคำออกได้ 11 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำช่วยกริยา คำวิเศษณ์ คำที่เกี่ยวกับจำนวน คำบอก คำบุพบท คำเชื่อม คำลงท้าย และคำปฏิเสธ

2. ประโยคหรือข้อความ หมายถึง หน่วยภาษาที่สื่อสารได้ใจความครบถ้วนสมบูรณ์ที่เล็กที่สุดมักประกอบด้วย ภาคประธานและภาคแสดง หรือประกอบด้วยส่วนใดส่วนหนึ่งเพียงส่วนเดียว ประโยคประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม โดยประโยคตามโครงสร้าง ได้แบ่ง 3 ประเภท คือ ประโยคสามัญหรือประโยคเดียว ประโยคซ้อนหรือประโยคความซ้อน ประโยครวมหรือประโยคความรวม

3. บทความ หมายถึง การนำประโยค หรือข้อความจำนวนมากกว่าหนึ่งมาร้อยเรียงกัน เพื่อให้เป็นหนึ่งเรื่อง บทความที่ดีควรประกอบด้วย การแบ่งหัวข้อ การตั้งชื่อหัวข้อเรื่อง การย่อหน้า การแบ่งตอน บทและหัวข้อ การใช้เชิงอรรถ การใช้ภาพ ตารางประกอบ การอ้างอิง และภาคผนวก

4. ใจความสำคัญ หมายถึง แก่น (theme) ของเรื่องที่เขียน ในเรื่องหนึ่งมักจะมีใจความของเรื่องประมาณ 3-5 ใจความ

สรุปได้ว่า การเขียนภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่เกิดจากผู้เขียนหรือผู้ส่งสาร ที่ใช้ความคิดในการถ่ายทอดเนื้อหา ไวยากรณ์ รูปแบบ สลีลาในการเขียน และกลวิธีในการเขียน ให้เกิดความชัดเจนในการสื่อสาร ซึ่งจะต้องมีองค์ประกอบด้วย 1) เนื้อหา (Content) 2) การวางรูปแบบ (Form) การจัดเรียงลำดับเนื้อหา 3) ไวยากรณ์ (Grammar) โครงสร้างประโยค 4) สลีลา (Style) การเลือกคำศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ ในการเขียน 5) กลไกการเขียน (Mechanic) การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน ในการฝึกการเขียนครูจะต้องให้นักเรียนเขียนโดยใช้คำที่เรียนมาแล้ว เพื่อความคล่องแคล่ว และแม่นยำ

2.2.6 ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนภาษาอังกฤษนั้นยากและสลับซับซ้อนมาก จะต้องใช้ความคิดประกอบหลายอย่างจึงจะทำให้เขียนได้ถูกต้อง ซึ่งผู้เขียนจะต้องอาศัยเทคนิคและความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโครงสร้างของคำในประโยคและไวยากรณ์ เพราะถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้ ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสามารถทางการเขียนไว้แตกต่างกัน ดังนี้

White (1980, p. 6) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถในการเรียงประโยคให้เชื่อมโยงอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และการเขียนต้องชัดเจน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

Lado (1984, p. 248) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ และจัดลำดับความคิดได้เหมาะสม

Johnson (1986, p. 93) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นเนื้อหารายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งแสดงถึงความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค ข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554, น.4) ได้กล่าวว่าความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการเขียน เรียบเรียงคำอย่างมีสาระ และสามารถเรียบเรียงถ้อยคำ เป็นประโยคและเป็นข้อความสั้น ๆ จนกระทั่งเป็นเรื่องราวได้อย่างสอดคล้องสัมพันธ์กัน และลำดับเหตุการณ์ได้อย่างเหมาะสม เพื่อสื่อความคิดที่ผู้เขียนสื่อสารให้แกผู้อ่านได้อย่างถูกต้องนั้น ความรู้ ประสบการณ์ และทักษะกระบวนการคิด การกำหนดประเด็นหลักที่จะเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น.76) ได้กล่าวว่าความสามารถทักษะการเขียนภาษาอังกฤษว่า ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่านถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ตามระดับของการเขียน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษารเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียน และสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ

วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558, น. 33) ได้กล่าวว่า คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อแสดงออกทางความคิด ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ ออกมาเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษร เรียบเรียงเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสมตรงกับจุดมุ่งหมาย รวมถึงความสามารถในการใช้คำศัพท์โครงสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสามารถถ่ายทอดเรื่องราวเพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารให้ถูกต้องตรงกัน

สรุปได้ว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดความรู้สึก ประสบการณ์ต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่านตามระดับของการเขียน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษารเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียน และสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

2.2.7 การสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านการเขียนนั้นมีความสำคัญอย่างมากเพราะผู้เรียนจะได้รับความรู้มากขึ้นเพียงใดขึ้นกับครูผู้สอนเป็นสำคัญ โดยมีนักการศึกษาได้กล่าวว่าการสอนเขียนในระดับประถมศึกษา ไว้ดังนี้

สถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 53–58) ได้กล่าวว่า การสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบเจ้าของภาษา มีใช้การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบแต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงได้ต่อไป ดังนั้นสิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเนื้อหา (Content) ข้อความที่เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่าน รูปแบบ (Form) การวางรูปแบบของการเขียนไวยากรณ์ (Grammar) การใช้กฎไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ลีลาในการใช้ภาษา (Style) การเลือกใช้ศัพท์ สำนวนเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษากลไกทางภาษา (Mechanics) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกด คำศัพท์ และการใช้อักษรตัวเล็กและใหญ่ได้อย่างถูกต้อง โดยแบ่งการสอนการเขียนออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. การเขียนแบบคัดลอก (Mechanical Copying) คือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยคโดยไม่ต้องสร้างภาษาของตนเองมักเป็นกิจกรรมที่ใช้กับนักเรียนในระดับต้น ๆ เช่น การคัดลายมือ เขียนตามรอยประ การโยงภาพ และข้อความที่เข้าคู่กันแล้วลอกข้อความ จัดลำดับตัวอักษรแล้วเขียนคำใหญ่ถูกต้อง หรือจัดลำดับประโยคและเขียนข้อความที่ถูกต้อง นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้การสะกดคำ การประกอบคำเขาเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่านในใจไปพร้อมกัน ข้อเสียของการเขียนในลักษณะนี้ คือในบางกิจกรรมนักเรียนอาจลอกคำ ข้อความ หรือประโยค โดยไม่เข้าใจความหมาย ครูจึงควรพิจารณาการจัดกิจกรรมการเขียนในแบบนี้ไม่ให้มากเกินไป

2. การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนที่มุ่งเน้นในเรื่องความถูกต้องของรูปแบบ โดยครูให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับนักเรียนใช้ในการเขียน ครูจะเป็นผู้กำหนดส่วนที่เปลี่ยนแปลงให้นักเรียน ข้อดีของการเขียนแบบควบคุมนี้ คือการป้องกันมิให้นักเรียนเขียนผิดตั้งแต่เริ่มต้น กิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกเขียน เช่น

Copying เป็นการฝึกเขียนโดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือข้อความที่กำหนดให้

Gap Filling เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ มาเขียนเติมลงในช่องว่างของประโยค

Re-ordering Words เป็นการฝึกเขียนโดยเรียงเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยค

Changing Forms of Certain words เป็นการฝึกเขียนโดยเปลี่ยนแปลงคำที่กำหนดให้ในประโยคให้เป็นรูปพจน์ หรือรูปกาลต่าง ๆ

Substitution Tables เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ในตารางมาเขียนเป็นประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด

3. การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less – Controlled Writing) เป็น แบบฝึกเขียนที่มีการควบคุมน้อยลง และนักเรียนมีอิสระในการเขียนมากขึ้น การฝึกการเขียนในลักษณะนี้ ครูจะกำหนดเค้าโครงหรือรูปแบบ แล้วให้นักเรียนเขียนต่อเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ วิธีการฝึกการเขียนแบบกึ่งอิสระมีดังนี้

Sentence Combining เป็นการฝึกเขียนโดยเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าด้วยกัน ด้วยคำขยายหรือคำเชื่อมประโยค

Describing People เป็นการฝึกการเขียนบรรยาย คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยใช้คำคุณศัพท์แสดงคุณลักษณะของสิ่งที่กำหนดให้

Questions and Answers Composition เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวภายหลังจากการฝึกถามตอบปากเปล่าแล้วเขียนเรื่องราวต่อเนื่องกัน

Parallel Writing เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวเทียบเคียงกับเรื่องที่อ่าน โดยเขียนจากข้อมูลหรือประเด็นสำคัญที่กำหนดให้ ซึ่งมีลักษณะเทียบเคียงกับความหมาย และ โครงสร้างประโยคของเรื่องที่อ่าน

Dictation เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่วัดความรู้ความสามารถของนักเรียนในหลาย ๆ ด้าน เช่น การสะกดคำ ความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ รวมถึงความหมายของคำ ประโยค หรือขอความที่เขียน

4. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่ไม่มีการควบคุม นักเรียนมีอิสระเสรีในการเขียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิด จินตนาการอย่างกว้างขวาง การเขียนในลักษณะนี้ ครูจะกำหนดเพียงหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องราวตามความคิดของตนเอง กิจกรรมการเขียนแบบนี้ครูจะต้องเตรียมนักเรียนเป็นอย่างดีก่อนที่จะให้นักเรียนเขียน โดยมีหลักในการเตรียมตัวดังนี้

4.1 กำหนดเนื้อหาก่อนการเขียนโดยการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่จะเขียนควรให้นักเรียน แสดงความคิดเห็นมากที่สุด

4.2 ครูไม่ควรกำหนดหัวข้อเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์

4.3 ครูไม่ควรสั่งงานเขียนลักษณะนี้ให้เป็นการบ้าน และไม่ควรถูกกำหนดให้นักเรียนเขียนหัวข้อหรือเรื่องที่ยากเกินความสามารถของนักเรียน

สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557, น. 77) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนการเขียนนั้นแบ่งเป็น 4 ระยะ คือ กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการปูพื้นฐานก่อนการเขียน เช่น ในด้าน คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เป็นต้น กิจกรรมระหว่างการเขียนเป็นการฝึกการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การอ่านแล้วเขียน หรือการฟังแล้วเขียน เป็นต้น และกิจกรรมหลังการเขียน เป็นการเชื่อมโยง การเขียนสู่กิจกรรมทักษะอื่น ๆ เช่น การวาดภาพ การเขียนตาราง การเขียนเรื่องที่แตกต่างกันที่ เรียน เป็นต้น และกิจกรรมการถ่ายโอนเป็นการเขียนเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิมหรือเขียนเรื่องใหม่ โดยใช้ความรู้จากการเขียนเรื่องในเรื่องเดิม การสอนการเขียนนั้นมีวิธีการที่หลากหลายตั้งแต่การเขียนในเบื้องต้นจนถึงการเขียนในระดับที่สูงขึ้น แต่กิจกรรมนั้นล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนา ทักษะการเขียนได้เป็นอย่างดี

ประภัสสร ทำแก้ว (2551, น. 46) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนเขียนไว้ว่า การสอนเขียนควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน โดยเริ่มจากสิ่งที่ยากก่อนไปสู่ สิ่งที่ยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีต้องอาศัยการฝึก แก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงอยู่ ตลอดเวลา จะทำให้ความสามารถในการเขียนดีขึ้น

อรุณี วิริยะจิตรา (2555, อ้างถึงใน วิจิตรา สุระคำพันธ์, 2558, น.31) ได้เสนอ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation Stage) คือ การที่จะให้ผู้เรียนผลิตภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารใด ๆ นั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับข้อมูลทางภาษาอย่างเพียงพอ จนผู้เรียนพร้อมที่จะผลิต ภาษาชนิดนั้น ๆ ในการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมนี้ ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เห็น หรือได้ยินรูปแบบของ ภาษาที่ต้องการให้ผู้เรียนผลิตก่อน ให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ที่จะต้องใช้ และให้ผู้เรียนมีความรู้ใน เรื่องราวที่จะเขียนก่อนให้รู้จุดมุ่งหมายในการเขียนว่าเพื่อสื่ออะไร

2. ขั้นฝึก (Practice Stage) คือในขั้นนี้ผู้สอนก็จะฝึกให้ผู้เรียนมีความแม่นยำใน รูปแบบของภาษาเพื่อจะได้นำไปใช้ในการสื่อสาร ในขั้นนี้ควรฝึกอย่างมีความหมายไม่ใช่ฝึกแบบกลไก การฝึกแบบกลไกหมายถึง การฝึกที่ผู้เรียนไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาและเป็นการฝึกที่ผู้เรียนไม่มี เจตนาที่จะสื่อภาษาหรือ เนื้อหาที่ต้องการ ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายในระดับนี้ คือ ให้ผู้เรียนมีความ แม่นยำในรูปแบบของภาษาที่ต้องการศึกษาก่อน

3. ขั้นใช้การ (Production Stage) คือหลังจากการฝึกจนแน่ใจว่าผู้เรียนมีความ แม่นยำในรูปแบบความหมายและวิธีการใช้ภาษาแล้ว ควรมีโอกาสได้นำสิ่งที่ตนได้เรียนมาใช้ในการ สื่อสารด้วยการเขียน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก่อนเรียน ในขั้นนี้ควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมี ความต้องการและมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร สรุปได้ว่า การสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับ ประถมศึกษาออกเป็นการสอนเขียนแบบต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การจัดกิจกรรมการสอนเขียนแบบแบ่งเป็นเป็นระยะ หรือตามขั้นตอน
กระบวนการสอน 4 กิจกรรม ได้แก่

กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการปูพื้นฐานหรือทบทวนความรู้ก่อนการเขียน
กิจกรรมระหว่างการเขียนเป็นการฝึกการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ
กิจกรรมหลังการเขียน เป็นการเชื่อมโยงการเขียนสู่กิจกรรม ทักษะอื่น
หรือ การเขียนเรื่องที่แตกต่างกันสิ่งที่เรียน

กิจกรรมการถ่ายโอน เป็นการเขียนเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิมหรือ
เขียนเรื่องใหม่โดยใช้ความรู้จากการเขียนเรื่องในเรื่องเดิม ซึ่ง ใน แต่ละ กิจกรรมนั้น ล้วนเป็นกิจกรรม
ที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนได้เป็นอย่างดี

3.2 การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เป็นการเขียนที่เน้นการสื่อเนื้อความ
ให้อิสระในการใช้ภาษา

3.3 วิธีการสอนเขียนที่เน้นผลงาน หรือการสอนเขียนแนวเดิม เน้นการใช้
ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

3.4 การสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร เน้นการเขียนเนื้อหาการสื่อสารที่
เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน และการสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน ผู้สอนควรเรียงลำดับขั้นของกิจกรรมให้
เหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน เริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายก่อนแล้วปรับระดับ
กิจกรรมที่ยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น และกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหลายอย่าง การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีต้อง
อาศัยการฝึก แก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงการเขียนอยู่เสมอ จะทำให้ความสามารถเขียนได้ดีขึ้น

2.2.8 การวัดผลประเมินผลการเขียน

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญเพราะถือว่าเป็น
กิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ครูต้องวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์
การเรียนรู้ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวว่าเกณฑ์การประเมิน และการวัดความสามารถ
ทางการเขียนไว้ดังนี้

Willkins (1974, p. 71) ได้เสนอเกณฑ์ประเมินผลทักษะการเขียนตามความสามารถ
ของผู้ใช้ภาษาซึ่งมีทั้งหมด 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถคัดลอกภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ให้ไว้

ระดับที่ 2 สามารถเขียนตามคำบอกที่ซ้ำ ๆ ได้แต่ยังมีที่ผิดต้องแก้ไขและพอที่จะ
เปลี่ยนคำบางคำในประโยคที่ให้ เช่น เปลี่ยนจาก She wrote with a pen. เป็น She wrote with a
pencil. หรือ She is writing with a pen. ได้

ระดับที่ 3 สามารถเขียนประโยคเดี่ยว ๆ หรือข้อความที่ท่องจำมาได้ แต่ยังมีที่ผิด ไวยากรณ์ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนอยู่มีความสามารถเขียนข้อความต่อเนื่องกันน้อยมาก ซึ่งพอที่จะเขียนเปลี่ยนแปลงเนื้อความที่ได้บ้างในด้านเนื้อหาเท่านั้น ยังเปลี่ยนแปลงด้านลีลาภาษา (Style) ของการเขียนไม่ได้และจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 4 สามารถเขียนเนื้อความต่อเนื่องภายใต้หัวข้อที่คุ้นเคยได้ และเขียน รายงานเหตุการณ์ให้ข่าวสารที่เป็นจริงได้ แต่ยังมีการใช้รูปประโยคที่ผิดอยู่ความสามารถในการเขียน พลิกลักษณะวิธีการต่าง ๆ ยังมีน้อย มาก และยังคงต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 5 สามารถเขียนเนื้อความต่าง ๆ เช่น บรรยาย พรรณนาจากเรื่องหนึ่ง ไปอีกเรื่องหนึ่งได้ แต่ยังมีอิทธิพลของการเขียนแบบภาษาไทยหลงเหลืออยู่และยังเขียนไม่คล่องเท่า การเขียนภาษาไทย เพราะยังติดรูปแบบการเขียนของภาษาไทยอยู่สามารถเขียนวิธีต่าง ๆ ตามความต้องการได้มีการใช้พจนานุกรมไม่มากนัก และมีการเขียนที่ซ้ำกว่าเจ้าของภาษา

ระดับที่ 6 สามารถเขียนเนื้อความได้ทุกแบบและเขียนทุกวิธีได้โดยไม่ผิด ไวยากรณ์ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน มีการใช้รูปประโยคและคำศัพท์แบบต่าง ๆ เพื่อการเขียน และไม่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรม การเขียนนั้นจะแตกต่างจากเจ้าของภาษาในเรื่องของการใช้ศัพท์ บางคำที่ผิดลีลาภาษาและยังเขียนได้ซ้ำกว่าเจ้าของภาษาเล็กน้อย

ระดับที่ 7 มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษาคือจะถูก จำกัดเฉพาะความรู้และเขาวนปัญญาเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่เคยทำงานใน สถานะที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

Jacobs, et al. (1983, p. 86) ได้นำเสนอแนวทางในการตรวจให้คะแนนงานเขียน ภาษาอังกฤษสามารถทำได้ 3 รูปแบบ คือ

1. การตรวจโดยการวิเคราะห์ (Analytic Method) เป็นการตรวจโดยการแยก คะแนนเป็นส่วน ๆ ตามองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ การกำหนดน้ำหนักของคะแนนของแต่ละองค์ประกอบขึ้นอยู่กับระดับ ความสามารถของผู้เรียน
2. การตรวจโดยอาศัยความประทับใจ (Impression Method) เป็นการตรวจที่ใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสิน
3. การตรวจโดยภาพรวม (Holistic Method) จะเน้นความสำคัญของการสื่อ ความหมายข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยจะถูกหัก คะแนนน้อยมาก

ประภัสสร ทำแก้ว (2551, น. 7) ได้กล่าวว่าการวัดผลประเมินผลการเขียนไว้ว่า การวัดความสามารถด้านการเขียนนั้น จะวัดในด้านต่อไปนี้ ด้านภาษาได้แก่ กลไกการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ส่วนด้านความคิด ได้แก่การนำเสนอเนื้อหาและลีลาการเขียน ซึ่งรวมถึง สำนวนโวหารและอารมณ์ ของผู้เขียนด้วย

วัชรินทร์ รัตตะมณี (2554, น. 6) ได้กล่าวว่าการวัดความสามารถด้านการเขียนนั้น จะวัดในด้านกลไกการเขียน คำศัพท์ และไวยากรณ์ ส่วนด้านความคิด จะวัดการนำเสนอเนื้อหา และ ลีลา การเขียน การสื่อความ ซึ่งรวมถึง จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนด้วยอีกทั้งควรมี เกณฑ์การวัดที่ชัดเจนว่าวัดในเรื่องการใช้ภาษาหรือ ความคิด

วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558, น. 39) ได้กล่าวว่าการวัดความสามารถและประเมินผล ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นต้องอาศัยเกณฑ์ในการประเมินจากองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างจาก งานเขียนของผู้เรียน ทั้งในเรื่องของความถูกต้อง ความเหมาะสมทางด้านการใช้ภาษาและกลไกใน การเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยตัวเล็ก ตัวใหญ่ การสะกดคำ โครงสร้าง ประโยค ความสามารถในการนำเสนอข้อมูล ในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด เพื่อเป็นการน ำถ่ายทอดการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเล่าเรื่อง หรือการบรรยาย

กระทรวงศึกษาธิการ (2555, น. 27) ได้จัดทำแนวการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อให้ ครูผู้สอนได้นำไปปรับใช้ให้เหมาะสม โดยมีมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาในการสื่อสาร ความหมายให้เป็นที่ไปตามความต้องการของผู้ใช้ภาษาตามสถานการณ์โอกาสและบุคคลตามหลักของ อาร์เธอร์ ฮิวอี้ ดังนี้ (Hughey, et al., 1983, pp. 236-245)

1. เนื้อหา (3 คะแนน)

- 1.1 เขียนได้ใจความดีได้เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนได้ 3 คะแนน
- 1.2 เขียนพอได้ใจความดีได้เนื้อหาแต่ขาดรายละเอียดได้ 2 คะแนน
- 1.3 เขียนไม่ได้ใจความเนื้อหาไม่ตรงเรื่องได้ 1 คะแนน

2. โครงสร้างไวยากรณ์ (3 คะแนน)

- 2.1 เขียนโครงสร้างไวยากรณ์ทุกประโยคได้ถูกต้องได้ 3 คะแนน
- 2.2 เขียนโครงสร้างไวยากรณ์ผิด 1-2 แห่งได้ 2 คะแนน
- 2.3 เขียนโครงสร้างไวยากรณ์ผิด 3-4 แห่งได้ 1 คะแนน

3. เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยค (3 คะแนน)

- 3.1 ใช้เครื่องหมายในประโยคได้ถูกต้องได้ 3 คะแนน
- 3.2 ใช้เครื่องหมายในประโยคผิด 1-2 แห่งได้ 2 คะแนน
- 3.3 ใช้เครื่องหมายในประโยคผิด 3-4 แห่งได้ 1 คะแนน

4. การสะกดคำศัพท์ (3 คะแนน)

4.1 เขียนสะกดคำศัพท์ได้ถูกต้องทุกคำได้ 3 คะแนน

4.2 เขียนสะกดคำศัพท์ผิด 1-2 คำได้ 2 คะแนน

4.3 เขียนสะกดคำศัพท์ผิด 3-4 คำได้ 1 คะแนน

5. ลายมือและควมมีระเบียบ (3 คะแนน)

5.1 เขียนลายมือบรรจงเว้นช่องไฟได้เหมาะสมได้ 3 คะแนน มีรอยลบขีดฆ่า
น้อยมาก

5.2 เขียนลายมือบรรจงเว้นช่องไฟไม่สม่ำเสมอได้ 2 คะแนน มีรอยลบขีดฆ่า
น้อย

5.3 เขียนลายมือหัดมากไม่มีการเว้นช่องไฟมีรอยลบขีดฆ่ามากได้ 1 คะแนน
วิธีการวัดและประเมินความสามารถในการเขียนของผู้เรียนที่ดีที่สุด คือ การให้
ผู้เรียนได้เขียนจริง ๆ ปริมาณและระดับความยากง่ายในการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน
อาจจะเริ่มจากระดับคำประโยคและข้อความที่เหมาะสมกับระดับต่าง ๆ เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
อาจให้ผู้เรียนเขียนเรื่องราวจากภาพจากชีวิตจริงหรือจากประสบการณ์ที่พบเห็น โดยให้เหมาะสมและ
สอดคล้องกับสิ่งที่เรียนรู้ในหน่วยการเรียนแผนการสอนหรือจุดประสงค์ของการเรียนในหน่วยการ
เรียนนั้น ๆ การประเมินการเขียนอาจมีประเด็นการประเมิน ดังนี้

1. การใช้ภาษา

2. เนื้อหาสาระ

3. การเรียบเรียงเนื้อหา

ระดับความสามารถของทักษะการเขียนแบ่งเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับกลไก

1.1 สามารถคัดลอกโคลงกลอนพร้อมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง

1.2 สามารถเขียนประโยคโดยใส่เครื่องหมายวรรคตอนและแก้ไขตัวอักษร

ใหญ่เล็กให้ถูกต้องได้

1.3 สามารถเขียนแทนคำที่กำหนดให้ลงในประโยคได้

2. ระดับความรู้

2.1 สามารถเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

2.2 สามารถเติมคำลงในช่องว่างให้ได้ใจความสมบูรณ์

2.3 สามารถตอบคำถามจากภาพที่คุ้นเคยได้

ฯลฯ

3. ระดับถ่ายโอน

- 3.1 สามารถเรียงลำดับบทสนทนาได้ถูกต้อง
 - 3.2 สามารถอ่านข้อความแล้วตอบคำถามเรียงเป็นข้อความ 1 ย่อหน้า
 - 3.3 สามารถเปลี่ยนประโยคหรือข้อความเป็น Active Voice ได้
- ฯลฯ

4. ระดับสื่อสาร

- 4.1 สามารถกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ ได้
 - 4.2 สามารถเขียนบรรยายภาพชุดได้
 - 4.3 สามารถเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนดได้
- ฯลฯ

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

สามารถเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์วิจารณ์จากหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้มีความสั้นยาวตามระดับความยากง่ายของเนื้อหาและระดับชั้น

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้เกณฑ์การประเมินทักษะการเขียนตามแนวการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติกระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่ให้ครูผู้สอนได้นำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเกณฑ์การพิจารณางานเขียนครอบคลุมประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการจะวัดความสามารถด้านทักษะกำหนดการเขียนของนักเรียนคือ ด้านเนื้อหา โครงสร้าง ไวยากรณ์ เครื่องหมาย วรรคตอนการสะกดคำศัพท์ลายมือและความมีระเบียบ

สรุปได้ว่า การวัดผลและประเมินผลการเขียน คือ การวัดความสามารถด้านการเขียนในด้านภาษา กลไกการเขียน ไวยากรณ์ การนำเสนอเนื้อหา และลีลาการเขียน ความถูกต้องของวิธีการเขียนตัวอักษร การเขียนคำ เขียนประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การจัดลำดับคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง การเขียนประโยคจากรูปภาพ การเขียนตามคำบอก และการเติมคำที่หายไป ในประโยค และตอบคำถามจากเรื่องที่กำหนดให้ โดยวิธีการประเมินผลจากแฟ้มสะสมงาน (Portfolio) และการประเมินผลทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี

จากการศึกษาการสอนเขียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะความสามารถที่ผู้ส่งสาร หรือผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ตัวอักษร ตัวเลข สัญลักษณ์ คำ กลุ่มคำ ประโยค หรือเรื่องราวในการสื่อความหมายไปยังผู้รับ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยมีองค์ประกอบ ได้แก่

- 1) เนื้อหา (Content)
- 2) การวางรูปแบบ (Form) การจัดเรียงลำดับเนื้อหา
- 3) ไวยากรณ์ (Grammar) โครงสร้างประโยค
- 4) ลีลา (Style) การเลือกคำศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ ในการเขียน
- 5) กลไกการเขียน (Mechanic) การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการ

เขียน

การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน ผู้สอนควรเรียงลำดับขั้นของกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน เริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายก่อนแล้วปรับระดับกิจกรรมที่ยากขึ้น ซับซ้อนขึ้น และกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหลายอย่าง การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีต้องอาศัยการฝึก แก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงการเขียนอยู่เสมอ จะทำให้ความสามารถเขียนได้ดีขึ้น และมีการวัดผลประเมินผลในด้านภาษา กลไกการเขียน ไวยากรณ์ การนำเสนอเนื้อหา และลีลาการเขียน ความถูกต้องของวิธีการเขียนตัวอักษร การเขียนคำ เขียนประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การจัดลำดับคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

2.3 กระบวนการของเฮวินส์

2.3.1 ความเป็นมา

การสอนด้วยวิธีการกระบวนการของเฮวินส์ เป็นวิธีสอนเขียนที่คิดขึ้นโดย Hewins (1986, pp. 219-223 อ้างถึงใน นิตยร์ตี สารจันทร์, 2560, น. 84) ซึ่งเฮวินส์เป็นครูสอนวิชาภาษาฝรั่งเศส ที่โรงเรียนไฮแลนด์ปาร์ค (Highland Park High School) รัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเขามีความคิดว่าในขณะที่สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศนั้น นักเรียนมักมีปัญหาในการเขียน คือ การเขียนของนักเรียนมีข้อผิดพลาดมาก ทั้งด้านคำศัพท์ โครงสร้าง และสำนวน รวมถึงนักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดความคิดของตนเองออกมาได้ และในขณะที่เขียน นักเรียนเกิดความวิตกกังวลว่าจะเขียนผิด ซึ่งทำให้ครูผู้สอนเกิดความกดดันมาก เฮวินส์จึงได้คิดวิธีสอนขึ้นมา โดยยึดแนวทฤษฎีกระบวนการเขียน (Writing Process Approach) ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ สามารถพัฒนาทักษะการเขียนขึ้นมาได้ดีขึ้นคือ นักเรียนสามารถเขียนสื่อความหมายกับผู้อื่นได้นอกจากนั้นนักเรียนยังมีแรงจูงใจในการเขียนมีความต้องการที่จะเขียนผลงานของตัวเอง เพื่อให้บุคคลอื่น ๆ อ่านโดยไม่วิตกกังวลว่าจะเขียนผิดอีกต่อไป

Hewins (1986, pp. 219-223) ได้สร้างกระบวนการทั้ง 3 โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)

การสอนในขั้นนี้จะเป็นการจัดกิจกรรมเพื่อให้ข้อมูลและสร้างความคิดให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเพื่อที่จะสามารถนำไปเขียนได้ ขั้นนี้กิจกรรมจะเป็นกิจกรรมอะไรก็ได้ แต่กิจกรรมที่พบว่าให้ผลดีมากที่สุดคือกิจกรรมระดมพลังสมองซึ่งมีลักษณะ 3 ลักษณะดังนี้

1.1 ผู้สอนตั้งประเด็น (Topic) หรือคำถามขึ้นเพื่อให้นักเรียนช่วยกันตอบหา คำศัพท์และหาแนวคิดและสำนวนต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคำถามนั้น ในการตั้งประเด็นครูจะตั้งคำถาม เพื่อให้นักเรียนช่วยกันคิด เช่น ครูตั้งประเด็น "Pet" แล้วให้นักเรียนคิดคำที่จะนำมาเขียนหัวข้อนี้เป็น ภาษาอังกฤษ ครูก็จะทำหน้าที่จัดบันทึกบนกระดาน นักเรียนอาจถามว่าคำนี้เขียนอย่างไร ครูอาจจะ ตอบเองหรือให้เพื่อนนักเรียนที่รู้ช่วยตอบให้ นักเรียนก็จะนำคำเหล่านี้ไปเขียนต่อไป

1.2 ผู้สอนนำเรื่องสั้นๆ บทสรุปบทสนทนาที่เกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนจะเขียนมา ให้นักเรียนอ่านแล้วให้เดาว่ารายละเอียดของเรื่องจะเป็นอย่างไรต่อไปและจะจบลงอย่างไร เช่นเรื่อง เกี่ยวกับ "Accident" นักเรียนจะช่วยกันบอกอะไรจะเกิดขึ้น

1.3 การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ เช่น วิดีโอ สไลด์ รูปภาพวิธีนี้นักเรียนจะได้ทำ กิจกรรมหลากหลายและรับความรู้หลากหลายจากการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ เช่น ข่าวสารข้อเท็จจริง คำศัพท์ใหม่ ถ้าเป็นไปได้ควรเสนอเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนอยู่ในระดับต้นๆ ครูควรจะเล่า เรื่องย่อให้ฟังก่อนหลังจากนั้นอธิบายว่านักเรียนจะฟังและดูวิดีโอ หรือสไลด์อย่างเดียว โดยไม่ต้อง เขียนอะไรเลย แต่นักเรียนจะลงมือเขียนทันทีหลังจากดูวิดีโอหรือสไลด์จบแล้วหลังจากเล่าเรื่องย่อจบ ครูจะเขียนคำศัพท์ ชื่อเฉพาะ วัน เดือน ปี และข้อมูลอื่น ๆ ที่ครูคิดว่าสำคัญที่ปรากฏบนวิดีโอ หรือ สไลด์ลงบนกระดาน หลังจากการดูวิดีโอหรือสไลด์แล้วนักเรียนจะมีเวลาประมาณ 15-20 นาทีในการ เขียน โดยครูอาจให้นักเรียนเขียนหัวข้ออื่นที่นักเรียนสนใจหรือมีประสบการณ์ แต่สิ่งที่นักเรียนเขียน ควรมีคำศัพท์หรือข้อความที่ได้ดูในวิดีโอหรือสไลด์ด้วย

ขั้นที่ 2 การเขียนร่างครั้งที่ 1 (First Draft)

นักเรียนจะต้องลงมือเขียนทันทีหลังจากที่ได้ทำกิจกรรมในขั้นที่หนึ่งแล้วโดยใช้ เวลา 15-20 นาทีในการเขียนโดยครูจะไม่ช่วยอะไรเลย ในช่วงแรกนักเรียนอาจจะรู้สึกว่ายากมาก เพราะไม่คุ้นเคยกับการเขียนอย่างนี้มาก่อน แต่วิธีนี้จะเป็นการทำให้นักเรียนตั้งใจฟังและดูวิดีโอ หรือ สไลด์ และคำศัพท์ที่ครูเขียนบนกระดาน เมื่อนักเรียนได้เขียนผ่านไปแล้วหนึ่งครั้งจะรู้สึกว่ายาง ง่ายขึ้น ครูให้นักเรียนอ่านงานเขียนของตัวเองแล้วจดคำศัพท์หรือแนวคิดที่สามารถนำไปเขียนเป็น ภาษาอังกฤษได้เพื่อที่จะให้ครูหรือเพื่อนบอกความหมายของคำศัพท์หรือข้อมูลเพิ่มเติม ต่อมาครู อธิบายความหมายของคำศัพท์ที่นักเรียนมีปัญหา แล้วนักเรียนปรับปรุงงานเขียนของตัวเอง

ขั้นที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

ในขั้นนี้จะเป็นขั้นตอนสำคัญที่จะเป็นการให้กำลังใจนักเรียนในการที่จะเขียนต่อไป นักเรียนก็เหมือนกับผู้ใหญ่ที่เวลาเขียนแล้วก็อยากให้ผู้อ่านแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของตัวเอง การที่ครูจะให้เกรดแก่นักเรียนโดยไม่มีคำอธิบายใด ๆ เลย เป็นการบั่นทอนกำลังใจเป็นอย่างมาก ที่จริงแล้วผู้เขียนเขาต้องการทราบว่าคนอ่านรู้สึกอย่างไรกับงานเขียนของเขา มากกว่าที่จะบอกว่าดีมาก ดี พอใช้ เพราะไม่ได้ เป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงงานเขียนได้เลย

ในขั้นนี้ครูให้นักเรียนอ่านงานเขียนของตนเอง 2-3 คน นักเรียนคนใดสามารถอ่านงานเขียนของเขาได้ ครูจะต้องแสดงความชื่นชมเขา ในการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียนจะเป็นเฉพาะด้านเนื้อหาเท่านั้น ไม่ใช่การตรวจไวยากรณ์ แต่เป็นการแสดงปฏิกิริยาต่อแนวคิด สิ่งที่เขาคิด การแสดงความคิดเห็นหรือประสบการณ์ของเขา

ขั้นต่อมาครูให้แบบอย่างในเรื่องของภาษาโดยการแสดงงานเขียนของครูพร้อมกับอ่านให้นักเรียนฟัง ต่อจากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนงานเขียนของตัวเองกับเพื่อน โดยให้เพื่อนแสดงความคิดเห็นตามตัวอย่างที่ครูทำให้ดูในขั้นต้น อาจแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาไทยได้ ขั้นต่อไปจึง จึงค่อยให้แสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นก็ได้ การที่เพื่อน ๆ และครูแสดงความคิดเห็นต่อผลงานเขียนของเขาในทางบวก จะทำให้เขามีกำลังใจและเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นักเรียนที่ได้รับคำวิจารณ์จากเพื่อนอาจจะเข้าใจมากกว่าคำวิจารณ์ของครู ดังนั้นเมื่อนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นวิจารณ์งานกันเองได้แล้ว ก็ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านแล้วแสดงความคิดเห็นต่องานสำคัญคือการที่นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่องานเขียนของตนเองและพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

การให้นักเรียนวิจารณ์งานกันเองอย่างนี้จะเป็นการแบ่งเบาภาระของครู และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนดีขึ้น เพราะนักเรียนได้ผ่านการทำงานร่วมกัน คำวิจารณ์ของเพื่อนจะเป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ในตอนแรกนักเรียนอาจไม่สามารถประเมินงานของตนเองและเพื่อนได้ แต่ในตอนต่อไปนักเรียนจะเรียนรู้การวิจารณ์และการประเมินผลงานจากเพื่อนและการเรียนรู้ที่จะไว้ใจคนอื่นด้วย

ขั้นที่ 4 การเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft)

ในการเขียนครั้งที่สองนักเรียนจะต้องปรับปรุงงานเขียนของตัวเองด้วยการเพิ่มเติมหรือเขียนขยายความส่วนที่ครูหรือเพื่อนแสดงความคิดเห็น ซึ่งนักเรียนไม่จำเป็นต้องเขียนตามความคิดเห็นของครูหรือเพื่อน เพราะจะเป็นการควบคุมให้นักเรียนเขียนโดยไม่เต็มใจ นักเรียนควรมีความรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของความคิดและผลงานเขียนอย่างเต็มที่

ขั้นที่ 5 การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Proofreading)

ในขั้นนี้ให้นักเรียนตรวจผลงานเองโดยครูจะเป็นผู้บอกหลักการตรวจให้นักเรียนรู้ ก่อนที่จะลงมืออ่านและตรวจ ซึ่งในการตรวจแต่ละครั้งจะขึ้นอยู่กับลักษณะงานเขียน เช่น งานเขียน บางขั้นที่เน้นเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา ก็ให้นักเรียนตรวจเรื่อง Tense หรือเป็นงาน เขียนที่มีลักษณะบรรยาย ก็ให้นักเรียนตรวจการใช้ Adjective, Noun, Subject, Verb Agreement โดยจะให้นักเรียนอ่านทบทวนและตรวจงานเขียนของตนเองก่อน แล้วจึงให้เพื่อนช่วย อ่านและตรวจให้อีกครั้ง การที่ให้เพื่อนช่วยตรวจจะเป็นส่วนที่ดีคือนักเรียนจะมองข้อผิดพลาดในงาน ของตนเองไม่ค่อยพบ แต่ถ้าอ่านงานเขียนของผู้อื่นนักเรียนจะสามารถพบได้ง่ายกว่า

ขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย(Final Draft)

นักเรียนนำผลงานที่ผ่านการตรวจจากเพื่อนแล้ว กลับไปปรับปรุงทั้งด้านเนื้อหา และความถูกต้องแม่นยำอื่นให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วอ่านทบทวนจนแน่ใจแล้วจึงส่งครู งานฉบับนี้ นักเรียนควรแน่ใจว่าถูกต้องพอที่จะให้ผู้อื่นนอกเหนือจากครูและเพื่อนในชั้นเรียนได้อ่าน โดยครูผู้สอน อาจให้ผู้เรียนอ่านงานเขียนของตนให้เพื่อนๆ ฟังหน้าชั้นหลังจากการตรวจแก้ไขแล้ว และอาจมีการให้ แสดงผลงานของผู้เรียนไว้บนบอร์ดหรือป้ายประกาศที่ใดที่หนึ่งในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียน รวมทั้ง การทำวารสารของห้องเรียนหรือโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสได้แสดงผลงานแล้วกลับมาอ่าน ผลงานของตนเองได้บ่อยครั้งเมื่อมีโอกาส วิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง

แนวคิดทฤษฎีการเรียนการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการมีการพัฒนามาจาก งานวิจัยของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ในการเขียนของนักเขียนและบุคคลทั่วไป แต่งานวิจัย ในด้านนี้ยังมีไม่มากนัก เช่น

Zamel (1983, pp. 165-187) โดยได้ศึกษาเกี่ยวกับนักศึกษาต่างชาติ จำนวน 6 คน ที่กำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยในอเมริกา ประกอบด้วย ชาตินิวกินี สเปนโปรตุเกส ฮิบรู และเปอร์เซีย ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้ง 6 คนเขียนงานประเภทอธิบาย (Formal Expository Writing) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวิชาที่กำลังเรียน และเป็นการเขียนอย่างไม่จำกัดเวลา ในขณะที่นักเขียนถูก สังเกตพฤติกรรมและเมื่อเขียนเสร็จผู้วิจัยได้สัมภาษณ์และให้นักศึกษาอภิปรายเกี่ยวกับงานเขียนของ ตัวเอง ผลการวิจัยพบว่ากระบวนการเขียนที่นักศึกษาต่างชาติในชั้น นั้นไม่เรียงลำดับ คือก่อนเขียน เขียน และแก้ไขทบทวน แต่เป็นกระบวนการที่ย้อนกลับไปกลับมา ในขณะที่ผู้เขียนคิดกลับไปกลับมา ส่วนการแก้ไขมีอยู่ตลอดกระบวนการ จากการศึกษาพฤติกรรมเขียนของนักศึกษาที่เก่งพบว่า ขณะเขียนผู้เขียนคิดไปเขียนไปมีการแก้ไขอยู่ตลอดเวลา ปัญหาด้านภาษาไม่เป็นอุปสรรคต่อ กระบวนการเขียนแต่อย่างไรเพราะนักศึกษาจะใช้ภาษาของตนแทนก่อน แล้วจึงค้นหาคำ ภาษาอังกฤษใน พจนานุกรมต่อไป ส่วนนักศึกษาที่ไม่เก่งนั้นมุ่งเน้นแต่แก้ไขในด้านไวยากรณ์และการ ใช้คำ ไม่ได้แก้ไขปรับปรุงด้านเนื้อหาหรือโครงสร้างการเขียน

ลักษณะการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ

การสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ เป็นการสอนเขียนที่มุ่งเน้นการพัฒนาการสร้าง การเลือกสรร และการเรียบเรียงรวมถึงการตรวจทานขัดเกลาความคิดเพื่อถ่ายทอดเป็น ภาษาที่ สละสลวย โดยเน้นการพัฒนาและการสร้างสรรค์ความคิดของนักเรียนเป็นหลัก

Coe and Gutierrez (1981, pp. 269-270) ได้กล่าวว่าลักษณะการสอนเขียนที่ เน้นกระบวนการซึ่งสรุปได้ ดังนี้

1. เน้นคุณภาพของกระบวนการหรือใช้กิจกรรมที่นำไปสู่ผลงาน (Quality of Process) มากกว่า การเน้นคุณภาพของผลงาน (Quality of Product)
2. เปิดโอกาสให้นักเรียนมีบทบาทในการเรียนรู้มากที่สุด (Active Learning)
3. ใช้กิจกรรมการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่กำหนดจุดมุ่งหมายและปัญหาที่ชัดเจน โดย ให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

Hairston (1982, p. 86) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับลักษณะการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ ดังต่อไปนี้

1. เน้นการฝึกใช้กลวิธีในการสร้างและค้นหาข้อมูล (Invention and Discovery) โดยครูจะเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนพยายามสร้างเนื้อหา หรือช่วยวางวัตถุประสงค์ในการ เขียนให้แก่ นักเรียนตามความเหมาะสมและดุลยพินิจของครู
2. เน้นการ คำนึงถึงปฏิริยาตอบสนองของความเข้าใจ ความรู้สึกของผู้อ่านและ วัตถุประสงค์ในการเขียนในระหว่างที่นักเรียนเขียน เพื่อเป็นกระบวนการ การประเมินคุณภาพงาน เขียนในประเด็นของการสื่อความที่ชัดเจนและตรงตามวัตถุประสงค์ในการเขียน
3. เน้นการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาท และความสำคัญของกระบวนการ ทางความคิดที่เกิดขึ้นสลับไปมา โดยมีลำดับขั้นของการเขียนดังนี้ คือขั้นก่อนเขียน (Prewriting) ขั้นการเขียน (Writing) และขั้นการตรวจทาน การแก้ไข (Revising) ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างคาบเกี่ยวกัน และมีได้แยกจากกันโดยเด็ดขาด
4. เน้นการให้ความสำคัญต่อการเขียนว่า เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ ความคิดกระบวนการทำงานของจิตใจ วิธีการเรียนรู้ และการพัฒนาความคิดเพื่อใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นรูปแบบการเขียนจึงมีทั้งการเขียนแสดงความคิดเห็นความรู้สึก และบรรยายความทั่วไป การสอนเขียนจึงมิได้มุ่งหมายหรือมีจุดมุ่งเน้นเพียงการอธิบายกฎเกณฑ์การใช้ภาษาและความถูกต้อง ทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่การเขียนมีจุดมุ่งหมาย และมุ่งเน้นจิตวิทยาในการใช้ความคิดและความรู้สึก ทางภาษาศาสตร์ เป็นหลักเนื่องจากการสอนตามแนวนี้นั้นพัฒนามาจากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์และ งานวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเขียนดังนั้นจึงมองว่าการเขียน เป็นกิจกรรมสร้างสรรค์ความคิดที่เป็น ระบบระเบียบ ซึ่งสามารถวิเคราะห์และอธิบายกระบวนการที่เกิดขึ้นได้ การสอนเขียนตามแนวนี้นี้เชื่อ

ว่าการเขียนสามารถฝึกฝนกันได้ โดยการกระตุ้นให้นักเรียนสร้างความคิดและฝึกให้นักเรียนเขียนบ่อย ๆ

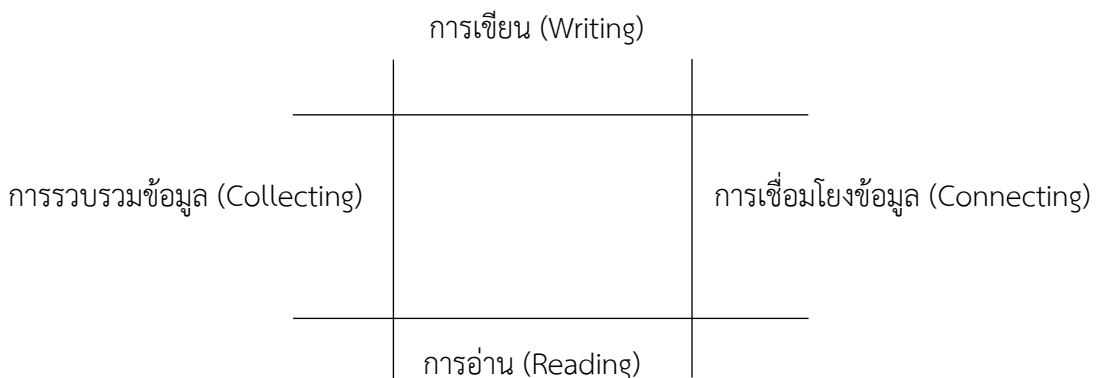
Murray (1982, p. 142) ที่ว่า “เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกเขียนโดยเน้นกระบวนการค้นหาข้อมูลจากการใช้กิจกรรมในการใช้ความคิดมากเท่าใด นักเรียนก็จะคำนึงถึงการสร้างกระบวนการทางความคิดที่นำไปใช้ผลิตข้อมูลในการเขียนมากขึ้นเท่านั้น”

Murray (1982, pp. 21-25) ได้สรุปลักษณะสำคัญของการสอนไว้ดังนี้

1. ฝึกฝนให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจว่า การเขียนเกิดขึ้นโดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ มากกว่าการตั้งวัตถุประสงค์ โดยนักเรียนต้องเรียนรู้อะไรจากการสอนบ้าง ดังนั้นในการสอนครูจึงเป็นเพียงผู้คอยให้คำแนะนำและให้กำลังใจในการเขียน โดยผ่านการใช้กิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดในการค้นหาข้อมูล ซึ่งในระหว่างการดำเนินกิจกรรมอยู่นี้ ครูจะไม่เข้าไปขัดจังหวะหรือประเมินการเขียนในระหว่างเขียน และครูจะต้องมีความเชื่อพื้นฐานว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนหรือสื่อสารความคิดออกมาได้ทุกคน

2. ใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์โดยการนำงานเขียนของเพื่อนในห้องเรียน มาให้อ่านและศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนางานเขียนของตนเองต่อไป ในการประเมินงานเขียนจะหลีกเลี่ยงการวิจารณ์งานเขียนของนักเรียน ในแง่ของความถูกต้องของกฎเกณฑ์การใช้ภาษา แต่ครูจะพิจารณาถึงเนื้อหาวัตถุประสงค์ในการเขียนและความเข้าใจของกลุ่มผู้อ่าน เป็น เกณฑ์ในการตัดสินคุณภาพของงานเขียน เพราะการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการจะเน้นการฝึกให้นักเรียนได้ใช้ความคิดในการเตรียมข้อมูลที่จะนำไปเขียน การลงมือเขียนงานร่าง ตลอดจนการตรวจทานแก้ไขงานเขียน

กล่าวโดยสรุป ลักษณะการสอนเขียนแบบนี้เป็นกระบวนการในการรวบรวมข้อมูล การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลและการลงมือเขียนจริงโดยคำนึงถึงผู้อ่านดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ 2.1 แผนภูมิของกระบวนการเขียน เมอร์เรย์ (Murray, 1982, pp. 21-25)

Siegel (1982, p. 306) and Murray (1982, p. 97) ยังมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ครูจะต้องมีประสบการณ์ในการเสนอกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดในการอภิปราย ถึงสาระสำคัญของเรื่องที่จะเขียน และคอยแนะนำให้นักเรียนคำนึงถึงผู้อ่านวัตถุประสงค์ของเรื่องที่เขียน ตลอดจนบริบททางสังคมซึ่งเป็นการฝึกให้นักเรียนได้เสนอความคิดเห็นที่สมเหตุสมผลต่อกลุ่ม

Lapp (1985, pp. 44–48) ได้กล่าวว่าคุณสมบัติที่สำคัญในการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการดังนี้

1. ให้ความสำคัญต่อคุณภาพงานเขียน (Quality) มากกว่าปริมาณงานเขียน (Quantity) หรือความถูกต้องในการใช้ภาษาเป็นหลัก
2. ให้ความสำคัญต่อการฝึกให้นักเรียนเขียนงานร่างครั้งแรก (First Draft) โดยให้นักเรียนจดข้อมูลและความคิดที่เกิดขึ้น ซึ่งในขั้นนี้นักเรียนยังไม่ต้องคำนึงถึงลำดับเนื้อเรื่อง รูปแบบของงานเขียน ความถูกต้องและวัตถุประสงค์ในการเขียนมากนัก ตลอดไปจนถึงกลุ่มผู้อ่าน เพราะความกังวลในขั้นนี้จะทำให้นักเรียนสับสนและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาความคิดที่จะใช้สร้างข้อมูลในการเขียน หลังจากนั้นจึงฝึกให้นักเรียนจัดเรียงเรียงความคิดหรือเนื้อเรื่องแล้วจึงตรวจสอบความถูกต้อง
3. ฝึกให้นักเรียนทบทวนงานร่างโดยพิจารณาถึงการตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ในการเขียนและความชัดเจนของข้อความซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านสงสัยหรือเข้าใจ ผิดได้และนำไปสู่การเขียนงานในขั้นสุดท้าย (Final Draft)
4. ฝึกให้นักเรียนหรือเพื่อนร่วมฟังเป็นผู้ประเมินงานเขียน (Self or Peer Evaluation) เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลหรืออธิบายความและแก้ไขปรับปรุงงานเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่าการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการมีลักษณะดังนี้

1. ให้ความสำคัญต่องานเขียนว่า เป็นผลงานของนักเรียน นักเรียนซึ่งเป็นผู้กำหนดข้อมูลหรือเนื้อหาที่จะนำมาเขียนโดยผ่านกระบวนการในการสร้างและค้นหาข้อมูล จากนั้นจึงเลือกสรรข้อมูลเองโดยครูจะไม่เข้าไปขัดจังหวะในระหว่างนี้ เพราะว่าจะเป็นอุปสรรคต่อการสร้างและพัฒนาความคิดของนักเรียน
2. ฝึกให้นักเรียนถ่ายทอดความคิดในงานร่างครั้งแรก ครั้งที่สอง หรือครั้งที่สาม ตามความจำเป็นในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เพราะการเขียนที่เน้นกระบวนการจะเน้นข้อมูลที่ได้จากกระบวนการทางความคิดในทางการแก้ไขปรับปรุงเพื่อการสื่อสารที่ชัดเจนและเพื่อสร้างงานเขียนที่มี

ลักษณะสร้างสรรค์หรือสื่อความตามหน้าที่ ดังนั้นการมุ่งเน้นการใช้ภาษาในระดับกลไก (Mechanics) จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญรองจากการเน้นสื่อความหมาย

3. พัฒนาระบวนการสร้างความคิดซึ่งเกิดขึ้นอย่างสลับซับซ้อน โดยคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนดังนี้

3.1 ความพร้อมในการเขียนและการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์และสนองต่อวัตถุประสงค์ในการเขียน

3.2 ความพร้อมและความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลที่ถูกถ่ายทอดจากความคิดซึ่งได้รับการเรียบเรียงขึ้นในขณะเดียวกับที่กระบวนการทางความคิดดำเนินอยู่

3.3 ความสามารถในการใช้ภาษาควบคู่กับการพัฒนากระบวนการทางความคิดที่คำนึงถึงบริบททางสังคม วัตถุประสงค์ในการเขียนและผู้อ่านอันจะนำไปสู่การพัฒนาการเขียนที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

ทฤษฎีกระบวนการเขียน (The Writing Process Approach)

มีแนวคิดพื้นฐานว่าการเขียนคือกระบวนการทางสติปัญญาเพื่อสร้างงานเขียนสามารถสื่อสารความหมายตามที่ต้องการได้ ในการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการเขียนจึงมุ่งไปที่การศึกษาที่กระบวนการที่เกิดขึ้นในขณะที่ผู้เขียนสร้างงานเขียน จากการศึกษาพบว่ากระบวนการเขียนมีลักษณะย้อนไปย้อนมา (Recursive) กล่าวคือผู้เรียนอ่านทบทวนและแก้ไขอยู่ตลอดเวลาที่สร้างงานเขียน การทบทวนแก้ไขรวมอยู่ในกระบวนการเขียน มิได้แยกออกเป็นขั้นตอนสุดท้ายเมื่อเขียนเสร็จ ดังนั้นวิธีการสอนจึงเปลี่ยนจากแบบเดิมที่มุ่งสอนรูปแบบตามกฎเกณฑ์ของภาษา มาเป็นการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียบเรียงข้อความที่สื่อความหมายได้ โครงสร้างของกระบวนการเขียนที่มีการนำเสนอในงานวิจัยประกอบด้วย (Hayes & Flower. 1989, pp. 81-87) ดังนี้

1. การเขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์
2. การเขียนคือการจัดองค์ประกอบอย่างเป็นลำดับขั้นตอน
3. การผลิตงานเขียนประกอบด้วยกระบวนการ 3 กระบวนการ คือ
 - 3.1 การวางแผน (Planning)
 - 3.2 การเรียบเรียงงานเขียน (Sentence Generation)
 - 3.3 การทบทวน (Revision)

1. การเขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์

ในการผลิตงานเขียนแต่ละครั้งผู้เขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์ว่าจะเขียนเพื่ออะไร ให้ใครอ่าน เช่นในการตั้งวัตถุประสงค์ว่าจะเขียนบทความเพื่อให้ผู้อ่านซึ่งเป็นแม่บ้านได้อ่าน นักเขียนบางคนอาจจะมัววัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความผ่อนคลายจากภาระงานและให้เห็นว่า

ภารกิจเรานั้นเป็นสิ่งที่น่าสนุก นักเขียนบางคนอาจจะมัวแต่ดูประสงค์เพื่อบอกกล่าวถึงภารกิจเหล่านี้เป็นการดำเนินไปตามปกติของวิถีชีวิตมนุษย์ สิ่งเหล่านี้เป็นข้อจำกัดในการเขียนและเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงก่อนที่จะลงมือเขียน

2. การเขียนคือการจัดองค์ประกอบอย่างเป็นขั้นตอน

ในการผลิตงานเขียนนั้นผู้เขียนจะตั้งหัวข้อซึ่งเป็นประเด็นสำคัญของเรื่องที่จะเขียนหรือเนื้อหาทั้งหมดในงานเขียน จะต้องสนับสนุนหัวข้อนั้น ใจความสำคัญเหล่านั้นอาจจะแยกเขียนเป็นย่อหน้าและแต่ละย่อหน้าจะต้องมีข้อความหรือข้อมูลที่สนับสนุนใจความสำคัญนั้นด้วย และในรายละเอียดจะมีรายละเอียดปลีกย่อยเพื่อสนับสนุนเป็นลำดับ เช่นนักเรียนอาจเริ่มต้นการเขียนด้วยการเขียนเค้าโครงเรื่อง (Outline) ก่อนแล้วค่อยเขียนขยายเค้าโครงนั้น หรือบางคนอาจเรียบเรียงความคิดที่จะเขียนขึ้นในใจก่อนแล้วจึงลงมือเขียน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการเขียนคือการจัดองค์ประกอบอย่างเป็นขั้นตอน

3. การเขียนประกอบด้วยกระบวนการ 3 กระบวนการ

นักเขียนที่มีความเชี่ยวชาญจะใช้กระบวนการทั้ง 3 อัน ได้แก่ การวางแผน การเรียบเรียง การแก้ไขปรับปรุง ในการผลิตงานเขียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการการวางแผน นักเขียนจะเรียบเรียงความคิดและจัดหมวดหมู่ให้เป็นภาษาเขียน และนักเขียนจะปรับปรุงแก้ไขงานเขียนซึ่งทั้ง 3 กระบวนการจะดำเนินไปอย่างสอดคล้องประสานกัน ดังนี้

ตารางที่ 2.1 กระบวนการเขียน

ย่อหน้าที่ 1	วางแผน	เขียน	แก้ไข
ย่อหน้าที่ 2	วางแผน	เขียน	แก้ไข

ในการผลิตงานเขียนนักเขียนอาจจะผ่านกระบวนการนี้และดำเนินการย้อนกลับไปกลับมาหลายครั้ง เช่น ในขั้นแก้ไขปรับปรุงงานเขียนพบว่าย่อหน้าที่ 1 จะต้องแก้ไขปรับปรุง นักเขียนก็จะกลับมาวางแผนเขียนแก้ไขใหม่อีกครั้ง จนกระทั่งงานเขียนเป็นที่น่าพอใจ ดังแนวคิดของการศึกษา ดังนี้

Hughey (1983, pp. 11-30) ได้อธิบายขั้นตอนของกระบวนการเขียน ดังนี้

1. ขั้นเริ่มต้น (Getting Started) ในขั้นนี้ประกอบไปด้วย

1.1 ความรู้ (Knowledge) ประสบการณ์ (Experience) ความรู้สึกโดยประสาทสัมผัสโดยตรง (Intuition) อารมณ์ (Emotion) และการคาดหวัง (Expectation)

สิ่งเหล่านี้อยู่ในคลังข้อมูล (Data Bank) หรือในสมองของนักเรียนเป็นความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้รับจากการศึกษาด้านวัฒนธรรม อารมณ์ สังคม และทุกสิ่งทุกอย่างที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ด้วย

1.2 เจตนาและจุดประสงค์ในการเขียน (Intent and Purpose) ในการเขียน นักเรียนหรือผู้เขียนต้องตั้งจุดประสงค์ในการเขียนเสียก่อนเพื่อกระตุ้นให้เกิดการค้นหาจากคลังข้อมูล

1.3 การเข้าสู่กระบวนการเขียน (Entry Level) ด้วยการค้นหาข้อมูล (Search) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Initiation) และการบ่มความคิด (Incubation)

2. ชั้นประดิษฐ์ (Invention) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ชั้นค้นพบ (Discovery) ในขั้นนี้บางคนอาจคิดว่าเป็นขั้นก่อนการเขียนแต่เมื่อเขียนไปแล้วจะพบว่าชั้นค้นพบจะเกิดควบคู่ไปกับการเขียนตลอดเวลาเพราะเมื่อมีการค้นหา ต้องมีการค้นพบด้วยเพื่อตั้งคำถามต่อตนเองว่า

2.1.1 ทำไมถึงตัดสินใจเขียน

2.1.2 สิ่งที่ต้องการเขียนจะเขียนในด้านใด

2.1.3 มีความรู้ในเรื่องที่จะเขียนดีพอหรือไม่

2.1.4 วิธีการเขียนจะเขียนอย่างไร

2.1.5 และใครคือผู้อ่าน

2.2 ชั้นเรียบเรียงความคิด (Generation) หลังจากที่ค้นพบข้อมูลแล้ว ผู้เขียนจะเรียบเรียงความคิดว่าจะเขียนอย่างไร รูปแบบใด การเรียบเรียงความคิดนี้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงความคิด ความรู้สึก ความคิดเห็น และข้อเท็จจริงเข้ากับข้อมูลใหม่ การเปิดช่องว่างด้วยข้อมูลและประสบการณ์ใหม่ การสร้างรูปแบบการรับรู้ใหม่

2.3 ชัดเกลามาให้เข้ารูปเข้ารอย (Formulation) หลังจากที่เรียบเรียงความคิดแล้ว เขียนลงในกระดาษ ก็เป็นการชัดเจนการเขียนให้อยู่ในรูปแบบที่ผู้อ่านพึงพอใจ ซึ่งในขั้นนี้ แบ่งเป็น

2.3.1 ชัดเกลามาให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ (Formulation) ได้แก่การชัดเจนถ้อยคำสำนวนให้สละสลวย (Rhetorical Shaping) ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุดเพราะเป็นการรวบรวมความคิดต่าง ๆ เพื่อสื่อสารกับผู้อ่าน การชัดเจนภาษา (Linguistic Shaping) เป็นการชัดเจนโครงสร้างพื้นผิว (Surface Structure) และรวมไปถึงข้อเขียนที่จะต้องมีความสัมพันธ์กันของเนื้อความ (Discourse) ด้วยการเชื่อมแน่น (Cohesion) และการเชื่อมนัย (Coherence) ซึ่งการเชื่อมแน่นนี้เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษาศาสตร์ที่เห็นได้อย่างชัดเจนโดยจะมีคำที่บ่งบอกความสัมพันธ์นี้ เช่น ประพันธ์สรรพนาม (Relation Pronoun) หรือคำสันธาน (Conjunction) เป็นต้น ส่วนการเชื่อม (Coherence) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย

2.3.2 การตรวจสอบการเขียนอีกครั้ง (Reformulation) ได้แก่ การตรวจสอบ (Revision) เป็นการตรวจสอบคำจำกัดความ (Definition) และ ความคิด(Idea) ต่าง ๆ ตลอดจนการเรียบเรียงเรื่องราวและการเน้นจุดประสงค์ในการเขียนการพิสูจน์อักษร (Editing) เป็นการตรวจสอบความถูกต้องของข้อความในด้านความสมบูรณ์ ของประโยค วลี คำ เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำตลอดจนความสะอาดในการเขียน ในขั้นนี้อาจถือว่าเป็นขั้นสุดท้ายของการเขียนก็ได้ ขั้นขัดเกลาเป็นกระบวนการต่อเนื่องและทำซ้ำแล้วซ้ำอีก อาจจัดอยู่ในขั้นค้นพบข้อมูลและเรียบเรียงความคิด เพราะการขัดเกลาเป็นการเลือกรูปแบบให้เหมาะสมกับความหมายและนำความหมายมาพิจารณาเพื่อหารูปแบบที่เหมาะสม

2.4 ผลงาน (Product) คืองานเขียนที่เสร็จสมบูรณ์แล้วและสามารถสื่อสารไปสู่ผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากหลักการของการสอนเขียนตามทฤษฎีกระบวนการเขียนที่ว่ากระบวนการเขียนประกอบด้วย กระบวนการ 3 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการวางแผน
2. กระบวนการเขียน
3. กระบวนการทบทวน

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการสอนการเขียนนั้นผู้สอนควรวิเคราะห์กิจกรรมนั้น ๆ ก่อนว่าเป็นกิจกรรมการเขียนประเภทใด ควรพิจารณาจัดกิจกรรมการเขียนให้หลากหลาย มีการเตรียมการสอนและคำนึงถึงข้อดีข้อเสียของกิจกรรมแต่ละประเภท เพื่อพัฒนาให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้นโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการของเฮวินส์ ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอน ดังนี้

ตารางที่ 2.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบทบาทครูและบทบาทผู้เรียนตามรูปแบบกระบวนการของเฮวินส์

ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทผู้เรียน
ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)	เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อให้ข้อมูลและสร้างความคิดให้เกิดกับนักเรียนเพื่อที่จะสามารถนำไปเขียนได้โดยใช้กิจกรรมระดมพลังสมองแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	<ul style="list-style-type: none"> - ครูคอยสร้างความสนใจ - ครูสร้างความอยากรู้อยากเห็น - ครูตั้งคำถามกระตุ้นให้นักเรียนคิด - ครูดึงเอาคำตอบที่ยังไม่ครอบคลุมสิ่งที่นักเรียนรู้หรือแนวคิดหรือเนื้อหา 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนตั้งคำถามกระตุ้นให้เกิดการคิดหาคำตอบ
ขั้นที่ 2 การเขียนร่างครั้งที่ 1 (First Draft)	การสอนในขั้นนี้นักเรียนจะต้องลงมือเขียนทันทีหลังจากที่ได้ทำกิจกรรมในขั้นที่หนึ่งแล้วโดยใช้เวลา 15-20 นาทีในการเขียนโดยครูจะให้นักเรียนดูวิดีโอ หรือ สไลด์ และคำศัพท์ที่ครูเขียนบนกระดาน	<ul style="list-style-type: none"> - ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันในการสำรวจตรวจสอบ - ครูคอยสังเกตและฟังการโต้ตอบกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียน - ชักถามเพื่อนำไปสู่การร่างรูปแบบการเขียนของนักเรียน - ให้นักเรียนในการคิดข้อสงสัยตลอดจนปัญหาต่าง ๆ - ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนทำงานร่วมกันในการสำรวจตรวจสอบ - นักเรียนสนทนาโต้ตอบกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียน - ชักถามเพื่อนำไปสู่การร่างรูปแบบการเขียนของนักเรียน - นักเรียนคิดและหาข้อสงสัยตลอดจนปัญหาต่าง ๆ เพื่อนำมาเขียน

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทผู้เรียน
ขั้นที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)	การให้กำลังใจนักเรียนในการที่จะเขียนต่อไป เพื่อให้ผู้เขียนทราบว่าคนอ่านรู้สึกอย่างไรกับงานเขียนของเขา มากกว่าที่จะบอกว่าดี มาก ดี พอใช้ เพราะไม่ได้เป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงงานเขียนได้เลย	<ul style="list-style-type: none"> - ส่งเสริมให้นักเรียน อธิบายแนวคิดหรือให้ คำจำกัดความด้วย คำพูดของนักเรียนเอง - ให้นักเรียนแสดง หลักฐาน ให้เหตุผล และอธิบายให้กระจ่าง - ให้นักเรียนอธิบาย ให้ คำจำกัด 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนอธิบาย แนวคิดหรือให้คำ จำกัด ความด้วย คำพูดของนักเรียน เอง - นักเรียน แสดง หลักฐาน ให้เหตุผล และ อธิ บาย ให้ กระจ่าง - นักเรียนอธิบาย ให้ คำจำกัด
ขั้นที่ 4 การเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft)	นักเรียนจะต้องปรับปรุงงานเขียนของตัวเองด้วยการเพิ่มเติมหรือเขียนขยายความส่วนที่ครูหรือเพื่อนแสดงความคิดเห็น นักเรียนควรมีความรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของความคิด และผลงานเขียนอย่างเต็มที่	<ul style="list-style-type: none"> - ส่งเสริมให้นักเรียนนำ สิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ ไปประยุกต์หรือขยาย ความรู้และทักษะใน การเขียนครั้งใหม่ - ให้นักเรียนอ้างอิงข้อมูล ที่มีอยู่พร้อมทั้งแสดง หลักฐานและคำถาม นักเรียนว่า ได้ เรียนรู้อะไรบ้าง หรือ ได้แนวคิดอะไร 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนนำสิ่งที่ นักเรียนได้เรียนรู้ ไปประยุกต์หรือ ขยายความรู้และ ทักษะในการเขียน ครั้งใหม่ - นักเรียน อ้างอิง ข้อมูลที่มีอยู่พร้อม ทั้งแสดงหลักฐาน และคำถามถาม นักเรียนว่า ได้ เรียนรู้อะไรบ้าง หรือได้แนวคิดอะไร

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทผู้เรียน
ขั้นที่ 5 การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Proofreading)	ขั้นที่ 5 การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Proofreading) ในขั้นนี้ให้นักเรียนตรวจผลงานเองโดยครูจะเป็นผู้บอกหลักการตรวจให้นักเรียนรู้ ก่อนที่จะลงมืออ่านและตรวจ ซึ่งในการตรวจแต่ละครั้งจะขึ้นอยู่กับลักษณะงานเขียน เช่น งานเขียนบางชิ้นที่เน้นเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา ก็จะทำให้ นักเรียนตรวจเรื่อง Tense หรือเป็นงานเขียนที่มีลักษณะบรรยาย ก็จะทำให้ นักเรียนตรวจการใช้ Adjective, Noun, Subject, Verb Agreement ให้นักเรียนอ่านทบทวนและตรวจงานเขียนของตนเองก่อน แล้วจึงให้เพื่อนช่วยอ่านและตรวจให้อีกครั้ง	<ul style="list-style-type: none"> - สังเกตนักเรียนในการนำแนวคิดและทักษะใหม่ไปประยุกต์ใช้ - ประเมินความรู้และทักษะนักเรียน - หาหลักฐานที่แสดงว่านักเรียนเปลี่ยนความคิดหรือพฤติกรรม - ให้นักเรียนประเมินการเรียนรู้และทักษะกระบวนการกลุ่ม - ถ้ามคำถามปลายเปิด เช่น ทำไมนักเรียนจึงคิดเช่นนั้น 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนนำแนวคิดและทักษะใหม่ไปประยุกต์ใช้ในการเขียน - นักเรียนประเมินการเรียนรู้และทักษะกระบวนการกลุ่ม

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทผู้เรียน
ขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft)	ขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) นักเรียนนำผลงานที่ผ่านการตรวจจากเพื่อนแล้ว กลับไปปรับปรุงทั้งด้านเนื้อหาและความถูกต้องแม่นยำอื่นให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วอ่านทบทวนจนแน่ใจแล้วจึงส่งครู งานฉบับนี้นักเรียนควรแน่ใจว่าถูกต้องพอที่จะให้ผู้อื่นนอกเหนือจากครูและเพื่อนในชั้นเรียนได้อ่าน โดยครูผู้สอนอาจให้ผู้เรียนอ่านงานเขียนของตนให้เพื่อนๆ ฟังหน้าชั้นหลังจากการตรวจแก้ไขแล้ว และอาจมีการให้แสดงผลงานของผู้เรียนไว้บนบอร์ดหรือป้ายประกาศที่ใดที่หนึ่งในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียน	- ส่งเสริมให้นักเรียนนำสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปจากขั้นตอนต่าง ๆ ไปใช้ในการเขียนครั้งสุดท้าย - ส่งเสริมให้นักเรียนอ้างอิงข้อมูลที่มีอยู่ พร้อมทั้งแสดงหลักฐานและคำถามถามนักเรียนว่าได้เรียนรู้อะไรบ้าง หรือได้แนวคิดอะไร	- นักเรียนนำสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปประยุกต์หรือขยายความรู้และทักษะในการเขียนครั้งสุดท้าย

2.4 แผนการจัดการเรียนรู้

ครูผู้สอนที่สามารถพัฒนาการสอนได้ดีนั้น จะต้องสามารถเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีได้ด้วย เพราะแผนการจัดการเรียนรู้นั้นเปรียบเสมือนแนวทางหรือคู่มือของครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่เตรียมไว้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน และการสอนที่ขาดการวางแผนการจัดการเรียนรู้นั้นอาจจะไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษาเกี่ยวกับการจัดทำแผนการจัดการเรียน ซึ่งมิชอบเขตในการการศึกษาตามลำดับการนำเสนอ ดังนี้

2.4.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

ได้มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนไว้หลายทัศนะ ดังต่อไปนี้

ชนาธิป พรกุล (2554, น. 134) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติหมายถึง การเตรียมการสอนที่เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเอกสารแนวทางสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนที่เป็นการนำวิชาหรือประสบการณ์ ที่ต้องทำการสอนตลอดปีการศึกษาหรือตลอดภาคเรียน มาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีการกำหนดจุดประสงค์ กิจกรรม สื่อ อุปกรณ์การวัดและประเมินผล

รุจิร ภู่อาระ (2551, น. 159) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เครื่องมือและแนวทางการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนมีความรู้ที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระ จุดประสงค์ วิธีดำเนินการหรือ กิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สื่อการเรียนรู้ และวิธีวัดผลและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ แผนการเรียนรู้ที่จะต้องบอกได้ว่าคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติคืออะไร จะเสริมสร้างกิจกรรมใดเพื่อพัฒนาผู้เรียนบ้าง ในการจัดกิจกรรมครูจะต้องมีบทบาทอย่างไร จะใช้สื่อหรืออุปกรณ์อะไรผู้เรียนจึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ และจะทราบได้อย่างไรว่าผู้เรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวัง

โชติกา ภาชีผล (2554, น. 5) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เขียนไว้ล่วงหน้าที่ทำให้ผู้สอนมีความพร้อมและมั่นใจว่าจะสามารถบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ และดำเนินการสอนได้ราบรื่น

ศศิธร เวียงวะลัย (2556, น. 51) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของแผนในการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนเป็นผู้จัดทำขึ้นจากแนวการจัดการเรียนของคู่มือครู หรือกรมวิชาการภายใต้กรอบสาระที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยกำหนดจุดประสงค์ วิธีดำเนินการหรือ กิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สื่อการเรียนรู้ และวิธีวัดผลและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์

เอมมิกา สุวรรณหิตาทร (2558, น. 21) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เป็นการวางแผนที่ช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่าในแต่ละชั่วโมง หรือสัปดาห์ ครูผู้สอนควรจะสอนเนื้อหาสาระใด ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องใด รวมทั้งเป็นการสำรวจสภาพปัญหา ที่ช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้และสามารถทำการประเมินผลผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามเป้าหมาย

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 19) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูได้จัดทำไว้อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นการเตรียมการเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติการเรียนการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่งอย่างเป็นระบบ มีองค์ประกอบ

สำคัญ 3 ประการ คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้ และการวัดประเมินผลการเรียนรู้

จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน สามารถสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นการแจกแจงรายละเอียดของหลักสูตรเพื่อนำมาใช้ในระดับชั้นเรียน มีจุดประสงค์ในการสร้างเพื่อเป็นการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ที่ครูผู้สอนได้จัดทำเป็นเอกสารไว้ล่วงหน้าโดย มีกระบวนการสร้างที่เป็นระบบ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้สำหรับงานวิจัยนี้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นโดยใช้รูปแบบแผนแบบบรรยาย โดยกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญในแผนการจัดการเรียนรู้ 10 ประการ ได้แก่ 1) หัวเรื่อง 2) มาตรฐานการเรียนรู้ 3) สาระสำคัญ 4) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 5) เนื้อหาสาระ 6) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 7) สื่อการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 9) บันทึกหลังการสอน และ 10) ภาคผนวก ซึ่งทุกองค์ประกอบที่กล่าวมานั้นจะต้องมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้นเกิดประสิทธิภาพและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในการสอนแต่ละเรื่อง

2.4.2 ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ชนัท ธาตุทอง (2552, น. 52, อ้างถึงใน เอมมิกา สุวรรณหิตาทร, 2558, น. 21) และ ชนาธิป พรกุล (2554, น. 134) ได้กล่าวว่าความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. ทำให้การจัดการการสอนมีความหมายยิ่งขึ้น
2. ทำให้ครูมีคู่มือการสอนที่ดี
3. ทำให้ครูมีผลงานที่มีศักยภาพเป็นครูมืออาชีพ
4. ครูคนอื่นสามารถสอนแทนได้
5. ทำให้จัดการเรียนการสอนได้ตามสภาพที่เป็นจริง
6. ทำให้การเรียนรู้แบบองค์รวมที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้หลายอย่างในขณะเดียวกัน
7. ทำให้ขยายขอบเขตการศึกษาไปได้อย่างไม่จำกัด โดยมีความเกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ ได้อย่างกลมกลืน
8. ช่วยให้การเรียนการสอนมีคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษา
9. ส่งเสริมทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ครบถ้วน โดยไม่จำกัดระยะเวลา

จากที่กล่าวมาในข้างต้นจะเห็นว่าประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นมีอยู่หลายประการ เนื่องจากเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดการเรียนการสอน

สุวิทย์ มูลคำ (2554, น. 58) ได้กล่าวว่าความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดี ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้ และจิตวิทยาการศึกษา ช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดการเรียนรู้ที่ทำไว้ล่วงหน้าด้วยตนเอง ก่อให้เกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย อีกทั้งยังช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่าการสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใด หรือทราบว่าสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดประเมินผลอย่างไร นอกจากนี้ แผนการจัดการเรียนรู้อย่างส่งเสริมให้ครูผู้สอนไม่ศึกษาหาความรู้ ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการวัดประเมินผล และยิ่งไปกว่านั้นแผนการจัดการเรียนรู้อย่างสามารถใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอนแทนได้ ใช้เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญ ความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน ทั้งนี้แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วยังมีประโยชน์ต่อวงการศึกษามากด้วย

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 373–374) ได้กล่าวว่าความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการเรียนรู้ว่ามีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย อาทิ

1. การกำหนดหลักสูตรที่กว้างเกินไป และกำหนดในลักษณะทั่วไป ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าจะให้สอนแบบใดหรือลึกซึ้งเท่าใด
2. การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตรมักถูกกำหนดออกมาในรูปแบบของวัตถุประสงค์ทั่วไป ไม่ได้กำหนดไว้ในรูปแบบวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมทำให้บางครั้งผู้สอนไม่ทราบว่าต้องสอนอย่างไรจึงจะตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เพราะวัตถุประสงค์ทั่วไปนั้นปฏิบัติตามได้ยาก
3. หลักสูตรไม่ได้กำหนดกิจกรรมไว้เด่นชัด ทำให้ผู้เรียนนั่งฟังและจดตามเพียงฝ่ายเดียวจึงก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย
4. หลักสูตรไม่ได้กำหนดอุปกรณ์ หรือสื่อการสอนที่ชัดเจนครบถ้วน อีกทั้งยังไม่สัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนการสอน
5. ผู้สอนและผู้เรียนมักจะยึดแบบเรียนเป็นหลักเกณฑ์ตามหลักสูตร จึงทำให้ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไม่หลากหลาย โดยตามแบบเรียนเป็นหลัก

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อผู้ประกอบวิชาชีพครูในการวางแผนการสอน เพื่อวิเคราะห์และพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้ โดยนำหลักสูตรมาแจกแจงรายละเอียด ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและครอบคลุมตามจุดมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และทักษะต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ มีผลโดยตรงทั้งต่อครูผู้สอนและผู้เรียน ดังนี้

1. ส่งผลให้ครูผู้สอนมีความมั่นใจและความเชื่อมั่น สามารถสอนได้ตามลำดับขั้นตอนที่ระบุในแผนอย่างราบรื่น ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ได้อย่างสมบูรณ์

2. ส่งผลให้การสอนนั้นคุ้มค่ากับเวลา เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย เพราะครูผู้สอนมีทิศทางในการสอนอย่างเป็นระบบ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ เกิดความคิด เจตคติ และทักษะ ตลอดจนเกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ และบรรลุผลตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีเครื่องมือวัดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ครูผู้สอนทราบถึงความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา
4. ทำให้ครูผู้สอนมีเอกสารบันทึกการสอน สำหรับใช้เป็นแนวทางในปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเนื้อหาอื่น ๆ ต่อไป
5. เป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนในเรื่องนั้น ๆ ตลอดจนวิชาที่เรียนและรวมไปถึงเจตคติที่ดีต่อตัวครูผู้สอนเอง เนื่องมาจากแผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ผู้สอนสามารถสอนด้วยความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจมีความมั่นใจในการสอน และความพร้อมทางวัสดุ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้นด้วยการพิจารณาอย่างรอบคอบ และสื่อการสอนที่เตรียมพร้อม จะทำให้ครูผู้สอนมั่นใจในการสอน สามารถสอนได้อย่างชัดเจน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียน และเกิดเจตคติที่ดีต่อรายวิชาและต่อครูผู้สอนตามลำดับ

2.4.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการนำรายวิชาแต่ละรายวิชาที่จะสอนมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างชัดเจน หรือที่เรียกว่า แผนการเรียนรู้ ซึ่งเปรียบดั่งแผนที่นำทางในการจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วยส่วนย่อยที่ผูกโยงสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้นำเสนอเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ในทัศนะที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

ไสว ประภาศรี (2553, น. 224) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ส่วนชื่อเรื่อง ประกอบด้วย ชื่อกลุ่มสาระ ชั้น ภาคเรียน ชื่อแผน และเวลา 2) ส่วนขององค์ประกอบที่สำคัญ ประกอบด้วย สาระสำคัญหรือความคิดรวบยอด ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ หรือเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล แหล่งเรียนรู้ หรือสื่อการเรียน กิจกรรมเสนอแนะ หรือบันทึกหลังสอน

ชนาธิป พรกุล (2554, น. 86) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบันมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) เรื่องและเวลาที่ใช้สอน 2) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (จุดประสงค์การเรียนรู้) 3) สาระสำคัญ เนื้อหา (สาระ) 4) กิจกรรมการเรียนรู้ (สื่อการเรียนการสอน) และ 5) การวัดและประเมินผล

พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ (2557, น. 87) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบหลักของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ มี 4 ประการหลัก คือ 1) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2) สาระ/เนื้อหา 3) กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบย่อย

ได้แก่ ขั้นตอนการเรียนการสอนและสื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ 4) การประเมินผลการเรียนรู้ นอกจากนี้ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ในการวางแผนงานใดก็ตาม องค์ประกอบที่ต้องคำนึงถึงในการวางแผน คือ 5W และ 2H ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

W1 (Why)	หมายถึง สอนไปทำไม (วัตถุประสงค์การเรียนรู้)
W2 (What)	หมายถึง สอนอะไร (เนื้อหา/สาระ)
W3 (Who)	หมายถึง สอนใคร (ใครสอน/สอนใคร)
W4 (Where)	หมายถึง สอนที่ใด
W5 (When)	หมายถึง สอนเมื่อใด
H1 (How)	หมายถึง สอนอย่างไร (กิจกรรมการเรียนรู้)
H2 (How)	หมายถึง ประเมินอย่างไร (ประเมินการเรียนรู้)

เอมมิกา สุวรรณหิตาทร (2558, น. 81-82) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ของครู พบว่า องค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้มี 6 องค์ประกอบสำคัญ คือ

1. สาระสำคัญ
2. ผลการเรียนรู้/จุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
3. เนื้อหา/สาระการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้
5. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้
6. การวัดและประเมินผล

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 385) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ควรประกอบด้วย 8 องค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. สาระสำคัญ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
3. สาระการเรียนรู้ (เนื้อหา)
4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
5. สื่อและแหล่งเรียนรู้
6. การวัดและประเมินผล
7. กิจกรรมเสนอแนะ (อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้)
8. บันทึกหลังการสอน
9. ภาคผนวกของแต่ละแผน (ถ้ามี)

สรุปได้ว่า ในการวางแผน หรือออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 10 ประการ ประกอบด้วย 1) หัวเรื่อง 2) มาตรฐานการเรียนรู้ 3) สารสำคัญ 4) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 5) เนื้อหาสาระ 6) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 7) สื่อการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 9) บันทึกหลังการสอน และ 10) ภาคผนวก นอกจากนี้เพื่อให้แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้สอนควรคำนึงถึงองค์ประกอบ 5W 2H ได้แก่ สอนไปทำไม สอนอะไร สอนใคร สอนที่ไหน สอนเมื่อใด สอนอย่างไร และวัดผลประเมินผลการเรียนรู้นั้นอย่างไรในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้นั้น

2.4.4 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

ชวลิต ชูกำแหง (2553, น. 93) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ดังนี้

1. มีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน
2. กิจกรรมการสอนชัดเจน นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
3. บทบาทและพฤติกรรมของครูในการจัดกิจกรรมมีความชัดเจน
4. สื่อมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้
5. วิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ชัดเจนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีความ

หลากหลาย

ชนาธิป พรกุล (2554, น. 86) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีองค์ประกอบที่สำคัญครบถ้วนทุกองค์ประกอบมีความสอดคล้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างเหมาะสมผู้สอนสามารถตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งความถูกต้องนั้น หมายถึง ข้อความในแต่ละองค์ประกอบมีความถูกต้องตามลักษณะขององค์ประกอบนั้น และความสอดคล้อง หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่มีความเกี่ยวข้องต่อเนื่องอย่างสมเหตุสมผลเป็นเรื่องเดียวกัน

สุวิทย์ มูลคำ (2554, น. 59) ได้กล่าวว่า อธิบายลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ชัดเจน (ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไร หรือด้านใด)
2. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ชัดเจน และนำไปสู่ผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง (ระบุบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้ชัดเจนว่าจะต้องทำอะไร จึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล)
3. กำหนดสื่ออุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่ออุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้ อะไรช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร)

4. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น)

5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ (ในกรณีที่มีปัญหาเมื่อมีการนำไปใช้ หรือไม่สามารถจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ก็สามารถปรับเปลี่ยนได้ โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอนและผลการเรียนรู้)

6. ทันท่วงที ทันท่อเหตุการ์ณความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่

7. สามารถแปลความได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกัน เข้าใจง่าย กรณีมีการสอนแทนหรือเผยแพร่ ผู้ที่นำไปใช้จะต้องสามารถเข้าใจและใช้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้จัดทำแผน

8. มีการบูรณาการแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระความรู้ และวิธีการจัดการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน

9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบครบถ้วน และสอดคล้องกัน โดยเฉพาะเนื้อหาสาระ และกิจกรรมการเรียนรู้ จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงองค์ความรู้ไปสู่การดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งวิธีการวัดประเมินผลจะต้องคำนึงถึงความชัดเจนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เป็นสำคัญ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง

2.4.5 การจำแนกประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้

พิมพ์พันธ์ เดชคุปต์ (2557, น. 37) ได้กล่าวว่า แผนที่น่าสนใจในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนมี 3 ประเภท ได้แก่

1. แผนระยะยาว
2. แผนรายหน่วย
3. แผนการจัดการเรียนรู้รายวัน

สมาน เอกพิมพ์ (2560, น. 376-378) ได้กล่าวว่า ประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้ตามระยะเวลาของการจัดทำแผนซึ่งมี 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว หรืออาจเรียกได้อีกหลายอย่าง เช่น กำหนดการสอน โครงการสอน หรือแนวการสอน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจะต้องจัดทำเพื่อการวางแผนและเตรียมการในการนำหลักสูตรสู่การจัดการเรียนรู้ การจัดทำแผนระยะยาวอาจเป็นการวางแผนที่ยังไม่ให้รายละเอียดมากนัก เพียงแต่เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และเพิ่มเติมรายละเอียดจากโครงสร้างรายวิชา โดยทั่วไปแล้วการจัดทำกำหนดการสอนควรเขียนในรูปตาราง และมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

1) ส่วนหัวของกำหนดการสอน ต้องระบุว่าเป็นกำหนดการสอนรายวิชาใด กลุ่มสาระการเรียนรู้ใด ระดับชั้นไหน ระบุสัปดาห์ เรียงจากสัปดาห์แรกถึงสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียน หน่วยกิต รวมไปถึงเวลาที่เรียนต่อภาคเรียน

2) หน่วยการเรียนรู้และหัวข้อเรื่อง

3) จุดประสงค์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่หลักสูตรกำหนด ต้องครอบคลุมพฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัยหรือคุณลักษณะอันพึงประสงค์

4) กิจกรรมการเรียนการสอน รูปแบบ วิธีการ และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ควรพิจารณาถึงธรรมชาติของวิชาเป็นหลักในการเลือกเทคนิควิธีการสอน

5) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ รวมถึงวัสดุ อุปกรณ์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ครอบคลุมแหล่งการเรียนรู้ทั้งที่เป็นสถานที่และบุคคล

นอกจากนี้ยังอธิบายถึงลักษณะของกำหนดการสอนที่ดีไว้ว่าควรมีลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

1) เป็นแนวการสอนที่ได้มาจากการวิเคราะห์หลักสูตร

2) สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงและมีประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

3) เขียนถูกต้องตามหลักวิชา เหมาะสมกับผู้เรียนและระยะเวลาที่กำหนด

4) ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย

5) มีรายละเอียดมากพอที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจและนำไปใช้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้

6) มีคาบเวลาเรียนครบถ้วนตามโครงสร้างของหลักสูตร

2. แผนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายวัน รายชั่วโมง หรือรายคาบแผนการจัดการเรียนรู้ประเภทนี้โดยทั่วไปมีองค์ประกอบที่หลากหลายขึ้นอยู่กับหน่วยงานกำหนด

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้จำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) แผนระยะยาว หรือกำหนดการสอน โดยจะกำหนดเนื้อหาสาระสำคัญ จำนวนคาบ เวลาและสัปดาห์ที่สอนไว้ตลอดภาคเรียน

หรือตลอดปีการศึกษา เพื่อให้ผู้สอนเห็นแนวทางการสอนในแต่ละวิชา 2) แผนรายชั่วโมง เป็นส่วนที่เกิดขึ้นหลังจากผู้สอนทำกำหนดการสอนเสร็จแล้ว ซึ่งจะชี้แจงรายละเอียดของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมงให้ชัดเจนขึ้นเพื่อนำไปใช้จริง ทั้งด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการเรียน การวัดผลประเมินผล ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็นสำคัญ

2.4.6 รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (อ้างถึงใน ไสว ประภาศรี, 2553, น. 226) ได้กล่าวว่ารูปแบบของการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ออกเป็น 3 รูปแบบดังนี้

1. แบบเรียงหัวข้อ รูปแบบนี้จะเรียงลำดับก่อนหลังโดยไม่ต้องตีตารางทำให้สะดวกในการเขียน แต่ทำให้ยากต่อการดูความสัมพันธ์ระหว่างหัวข้อ

2. กิ่งตาราง รูปแบบนี้จะเขียนแบบความเรียงในส่วนแรกๆ คือ ส่วนหัวของแผนสาระสำคัญ วัตถุประสงค์ แล้วจึงจะสร้างตาราง ประกอบด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน การวัดและประเมินผล

3. ตาราง รูปแบบนี้จะเขียนตารางเป็นช่อง ๆ คล้ายแบบกิ่งตาราง โดยนำหัวข้อสาระสำคัญมาไว้ในตารางด้วย

สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้นิยมเขียนใน 3 รูปแบบ คือเขียนแบบบรรยายแบบตาราง และแบบกิ่งตารางหรือแบบผสม ซึ่งมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกันออกไปในการแสดงรายละเอียด และความสัมพันธ์ของแต่ละหัวข้อ

2.4.7 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบที่ครบถ้วน และขั้นตอนการสร้างก็ต้องมีความถูกต้องและเป็นไปตามหลักการสร้างเครื่องมือซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

รุจิรี ภูสาระ (2551, น. 11) ได้กล่าวว่า การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ช่วยให้ครูมีทิศทางในการสอนที่ชัดเจน ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้มีหลักการพื้นฐานมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 พิจารณาระยะเวลาที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนว่าควรมีเวลาเท่าใด

ขั้นตอนที่ 2 พิจารณาระยะเวลาของแต่ละวิชา หรือแต่ละหัวข้อของแต่ละรายวิชาว่าควรจะใช้เวลาเท่าใด

ขั้นตอนที่ 3 การรายละเอียดของหน่วยการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 ปรับหน่วยการเรียนรู้ให้เป็นรายสัปดาห์ หรือในการสอนแต่ละครั้งในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ต้องผสมผสานเนื้อหาและจุดประสงค์ของหลักสูตร หลักจิตวิทยา

นวัตกรรมการเรียนใหม่ ๆ และปัจจัยความพร้อมของโรงเรียน ตลอดจนความต้องการของชุมชน
ท้องถิ่น

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, น. 230) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษา
จัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้โดยให้
ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติ และ ค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน
ชุมชน และท้องถิ่น
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้น
ผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่
สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้ทั้งใน
และนอกห้องเรียน ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554, น. 115) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการ
เรียนรู้ไว้ว่า ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเอกสารหลักสูตรที่เกี่ยวข้องโดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์โครงสร้างหลักสูตร สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เวลา
การวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2551
3. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่ผู้สอนจะต้องวางแผนอย่าง
รอบคอบ โดยกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา กำหนดกิจกรรม
การเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง กำหนดสื่อการจัดการเรียนรู้ และการวัดผลที่
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตร

ชนาธิป พรกุล (2554, น. 93-94) ได้กล่าวว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เป็นขั้นหนึ่ง
ของการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนควรดำเนินการอย่างน้อย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ในขั้นนี้ผู้สอนควรศึกษาเรื่องและสาระที่
จะสอนในชั่วโมงนั้น ๆ ให้เข้าใจ กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนรู้ เขียนสาระเป็นข้อ
ๆ พร้อมคำอธิบายสั้น ๆ เขียนสาระสำคัญ ออกแบบการสอนโดยเลือกรูปแบบการสอนหรือวิธีสอนที่

เหมาะสมกับสาระจากนั้นศึกษาวิธีการให้เข้าใจ ถ้ามีการสอนลักษณะเฉพาะ เช่น การสอนคิด หรือ การสอนอ่านคิดวิเคราะห์ เขียน ผู้สอนจะต้องศึกษาเพิ่มเติม ในการเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ให้ สอดคล้องกับรูปแบบการสอนวิธีสอนหรือลักษณะเฉพาะและจัดลำดับกิจกรรมเหล่านั้นตามขั้นตอน การสอน ระบุสื่อการเรียนรู้หรือแหล่งการเรียนรู้เรียงตามลำดับกิจกรรมที่ใช้ กำหนดเครื่องมือวัดผล และเกณฑ์การประเมินผล

2. ขั้นการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ในขั้นนี้ผู้สอนเขียนตามแผนที่วางไว้ โดยเขียน ตามวิธีเขียนแต่ละองค์ประกอบที่ได้ศึกษามา

3. ขั้นหลังการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ก่อนที่ผู้สอนจะนำแผนที่เขียนขึ้นไป จัดการสอนในชั้นเรียน ผู้สอนควรทดลองทำบางกิจกรรม หรือทุกกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนทำ การทำเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้ตรวจสอบวิธีการทำกิจกรรม และคาดเดาคำตอบของผู้เรียนได้ บางครั้งอาจต้องทำการปรับบางกิจกรรม

สรุปได้ว่า การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ เพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและ ทิศทางในการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา สาระการเรียนรู้รายปีหรือรายภาค และหน่วยการ เรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการ เรียนรู้

3. กำหนดผลการเรียนรู้ที่ต้องการกับผู้เรียนเพื่อนำไปใช้เป็นกรอบในการวางแผนการสอน โดยต้องครอบคลุมกับมาตรฐานการเรียนรู้

4. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาที่จะใช้สอน กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและ แหล่งการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดประเมินผล ซึ่งทุกหัวข้อจะต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่าง สมเหตุสมผล และจะต้องคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ

5. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามที่วางแผนไว้

โดยสรุป ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554, น. 115) โดยมีการเลือกใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ กระบวนการของเฮวินส์ (Hewins, 1986, pp. 219-223) ซึ่งมี 6 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการ เขียน (Prewriting) ขั้นที่ 2 การเขียนร่างครั้งที่ 1 (First Draft) ขั้นที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ขั้นที่ 4 การเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft) ขั้นที่ 5 การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Proofreading) และขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft)

2.5 การหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้ หรือแผนการสอน วิธีการและสื่อต่าง ๆ เมื่อใช้กับนักเรียนแล้วเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะประเมินการสอนของตนเองเพื่อนำไปพัฒนา และหาทางเลือกอื่นๆ ในการพัฒนาการสอนของตนเอง การประเมินการสอน หรือที่เรียกว่าการหาประสิทธิภาพของการสอน การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้สามารถทำได้หลายวิธี อาจเน้นวิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธีประกอบกัน ในการวิจัยครั้งนี้จะกล่าวถึงการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ และการหาค่าประสิทธิภาพ ดังนี้

2.5.1 การหาประสิทธิภาพ

บุญชม ศรีสะอาด (2556, น. 45) ได้กล่าวว่า วิธีการหาประสิทธิภาพ 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้ และเหตุผลในการตัดสินคุณค่า โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Personal Expert) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านการนำไปใช้ (Usability) ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละคนจะนำมาหาค่าประสิทธิภาพต่อไป

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ (CAD) บทเรียนโปรแกรม เอกสารประกอบการเรียนแผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2=80/80$ $E_1/E_2=85/85$ $E_1/E_2=90/90$ เป็นต้น

2.1 E_1 (Efficiency of Process) คือ การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior) ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยของผู้เรียน เรียกว่า "กระบวนการ" (Process) ที่เกิดจากการประกอบกิจกรรม ได้แก่ การทำโครงการ หรือทำรายงาน งานที่มอบหมาย และกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

2.2 E_2 (Efficiency of Product) คือ การประเมินพฤติกรรมสุดท้าย (Terminal Behavior) คือ ประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียนและการสอบไล่ประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยน พฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อร้อยละของผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100 \quad (2-1)$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนของแบบฝึกทักษะหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะทุกชุดรวมกัน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum X}{B} \times 100 \quad (2-2)$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกทักษะหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล เป็นการประเมินประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ และการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ เป็นการหาประสิทธิภาพจากการทดลองใช้จริง การหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดให้ E_1 หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ โดยประเมินจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ และ E_2 หมายถึง ประสิทธิภาพของผลผลิต โดยประเมินจากคะแนนหลังเรียน ด้วยแบบวัดทักษะการเขียนของนักเรียนทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ

การยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เมื่อทดลองแผนการจัดการเรียนรู้ภาคสนามแล้ว ต้องนำมาเทียบค่าระหว่างผลของประสิทธิภาพที่ได้รับกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อดูว่าสมควรที่จะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ การยอมรับประสิทธิภาพให้ถือค่าแปรปรวนร้อยละ 2.5 – ร้อยละ 5 นั่นคือ ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 5 แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ ร้อยละ 2.5 ฉะนั้นการยอมรับประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียน มี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์ประมาณร้อยละ 2.5-ร้อยละ 5

จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่าขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพมี 3 แบบ คือ แบบเดี่ยว แบบกลุ่ม และภาคสนาม ซึ่งแต่ละแบบจะแตกต่างกันคือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในการนำไปใช้ควรพิจารณาเลือกขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่าง และนำผลลัพธ์ที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยในการยอมรับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นให้ถือค่าแปรปรวนร้อยละ 2.5-5 ซึ่งการยอมรับประสิทธิภาพมี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์

จากแนวคิดการหาประสิทธิภาพที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เกณฑ์การตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ E_1/E_2 โดย E_1 หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ โดยประเมินจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ E_2 หมายถึง ประสิทธิภาพของผลผลิตโดยประเมินจากคะแนนหลังเรียนของการเขียนของนักเรียนทั้งหมด คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ แล้วนำผลลัพธ์ที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยในการยอมรับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นให้ถือค่าแปรปรวนร้อยละ 2.5-5 ซึ่งการยอมรับประสิทธิภาพมี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสาระสำคัญ ด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนรู้ อีกทั้งยังดำเนินการทดสอบค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ตามขั้นตอนการทดสอบแบบภาคสนามกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งชั้น แล้วเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70

2.6 ดัชนีประสิทธิผล

ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนน ที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นมา เรามักจะดูถึงประสิทธิภาพทางการสอนและการวัดประเมินผลทางสื่อ นั้น ปกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลของ

ความแตกต่าง ที่แท้จริงมากกว่าผลของความแตกต่างทางสถิติ แต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะก็อาจจะยังไม่เพียงพอ เช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อการเรียนการสอนครั้งหนึ่งปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18% การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 74% เมื่อนำไปวิเคราะห์ ทางสถิติปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสองกลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบหลังเรียนระหว่างกลุ่มทั้งสองปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดเพราะสิ่งทดสอบ (Treatment) นั้นหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณีมีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่จะเพิ่มขึ้นได้สูงสุด ของแต่ละกรณี (เผชิญ กิจระการ, 2558, น. 30-34)

วาโร เฟ็งสวส์ตี (2553, น. 60-61) ได้กล่าวว่า การหาค่าดัชนีผลของนวัตกรรมว่า หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนซึ่งนวัตกรรมที่ยอมรับได้ว่ามีประสิทธิภาพจะต้องมีค่าดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป สูตรการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I : The Effectiveness Index) โดยวิเคราะห์จากคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเมื่อเทียบกับคะแนนเต็มโดยใช้วิธีของกูดแมน เฟลทเซอร์และชไนเดอร์

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนสอบก่อนเรียน}} \quad (2-3)$$

Hovland (1949, p. 156, อ้างถึงใน เผชิญ กิจระการ, 2558, น. 1) ได้กล่าวว่า การคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) ซึ่งคำนวณได้จากการหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้วยคะแนนสูงสุดที่สามารถทำเพิ่มขึ้นได้โฮฟแลนด์ เสนอว่า ค่าความสัมพันธ์ของการทดลองจะสามารถกระทำได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) และคะแนนที่สามารถ ทำได้สูงสุด ดัชนีประสิทธิผลเป็นตัวบ่งชี้ถึงขอบเขตและประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อ

Webb (1963, p. 214, อ้างถึงใน เผชิญ กิจระการ, 2558, น. 37) ได้กล่าวว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนน โดยใช้วิธีการ 3 แบบ เพิ่มเติมจาก “ดัชนีประสิทธิผล” ของโฮฟแลนด์ โดย Webb ให้ความสนใจค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนซึ่งเรียกว่าวิธีการ Conventional โดยจะคำนวณจากการนำค่าคะแนนร้อยละของกลุ่มควบคุม ลบออกจากคะแนนร้อยละของกลุ่มทดลองแล้วจึงหารด้วยร้อยละของกลุ่มควบคุม ผลที่ได้จะแสดงถึงร้อยละที่เพิ่มขึ้น (หรือลดลง) เปรียบเทียบกับคะแนนของกลุ่มควบคุม ดัชนีประสิทธิผล มีรูปแบบในการหาดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{หรือ } E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1}$$

$P_2 - P_1$ หมายถึง จำนวนเศษของ E.I. จะเป็นเศษที่ได้จากการวัดระหว่างการทดสอบก่อนเรียน (P_1) และการทดสอบหลังเรียน (P_2) ซึ่งคะแนนทั้งสองชนิดนี้จะแสดงถึงค่าร้อยละของคะแนนสูงสุดที่ทำได้ (100%)

ตัวหารของดัชนี คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) และคะแนนสูงสุดที่นักเรียนสามารถทำได้

ต่อมา Webb ได้ปรับปรุงรูปแบบของการแสดงค่าดัชนีประสิทธิผลใหม่ โดยการคูณด้วย 100 เพื่อให้ค่าที่ออกมาเป็นร้อยละซึ่งจะช่วยให้ดูหรือตีค่าได้สะดวกขึ้น

บุญชม ศรีสะอาด (2553, น. 159) ได้ใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index) ตามวิธีการของ Goodman, Fretcher And Schneider (1980, p. 254) ดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนรวมของแบบทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็มของแบบทดสอบ}) - \text{คะแนนรวมของแบบทดสอบก่อนเรียน}}$$

เมื่อ E.I. แทน ดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัวชี้วัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ที่ระดับใด รวมถึงการวัดความเชื่อเจตคติและความตั้งใจของผู้เรียน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาตัดแปลงให้เป็นค่าร้อยละหาค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลอง เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียนนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียนได้เท่าไรนำไปหารด้วยค่าที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียนโดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ

จากการคำนวณพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลมีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียนปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลงคือ ได้คะแนน 0 เท่าเดิม E.I. จะเท่ากับ 0 แสดงการคำนวณได้ ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{0\% - 0\%}{100\% - 0\%} = \frac{0\%}{100\%} = 0.00$$

แต่ถ้าคะแนนทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียนนักเรียนทำคะแนนได้สูงสุด (P_2) เป็น 100 คะแนน ค่า E.I. จะเท่ากับ 1.00 แสดงการคำนวณได้ ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{100\% - 0\%}{100\% - 0\%} = \frac{100\%}{100\%} = 1.00$$

และในทางตรงกันข้ามถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนค่า E.I. ที่ได้ออกมาจะมีค่าเป็นลบ เช่น $P_1 = 73\%$ $P_2 = 45\%$ จะได้ $E.I. = -0.38$ ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{45\% - 73\%}{73\% - 0\%} = \frac{-28\%}{73\%} = -0.38$$

สรุปได้ว่า ดัชนีประสิทธิผลได้จากการหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลองและการทดสอบหลังการทดลองด้วยคะแนนสูงสุดที่สามารถทำเพิ่มขึ้นได้ค่าสัมพัทธ์ของการทดลองจะสามารถกระทำได้อย่างถูกต้องแน่นอน จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของคะแนนพื้นฐาน คะแนนทดสอบก่อน และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุด ดัชนีประสิทธิผลจะเป็นตัวชี้ถึงขอบเขตและประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อการเรียนการสอนต่อไป

2.7 ความพึงพอใจ

2.7.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ได้มีนักวิชาการได้สรุปความหมายของความพึงพอใจ ดังนี้

มนตรี ฉะนิยบาล (2554, น. 7) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขเมื่อเราได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Want) หรือแรงจูงใจ (Motivation)

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2555, น. 130) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง การปฏิบัติงาน และได้รับผลตอบแทน คือ ผลที่ความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานมีขวัญกำลังใจ สิ่งเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการทำงาน รวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

กิติมา ปรีดีดิกล (2559, น. 321) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ เมื่องานนั้นให้ประโยชน์ตอบแทนทางด้านวัตถุและทางจิตใจซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของเขาได้

วิจิตรา สุระคำพันธ์ (2558, น. 43) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนในทางบวกเป็นความสุขของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนผลที่เกิดจากความพึงพอใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น ที่จะเรียน มีขวัญ กำลังใจ สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการเรียนการสอน รวมทั้งการส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมาย

Good (1973, p. 320) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจ และทัศนคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ การศึกษาความพึงพอใจ จะต้องศึกษาปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุแห่งความพึงพอใจเท่านั้น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เป็นไปในทางบวกของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งความพึงพอใจเป็นข้อมูลที่เป็นความรู้สึกไม่สามารถมองเห็นได้ แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรมที่แสดงออก โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่งในการปฏิบัติสิ่งใด ๆ และความรู้สึกนี้จะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง ในการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วย ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบของข้อคำถามให้ครอบคลุมองค์ประกอบหลักในการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน แลด้านกรวัดและประเมินผล

2.7.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

สมหมาย เปียถนอม (2551, น. 7) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งต่อการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่นแรงจูงใจที่บุคคลจะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนจะเป็นผลที่เกิดจากทัศนคติต่อครูผู้สอน หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวม ตลอดจนความคาดหวังที่ผู้เรียนคาดหวังไว้ ถ้ามีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และได้รับการตอบสนองทั้งรูปธรรมและนามธรรมเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ แรงจูงใจที่จะมีความรู้สึกพึงพอใจก็จะสูง แต่ในทางกลับกันถ้ามีทัศนคติในเชิงลบต่อการเรียนรู้ กิจกรรมนั้น ๆ และการตอบสนองไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้แรงจูงใจที่จะมีความรู้สึกพอใจก็จะต่ำไปด้วย

วิชัย เหลืองธรรมชาติ (อ้างถึงใน สมหมาย เปียถนอม, 2551, น. 4) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจมีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ คือ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ที่ใดย่อมมีความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน

จากทัศนะเกี่ยวกับแนวคิดความพึงพอใจในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ มีนักการศึกษากล่าวถึงทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ ดังนี้

1. ทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ของ MacClenland (1978, อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2550, น. 141-144) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ของ MacClenland (1978) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Needs for Achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใด ๆ ให้เป็นผลสำเร็จดีเลิศตามมาตรฐาน เป็นแรงขับที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ 2) ความต้องการสัมพันธ์ภาพ (Needs for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะสร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น 3) ความต้องการอำนาจ (Hierarchy of needs) เป็นความต้องการที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่น และต้องการควบคุมผู้อื่น

2. ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของ Maslow (1970, p. 234, อ้างถึงใน จันทรเพ็ญ ภูโสภา, 2558, น. 225-226) ได้กล่าวว่า ความต้องการ (Needs) เป็นภาวะที่เกิดจากอินทรีย์สูญเสียสมดุลทางร่างกายหรืออารมณ์ การขาดอาจถึงขั้นขาดแคลนหรือมีบ้างแต่ไม่เพียงพอ เช่น ภาวะที่ร่างกายขาดน้ำ อาหาร หรือ การที่เด็กคนหนึ่งรู้สึกว่าพ่อแม่รักตนน้อย จึงพยายามค้นหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเติมให้เต็ม อันเป็นการตอบสนองความต้องการในการดำเนินชีวิตของคนเรามีการกระทำหลายอย่างที่เกิดจากความต้องการเป็นแรงผลักดัน ซึ่งทฤษฎีที่สำคัญเกี่ยวกับการศึกษาธรรมชาติความต้องการ คือ ทฤษฎีความต้องการลำดับชั้นของ Maslow (1987, p. 235) ที่แบ่งความต้องการของคนเราไว้เป็นลำดับชั้น ดังนี้

2.1 ความต้องการทางสรีระ (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของร่างกายให้ชีวิตดำรงชีวิตอยู่ได้ เช่น อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค รวมไปถึงความต้องการทางเพศ

2.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการให้ร่างกายและอารมณ์มีความมั่นคงปลอดภัย เป็นอิสระจากความกลัว ปราศจากการถูกบังคับข่มขู่เข็ญห่างไกลจากอันตรายและความเจ็บปวดไม่เกิดการสูญเสียตำแหน่งการงาน รวมทั้งทรัพย์สินเงินทอง

2.3 ความต้องการความรักและการมีส่วนร่วม (Belonging and Needs) เป็นความปรารถนาดีที่จะให้ตนเองเป็นที่รักของคนอื่น ต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม อยากให้คนในกลุ่มรับตนเข้าเป็นสมาชิก

2.4 ความต้องการที่จะรู้สึกตนเองมีค่า (Esteem Needs) เป็นความต้องการให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าเห็นความสำคัญของตน ยกย่องให้เกียรติตน ตลอดจนปรารถนาให้ผู้อื่นคิดถึงตนในแง่ดี ซึ่งในการดำเนินชีวิตทุกคนต้องการประสบความสำเร็จต้องการเป็นคนที่มีความสามารถ เมื่อประสบความสำเร็จตามที่ต้องการก็จะเกิดความมั่นใจในตนเองรู้สึกว่ามีค่า แต่หากไม่ประสบความสำเร็จตามที่ต้องการอาจมองโลกในแง่ร้าย เพราะเกิดความรู้สึกว่าตนมีปมด้อยไร้ความสามารถ

2.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาตามศักยภาพ (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดที่ต้องการจะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริง กล้าที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเองปรารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ทั้งทางสติปัญญา ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึก พร้อมทั้งจะยอมรับตนเองทั้งส่วนดีและไม่ดี มีสติที่จะยอมรับว่าตนใช้กลไกการป้องกันตนเองในการปรับตัว จึงพร้อมที่จะเผชิญกับความ เป็นจริงของชีวิต มองสิ่งใหม่รอบตัวเป็นสิ่งที่ท้าทาย น่าตื่นเต้น และมีความหมายเพื่อให้ตนเองได้พัฒนาศักยภาพที่มีอยู่อันเป็นการพิสูจน์ความสามารถของตนเอง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับ แรงจูงใจ และความต้องการ เนื่องจากความต้องการ และมีความคาดหวังในหลายสิ่งหลายอย่างของบุคคล จึงต้องกระทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังเอาไว้ ซึ่งจะทำให้บุคคลได้รับความพึงพอใจ อีกทั้งการที่จะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในสิ่งใดได้ต้องอาศัยแรงจูงใจหรือสิ่งกระตุ้น เพื่อให้บุคคลปฏิบัติในสิ่งนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย

2.7.3 การสร้างความพึงพอใจ

เพื่อให้บุคคลเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ สามารถนำแนวคิดการสร้างความพึงพอใจมาเป็นกรอบประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ ดังนี้

Scott (1967, p. 124) ได้กล่าวว่า แนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการ ทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน มีวิธีการดังนี้
 - 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
 - 3.2 ผู้ปฏิบัติงานได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
 - 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนด้านภาษาจะต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนหลังจากเรียนแล้ว ผู้เรียนจะได้รับการตอบสนองทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้การเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนได้ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เสริมสร้างความพึงพอใจ และสอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.7.4 การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม หรือพฤติกรรมด้านจิตพิสัย เป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเกี่ยวกับธรรมชาติเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ หลักการวัดประเมินผลการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย และเครื่องมือวัด รายละเอียดดังนี้

อพันตรี พูลพุทธา (2558, น. 95-96) สรุปได้ ธรรมชาติของการวัดความพึงพอใจ ดังนี้

1. เป็นการวัดความรู้สึกของบุคคลจึงไม่มีผิดหรือถูก ดังนั้นเทคนิควิธีการที่นำมาใช้ต้องสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดอย่างแท้จริง

2. เป็นการวัดทางอ้อม ในทางการวัดผลถือว่าเป็น Typical Performance คือ ให้ผู้ถูกวัดแสดงความรู้สึกออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบ หรือรู้สึกอย่างไร อยากทำสิ่งนั้นหรือไม่ โดยการใช้สถานการณ์จำลองเป็นเงื่อนไขในการวัดหรือเป็นสิ่งเร้าในการกระตุ้น และอาศัยการสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกมา เช่น การพูด หรือการเขียน ซึ่งคาดว่าเป็นผลสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ของบุคคลแล้วจึงสรุปถึงจิตพิสัยหรือคุณลักษณะที่วัดนั้นว่าบุคคลเป็นอย่างไร

3. เป็นการวัดที่มีความคลาดเคลื่อนในการวัดเกิดขึ้นได้ง่าย เนื่องจากจิตพิสัยเป็นเรื่องของอารมณ์และความรู้สึกของบุคคล ที่มีลักษณะไม่คงที่ หรือไม่คงเส้นคงวาสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ เวลา วุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้ถูกวัด บางครั้งผู้ถูกวัดอาจมีการเสแสร้งและบิดเบือนคำตอบ ตอบไม่ตรงความคิดหรือความรู้สึกที่แท้จริง หากทราบว่าคำตอบของตนมีส่วนได้ส่วนเสียอย่างใดอย่างหนึ่ง

4. เป็นการวัดที่มักจะได้รับคำตอบของผู้ถูกวัดในลักษณะเป็นไปตามที่สังคมมุ่งหวัง ผู้ตอบทราบว่าสังคมต้องการหรือคาดหวัง หรือยกย่องสิ่งใด ก็มีแนวโน้มในการตอบไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ทั้งที่จริงแล้วอาจไม่ได้มีแนวโน้มว่าจะปฏิบัติเช่นนั้น

นอกจากนี้ยังได้สรุปหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยไว้ว่า ประกอบด้วยหลักสำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. วัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมหรือคุณลักษณะที่ต้องการวัด เนื่องจากบุคคลมีอารมณ์ความรู้สึกเดียวกันแต่อาจแสดงออกไม่เหมือนกัน หรือบุคคลที่แสดงออกเหมือนกันอาจมาจากอารมณ์ความรู้สึกที่ต่างกัน ดังนั้นในการวัดจึงต้องกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้ชัดเจน และสร้างเครื่องมือวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมนั้น ๆ

2. วัดหลาย ๆ ครั้ง ด้วยเทคนิคการวัดหลายวิธี เนื่องจากความรู้สึกของบุคคลไม่คงที่ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ จึงไม่ควรวัดเพียงครั้งเดียวหรือสถานการณ์เดียว เนื่องจากบางสถานการณ์อาจเหมาะสมกับวิธีการวัดอย่างหนึ่ง อีกสถานการณ์เหมาะสมกับวิธีการวัดอีกอย่างหนึ่ง

3. วัดผลอย่างต่อเนื่อง ด้วยวิธีการที่หลากหลายและวิธีการหรือเทคนิคที่นำมาวัดนั้น จะต้องช่วยให้ผู้ถูกวัดมีความสบายใจ ไม่เครียดและมั่นใจในการให้ข้อมูลว่าไม่มีผลใด ๆ ต่อผู้ให้ข้อมูล ซึ่ง

จะช่วยให้ทราบคุณลักษณะที่แท้จริงในด้านจิตใจ อันเป็นลักษณะถาวรของบุคคลนั้น ๆ ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ที่ถูกวัดเป็นอย่างดี จึงจะได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริง

4. ใช้ผลการวัดให้ถูกต้อง เพราะการวัดด้านจิตพิสัยเป็นการวัดความรู้สึกที่ไม่มีผิดหรือถูกเหมือนด้านพุทธิพิสัย ผลการวัดจึงไม่ได้เน้นที่การตัดสินใจว่าผ่านหรือไม่ผ่าน แต่ข้อมูลที่ได้จากการวัดนำไปใช้เพื่อการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ หรือเป็นข้อมูลสำหรับการช่วยเหลือผู้เรียน

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ เป็นการวัดข้อมูลที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพแวดล้อม ทั้งในด้านเวลา สถานการณ์ วุฒิภาวะ หรือประสบการณ์ของผู้เรียน จึงทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ง่ายในการวัด ดังนั้นในการวัดต้องกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้ชัดเจน และสร้างเครื่องมือวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมนั้น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นคุณลักษณะที่แท้จริงในด้านจิตใจของผู้เรียน และนำผลการวัดความพึงพอใจไปใช้ในการปรับพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.8.1 งานวิจัยในประเทศ

สุวรรณ ลีมอานวยลาภ (2551, น. 78) ได้ศึกษา เรื่อง การใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ในการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 14 แผน แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของครู แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของ แบบทดสอบท้ายวงจร และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลวิจัยพบว่า นักเรียนในช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน เมื่อทำการฝึกโดยใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแล้ว พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนทั้ง 3 ด้าน คือด้านการเขียนคำศัพท์ ด้านการเขียนบทสนทนา และด้านการเขียนประโยค ภายหลังได้รับการฝึก สูงกว่าก่อนได้รับการฝึก โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในระหว่างที่ทำแบบฝึก ด้านการเขียนคำศัพท์ ด้านการเขียน บทสนทนา และด้านการเขียนประโยค มีค่าเท่ากับ 47.00, 203.10, และ 216.78 คะแนน หรือเท่ากับร้อยละ 78.33 , 84.63 และ 90.32 ของคะแนนเต็มในแต่ละด้านตามลำดับ เมื่อพิจารณาประสิทธิภาพของแบบฝึกความสามารถในการเขียน

ภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์โดยเฉลี่ย กว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

ชนันรัตน์ วิจิตรโท (2553, น. 153) ได้ศึกษา เรื่อง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดศรีเมือง จังหวัดนครนายก ที่จัดการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดศรีเมือง จังหวัดนครนายก ระหว่างการจัดการ เรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์กับการสอนปกติกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดศรีเมือง ได้มา โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่สอนด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ สอนด้วยการสอนปกติ และแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการ หาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการ จัดการ เรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชุตากรณ์ แทนอ่อน (2553, น. 82) ได้ศึกษา เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ การฝึกเขียนแบบเน้นกระบวนการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดงเจนวิทยาคม สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 1 การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การฝึกเขียนแบบเน้นกระบวนการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการเขียนแบบเน้นกระบวนการ กลุ่มเป้าหมายได้แก่ โรงเรียนดงเจนวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 1 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการ จัดการเรียนรู้อันสอนด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ แบบวัดความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังทดลองโดยใช้วิธีการสอนเขียนแบบเน้น กระบวนการสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลสัมฤทธิ์ในการเขียน ภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับดี คือ 3.51 จากการประเมินความสามารถทางการเขียนโดย ตนเองและโดยครู 3) ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยใช้วิธีการสอนเขียนแบบเน้น กระบวนการอยู่ในระดับดี คือ 3.59 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการของเฮวินส์มี ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก

ณัฐยา ศรีตะนัย (2554, น. 63) ได้ศึกษา เรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามประสิทธิภาพ 70/70 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนในการทดลองทั้งหมด 31 แผน 2) แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู 3) แบบสังเกตพฤติกรรมของการเรียนของนักเรียน 4) แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน และ 5) แบบฝึกทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการของเฮวินส์ เท่ากับ 85.29/86.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.03 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ความรู้ที่กำหนด คือร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรู้ที่กำหนดดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ของจำนวนนักเรียนที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก

ธรรมธัช บาศรี (2555, น. 73) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกระบวนการ กลุ่มเป้าหมายคือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 26 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2) แบบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และ 3) แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า สามารถพัฒนาการเขียนได้ดีขึ้นในแต่ละวงจร สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น โดยนักเรียน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 86.66 สามารถทำคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้คะแนนเฉลี่ย 21.83 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 72.76 ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามกำหนดไว้ตามวัตถุประสงค์และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกระบวนการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

รัตนา สุวรรณอำภา (2556, น. 79) ได้ศึกษา เรื่อง ผลการใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนที่ใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนวัดรัตนาราม ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่สอนด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ (แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน) ซึ่งมีความยากง่ายเท่ากับ 0.58 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.66 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ลิเคอร์ท์ (Likert Scale) ซึ่งมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้วยสถิติทดสอบที (t-test for Dependent Groups) และวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจโดยใช้ค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ได้คะแนนจากการทดสอบความสามารถทางการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์อยู่ในระดับมาก

กฤติกา ปานสีทอง (2558, น. 79) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนเขียนตามกระบวนการสอนของเฮวินส์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในระดับต่ำ โดยได้จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เขียนเรียงความตามกระบวนการเฮวินส์ซึ่งมีการทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองโดยผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีคะแนนการทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนเขียน ตามกระบวนการสอนของเฮวินส์สูงกว่าคะแนนก่อนที่จะได้รับการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความก้าวหน้าคิดเป็น ร้อยละ 70 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามกระบวนการสอนของเฮวินส์ จะมีคะแนนการทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนและสูงอย่างน้อย 60% ของคะแนนเต็ม

สมพร อินทะกนก (2558, น. 87) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ พบว่า 1) ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่า 81.26/83.24 2) นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 84.96 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดคือร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มและจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 96.66 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ของจำนวนนักเรียนที่

กำหนดไว้ร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด 3) นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

นิตยร์ดี สารจันทร์ (2560, น. 84) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/7 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ๑31101 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่จัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 6 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมใช้เวลาทั้งหมด 18 ชั่วโมง แบบทดสอบอัตนัยเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์การในการเขียนเล่าเรื่องก่อนเรียนและหลังการทดลอง และแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการสอนแบบเฮวินส์ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนเล่าเรื่อง มีการปรับปรุงดีขึ้น และ 2) นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่อง ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ ซึ่งผลการวัดแบบสอบถามเจตคติของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีเจตคติในทางที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ผู้วิจัยพบว่าครูควรเลือกเนื้อหาที่ใกล้ตัวผู้เรียน ควรมีความหลากหลายอยู่ในความสนใจของผู้เรียนและอยู่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

2.8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Zamel (1976) ได้ศึกษา เรื่องการเปรียบเทียบกระบวนการเขียนของผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ระดับกลาง จำนวน 6 คน ทั้งที่มีทักษะการเขียนและไม่มีทักษะในการเขียนภาษาของมหาวิทยาลัยแมสซาชูเซตส์ (University of Massachusetts) การวิจัยดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการเขียนของผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ระดับกลางพบว่า ผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนจะเขียนงานอย่างเป็นกระบวนการ กล่าวคือ ก่อนการเขียนมีการระดมสมอง รวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างความคิด สามารถใช้ความคิด สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ความคิดของตนได้ชัดเจน และระหว่างการเรียนรู้มีการตรวจงานเขียน และปรับปรุงงานเขียนซึ่งกันและกัน ส่วนผู้เรียนที่ไม่มีทักษะการเขียนสนใจความถูกต้องด้านภาษาและรูปแบบการเขียนมากกว่าเนื้อหาและการเรียบเรียงความคิดที่ต้องการสื่อสาร มีความวิตกกังวลต่อการใช้ไวยากรณ์ในการเขียน เพราะกลัวว่าจะผิดแล้วทำให้การเขียนออกมาไม่ดี

Louie (1994) ได้ศึกษา เรื่อง การปรับปรุงการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในซานฟรานซิสโกที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้ทฤษฎีกระบวนการเขียนกลุ่มวัตถุประสงคในการวิจัยเพื่อพัฒนาการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในซานฟรานซิสโกที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในซานฟรานซิสโก จำนวน 52 คน ผลการวิจัยพบว่า การเขียนแบบเน้นกระบวนการโดยมีครูผู้สอนให้คำปรึกษาระหว่างกระบวนการผู้เรียนแลกเปลี่ยนกันตรวจและแก้ไขงานช่วยให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและมีแรงจูงใจมากขึ้นซึ่งนักเรียนมีการพัฒนาความสามารถทางด้านการเขียนเพิ่มมากขึ้น

Allen (1998) ได้ศึกษา เรื่อง เพื่อสำรวจวิธีการสอนทักษะการเขียนของครูและกระบวนการเขียนของนักเรียน โดยทำการศึกษากับครูจำนวน 201 คนและนักเรียนเกรด 11 จำนวน 4,100 คน ในรัฐโอไฮโอจากการศึกษา พบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้แนวการสอนแบบเน้นกระบวนการในการสอนทักษะการเขียนที่เป็นขั้นตอน คือ ขั้นก่อนลงมือเขียน ขั้นลงมือเขียน และขั้นแก้ไข ข้อบกพร่องในการเขียนส่วนการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนจะใช้เวลาในขั้นลงมือเขียนมากที่สุด นอกจากนี้ครูยังมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่มีกระบวนการเขียนเป็นขั้นตอนมีการอภิปรายเพื่อระดมสมองจัดกร่างงานเขียนและตรวจงานเขียนเพื่อแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องสมบูรณ์

Raines (1983) ได้ศึกษา เรื่อง การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและผู้ที่มีทักษะในการเขียน โดยทำการทดลองกับนักเรียนในวิทยาลัยฮันเตอร์ จำนวน 8 คน ซึ่งนักเรียนเหล่านี้เป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยทำให้อัดลงเทปให้นักเรียนเขียนไปพูดไป นักเรียนจะต้องเขียนและพูดทุกอย่างในสิ่งที่ตนเองทำให้ขณะเขียน โดยผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกให้เขียนโดยมีจุดมุ่งหมาย ส่วนอีกกลุ่มไม่ได้กำหนดเพียงแต่ให้บอกชื่อเรื่องที่เขียน จากการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม สามารถที่จะเขียนเรื่องราวได้ แต่นักเรียนที่ไม่มีทักษะจะพบปัญหาในการเขียน

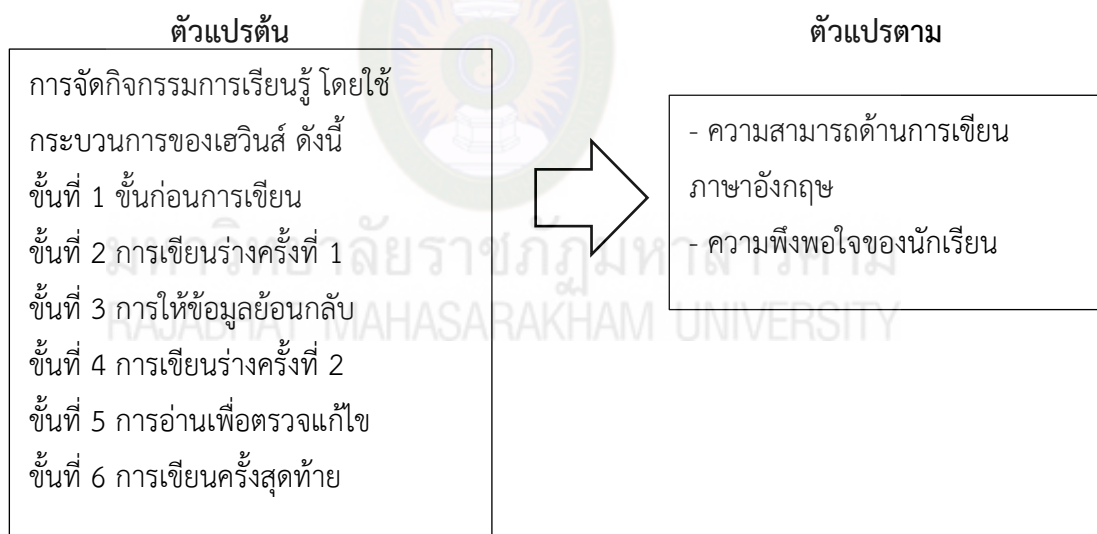
Kelly (1984) ได้ศึกษา เรื่อง การใช้แนวทางการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ(Process approach) การวิจัยครั้งนี้เพื่อสำรวจแนวทางการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ(Process approach) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น จำนวน 79 คน พบว่า หลังจากที่ได้ใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่ผสมผสานเพื่อการสื่อสารทั้งหมด 7 ขั้นตอน กับการสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ซึ่งได้ผลวิจัยว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอน

การเขียนที่เน้นกระบวนการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีธรรมดาซึ่งการ
สอนเขียนที่เน้นกระบวนการนั้น ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและกระตือรือร้นสูงกว่าเดิม

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการอ่านและเขียน
ภาษาอังกฤษ ดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ทราบว่าพัฒนาการอ่านและการเขียนของนักเรียน เกิด
จากการที่นักเรียนต้องได้รับการฝึกฝนโดยใช้ระยะเวลา และวิธีการสอนของครู และ บทเรียนที่
น่าสนใจ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษา และนำแนวทางที่จะสร้างแบบฝึกความสามารถด้าน
การเขียนภาษาอังกฤษ ใช้ในการพัฒนาการเขียนของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียน
สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ตลอดจนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.9 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้กรอบแนวคิดกระบวนการของเฮวินส์
มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ดังภาพที่ 12.1 ดังนี้

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง
โดยใช้กระบวนการของเฮวิน

การด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
มัธยมศึกษาปีที่ 1

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
4. การเก็บรวบรวม
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคำม่วง อำเภอกำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยม เขต 24 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนทั้งหมด 195 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนคำม่วง อำเภอกำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยม เขต 24 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 35 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 แผน รวม 10 ชั่วโมง

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ จากเนื้อหาที่เรียนเป็นแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ 15 คะแนน

3.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสอนของเฮวินส์ จำนวน 20 ข้อ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของ เฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง และ หาคุณภาพ ดังต่อไปนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2561 และหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคำม่วง ศึกษาแนวทางการจัด กิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายวิชาภาษาอังกฤษ และเขียนจุดประสงค์ในการเรียนรู้ เพื่อให้ครอบคลุมผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง วัตถุประสงค์การเรียนรู้ และเลือกเนื้อหา รวมถึงคำศัพท์ที่จะใช้ในการสอนจากเอกสารจริง ได้แก่ หนังสือเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ จากนั้นได้ดำเนินการเขียนแผนตามขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังนี้

3.3.1.2 กำหนดเนื้อหาในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แยกเป็นเรื่อง และกำหนด จุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละเรื่อง ได้ดังนี้

เรื่องที่ 1 My Family

เรื่องที่ 2 What's in a Name?

เรื่องที่ 3 English Around the World

เรื่องที่ 4 Smart Animals

เรื่องที่ 5 People's Favorite Foods

ตามแผนจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 แผน รวม 10 ชั่วโมง ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แผนจัดการเรียนรู้ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของ เฮวินส์

แผนการเรียนรู้	วัตถุประสงค์	สาระการเรียนรู้	ชั่วโมง
แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวได้ถูกต้อง นักเรียนเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับครอบครัวได้ถูกต้องนักเรียนเขียนเติมคำลงในช่องว่างเกี่ยวกับครอบครัวได้ นักเรียนเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับครอบครัวได้ถูกต้อง นักเรียนเขียนแผนผังครอบครัวของตนเองและบรรยายได้ถูกต้อง 	<p>คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว เช่น My Father, My Mother, etc.</p> <p>การตอบคำถามเกี่ยวกับครอบครัว เช่น How many people are there in your family?</p> <p>การเขียนเรื่องราวโดยใช้ชุดคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว</p> <p>สร้างแผนผังครอบครัวและอธิบายได้ (Family Tree)</p>	2
แผนการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง What's in A Name?	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัวได้ นักเรียนเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับการแนะนำตัวได้ นักเรียนเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับการแนะนำตัวได้ถูกต้องนักเรียนถามตอบกันระหว่างเพื่อนเพื่อทำความรู้จักกันได้ 	<p>คำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัว เช่น My name, my hobby, my age, etc.</p> <p>การตอบคำถามเกี่ยวกับการแนะนำตัว เช่น How old are you? What is your name, please?</p> <p>การเขียนเรื่องราวโดยใช้ชุดคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัว</p> <p>การใช้คำศัพท์ในการแนะนำตัว ในการสื่อสารกัน</p>	2

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการเรียนรู้	วัตถุประสงค์	สาระการเรียนรู้	ชั่วโมง
แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง English Around The World	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งรอบตัวที่เจอในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่เจอในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่พบเจอได้ นักเรียนสำรวจพื้นที่ต่าง ๆ รอบโรงเรียนและเขียนบรรยายเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่พบเจอ ได้ 	<p>คำศัพท์ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เช่น Computer, Telephone, car, shorts, etc.</p> <p>การเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว เช่น What's this in English? What is that?</p> <p>การเขียนเรื่องราวโดยใช้ชุดคำศัพท์ สิ่งต่าง ๆ รอบตัว</p> <p>การเขียนเรื่องราวจากการสำรวจพื้นที่ โดยใช้ชุดคำศัพท์ที่นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติม</p>	2
แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Smart Animals	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงได้ นักเรียนเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงได้ 	<p>คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง เช่น Cat, Dog, Duck, Chicken, etc.</p> <p>การเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงเช่น What is your smart pet? What is your favorite pet?</p>	2

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการเรียนรู้	วัตถุประสงค์	สาระการเรียนรู้	ชั่วโมง
	3. นักเรียนเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับ สัตว์เลี้ยงได้ 4. นักเรียนสอบถามเพื่อน ๆ เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงของเพื่อน และเขียนบรรยายได้	- การเขียนเรื่องราวโดยใช้ชุดคำศัพท์ เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง - การเขียนบรรยายเล่าเรื่องราวจากเพื่อน โดยใช้ชุดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง	
แผนการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง People's Favorite Food	1. นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารได้ 2. นักเรียนเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับอาหารที่ชอบได้ 3. นักเรียนเขียนบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับอาหารที่ชอบได้ 4. นักเรียนสอบถามเพื่อน ๆ เกี่ยวกับอาหารที่ชอบและเขียนบรรยายได้	- คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร เช่น Pepperoni, Ham, Cheese, Chocolate, Ice Cream, etc. - การเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับอาหารที่ชอบ เช่น What do you like? Do you eat pizza? - การเขียนเรื่องราวโดยใช้ชุดคำศัพท์ เกี่ยวกับอาหาร - การเขียนบรรยายเล่าเรื่องราวจากเพื่อน โดยใช้ชุดคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร - การเขียนบรรยายเล่าเรื่องราวจากเพื่อน โดยใช้ชุดคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร	2

3.3.1.3 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วมาแก้ไขปรับปรุงและนำเสนอ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ปร.ด. (โทศึกษา) ผู้อำนวยการสำนักบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาวิชาการวิจัย

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล เอกะกุล ศษ.ม. (การวัดและการประเมินผล การศึกษา) อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล

3) นางอังคณา สุขวิเศษ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (อ.ม.) สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชามนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมด้านหลักสูตร และการเรียนการสอน

4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิชุดา ขุนหนู ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ เพื่อการสื่อสาร อาจารย์ประจำสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล)

5) นางนิริวดี โฆสรัสวดี อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (อ.ม.) ภาษาศาสตร์ อาจารย์ประจำสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ)

เพื่อพิจารณา ความเหมาะสม ตรงตามเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ว่ามีความสัมพันธ์กัน และมีความเหมาะสมหรือไม่ ด้วยแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย รายการประเมิน 20 ข้อ ครอบคลุมองค์ประกอบหลักของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 ประการ ได้แก่ การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดสาระสำคัญ การกำหนดสาระการเรียนรู้ การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ การกำหนดสื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้ และการกำหนดการวัดและประเมินผล ด้วยแบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนสำหรับผู้เชี่ยวชาญ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 82) ดังนี้

ให้ 5 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมมากที่สุด

ให้ 4 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมมาก

ให้ 3 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมปานกลาง

ให้ 2 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมน้อย

ให้ 1 คะแนน เมื่อรายการประเมินมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3.3.1.4 นำคะแนนจากการประเมินแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย จากนั้นนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert (อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121) มีเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมิน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51- 5.00 แปลความว่า เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50 แปลความว่า เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51- 3.50 แปลความว่า เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51- 2.50 แปลความว่า เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00- 1.50 แปลความว่า เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของกระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีระดับความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90

3.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้รับการประเมินแล้วมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว และมีความเหมาะสมไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อศึกษาหาข้อบกพร่องและทดสอบหาเวลาที่เหมาะสมกับแผนการจัดกิจกรรมรู้ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลังจากการทดลองใช้ จัดพิมพ์และนำมาใช้สอนจริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

เพื่อวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง และ หาคุณภาพ ดังต่อไปนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสารประกอบการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาตรฐานของการปฏิบัติเพื่อเป็นแนวทางการประเมินตรวจสอบคุณภาพของนักเรียนให้บรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเกณฑ์การประเมินคุณภาพของการจัดการศึกษา

3.3.2.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวกับการสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและศึกษาการสร้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ของบุญชม ศรีสะอาด (2553, น. 59-63) เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.3.2.3 สร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเรียนจบเนื้อหาตามที่กำหนดแล้วเป็นข้อสอบแบบอัตนัยในหัวข้อเขียนบรรยายความจากรูปภาพที่กำหนดให้

3.3.2.4 กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนผลงานเขียนของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามหลักของ Arthur Hughey (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, น. 77) และในแต่ละองค์ประกอบ การระดับคะแนนความสามารถ ช่วงคะแนนและรายละเอียดของเกณฑ์การให้คะแนนตามแนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3) ซึ่งแบ่งการตรวจให้คะแนนตามองค์ประกอบการเขียนด้านต่าง ๆ เป็น 5 ส่วนโดยมีน้ำหนักต่างกัันดังนี้

เนื้อหา	3 คะแนน
โครงสร้างไวยากรณ์	3 คะแนน
เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยค	3 คะแนน
การสะกดคำศัพท์	3 คะแนน
ลายมือและควมมีระเบียบในการเขียน	3 คะแนน
รวมทั้งสิ้น 15 คะแนน	

3.3.2.5 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของวิธีการเขียนข้อสอบ ความสอดคล้องระหว่างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.3.2.6 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น และเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องระหว่างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตามข้อ 3.3.1.3

ผู้เชี่ยวชาญทำหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำมาหา ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะที่วัด (Item-Objective Congruence Index) โดยใช้วิธีของ โรวินเนลลี (Rovinelli) และแฮมเบิลตัน (R.K.Hambleton) (ไพศาล วรคำ, 2552, น, 257) ตามหัวข้อที่กำหนด คือ 1) เนื้อหา 2) โครงสร้างไวยากรณ์ 3) เครื่องหมายต่าง ๆ ในประโยค 4) การสะกดคำศัพท์ และ 5) ลายมือและควมมีระเบียบในการเขียน โดยทำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อความในแต่ละข้อ โดยกำหนดคะแนนการพิจารณาดังนี้

+1 = ถ้าแน่ใจว่าแบบวัดความสามารถนั้นสอดคล้องกับเนื้อหา
ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

0 = ถ้าไม่แน่ใจว่าแบบวัดความสามารถนั้นสอดคล้องกับเนื้อหา
ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

-1 = ถ้าแน่ใจว่าแบบวัดความสามารถนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหา
ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ถ้าค่า IOC มีค่า มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าแบบวัดความสามารถนั้นใช้ได้ มีความเหมาะสมหรือมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือลักษณะพฤติกรรม แต่ถ้ามีค่าน้อยกว่า 0.50 แสดงว่าแบบวัดความสามารถนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์หรือ ลักษณะพฤติกรรมควรตัดออกหรือปรับปรุงแก้ไข ผลการประเมินค่า IOC มีค่าระหว่าง 0.80–1.00 (ภาคผนวก ค)

3.3.2.7 นำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาพิมพ์ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนคำม่วง อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อดูความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการทำแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ปรับปรุงแก้ไขข้อสอบให้เหมาะสม

3.3.2.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

3.3.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์

3.3.3.1 ศึกษาเอกสาร และงานการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ จากหนังสือ การศึกษาค้นคว้าเบื้องต้นของบุญชม ศรีสะอาด (2556, น. 66-73) และเอกสารงานศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้อง

3.3.3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ลักษณะเป็นแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ชนิด 5 ตัวเลือก คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้าข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 5 คะแนน

เห็นด้วย ให้ 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ ให้ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย ให้ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 1 คะแนน

ถ้าข้อความมีความหมายในทางลบ ให้คะแนนตรงข้ามกัน

คือ 1 2 3 4 และ 5 คะแนน

3.3.3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้านความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 20 ข้อ ไปให้ ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตามข้อ 3.3.1.3 พิจารณาตรวจพิสูจน์อักษร และภาษาที่ใช้ เพื่อให้มีความชัดเจน และเหมาะสม

ผู้เชี่ยวชาญทำหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำมาหา ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะที่วัด (Item-Objective Congruence Index) โดยใช้วิธีของ โรวินลลี (Rovinelli) และแฮมเบิลตัน (R.K.Hambleton)

(ไพศาล วรคำ, 2552, น. 257) โดยทำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อความในแต่ละข้อ โดยกำหนดคะแนนการพิจารณาดังนี้

- +1 = ถ้าแน่ใจว่าการจัดการเรียนรู้นั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
- 0 = ถ้าไม่แน่ใจว่าการจัดการเรียนรู้นั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
- 1 = ถ้าแน่ใจว่าการจัดการเรียนรู้นั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ถ้าค่า IOC มีค่า มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้นั้นใช้ได้ มีความเหมาะสมหรือมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือลักษณะพฤติกรรม แต่ถ้ามีค่าน้อยกว่า 0.50 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้นั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์หรือ ลักษณะพฤติกรรม ควรตัดออกหรือปรับปรุงแก้ไข ผลการประเมินค่า IOC มีค่าระหว่าง 0.80–1.00 (ภาคผนวก ค)

3.3.3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้านความสามารถเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.3.5 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชุดเดียวกันกับที่ทดลองใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

3.3.3.6 จัดพิมพ์และทำสำเนาแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน

3.4 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยจึงใช้แบบแผนการวิจัยครั้งนี้โดยใช้ แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและสอบหลัง (One Group Pre-test Post-test Design) โดยมีแบบแผนการศึกษา ดังตารางที่ 3.2 ดังนี้ (ภาคทวิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา, 2552, น. 39)

ตารางที่ 3.2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

T ₁	หมายถึง	การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้
X	หมายถึง	การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้กระบวนการของเฮวินส์
T ₂	หมายถึง	การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 นักเรียนทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.5.2 ดำเนินการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้านความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 5 เรื่อง

3.5.3 บันทึกคะแนนจากการทำ ใบงาน และแบบฝึกหัดในแต่ละเรื่อง ลงในแบบบันทึกคะแนน

3.5.4 หลังจากสอนจนครบทุกเรื่องแล้ว ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษชุดเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน

3.5.4 สอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ด้วยการคำนวณ และใช้โปรแกรม SPSS for Windows ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้านความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตร E_1/E_2

3.6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้านความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยสถิติ t-test (Dependents Sample)

3.6.3 วิเคราะห์หาระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้านความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โดยรวมคะแนนแล้ววิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย นำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า) Rating Scale) โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ระดับ 5	มีค่าเฉลี่ย	4.51–5.00	หมายถึง ระดับมากที่สุด
ระดับ 4	มีค่าเฉลี่ย	3.51–4.50	หมายถึง ระดับมาก
ระดับ 3	มีค่าเฉลี่ย	2.51–3.50	หมายถึง ระดับปานกลาง
ระดับ 2	มีค่าเฉลี่ย	1.51–2.50	หมายถึง ระดับน้อย
ระดับ 1	มีค่าเฉลี่ย	1.00–1.50	หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.7.1 สถิติในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.7.1.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดผลการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2556, น. 143)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3-1)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.7.1.2 สถิติที่ใช้หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item – total Correlation) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 110)

$$\text{สูตร } r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\{N \sum X^2 - (\sum X)^2\} \{N \sum Y^2 - (\sum Y)^2\}}} \quad (3-2)$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X กับ Y
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของค่าตัวแปร X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของค่าตัวแปร Y
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่างตัวแปร X กับ Y
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของค่าตัวแปร X
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของค่าตัวแปร Y
	N	แทน	เกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

3.7.1.3 สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียน ทั้งฉบับตามวิธีของ ครอนบาค (Cronbach) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา คำนวณจากสูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551, น. 94)

$$\text{สูตร } \alpha = \frac{K}{K-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\} \quad (3-3)$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เมื่อ	α	แทน	ความเชื่อมั่น
	K	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือ
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

3.7.2 สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.7.2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.

20)

$$\text{สูตร } P = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3-4)$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.7.2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 29-30)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (3-5)$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.7.2.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการเรียน (S.D.) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 103)

$$\text{สูตร } S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (3-6)$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.7.2.4 การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของ โดยใช้สูตรในการหาค่าดัชนีประสิทธิผล ดังนี้ (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2551, น.170)

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนของทุกคน}} \quad (3-7)$$

E.I. = ดัชนีประสิทธิผล

3.7.2.5 สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพมีสูตร ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556, น. 916)

$$\text{สูตร } E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100 \quad \text{และ} \quad E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100 \quad (3-8)$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum X$	แทน	ผลรวมรวมของการจัดการเรียนรู้
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของการจัดการเรียนรู้
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบวัดผลการเรียนหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

3.7.2.6 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ t-test แบบ Dependent Samples) มีสูตร ดังนี้ (สุรวาท ทองบุ, 2550, น. 129)

$$\text{สูตร } t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}} \quad df = n - 1 \quad (3-9)$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนนก่อนและหลังเรียน
$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างคู่คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	หมายถึง	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
p	หมายถึง	ร้อยละ
E ₁	หมายถึง	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E ₂	หมายถึง	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I.	หมายถึง	ดัชนีประสิทธิผล
t	หมายถึง	สถิติทดสอบที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
Sig	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้การวิเคราะห์ E_1/E_2

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ ค่า E.I.

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การวิเคราะห์ t-test (Dependent Samples)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้การวิเคราะห์ E_1/E_2

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จำนวนนักเรียน	คะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการ เต็ม 175 คะแนน		คะแนนความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษ เต็ม 30 คะแนน	
	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_1)	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_2)
35	131.03	74.87	21.94	73.14
ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.87/73.14				

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนที่ได้จากการทำใบงาน เท่ากับ 131.03 คิดเป็นร้อยละ 74.87 แสดงว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E_1)

เท่ากับ 73.97 และนักเรียนได้คะแนนรวมเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ เท่ากับ 21.94 คิดเป็นร้อยละ 73.14 แสดงว่าประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 73.14 ดังนั้น ประสิทธิภาพความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีประสิทธิภาพ 74.87/73.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 (ภาคผนวก ง)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่า E.I.

วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏผลดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม (35X30)	ผลรวมคะแนน		ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
		ทดสอบ ก่อนเรียน	ทดสอบ หลังเรียน	
35	1050	285	768	0.6314

จากตาราง 4.2 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6314 คิดเป็นร้อยละ 63.14 (ภาคผนวก ง)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำการเปรียบเทียบคะแนนด้วยสถิติ t-test (Dependent Samples)

วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของกระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏผล ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของกระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	35	30	8.14	1.82	-35.133**	0.000
หลังเรียน	35	30	21.94	1.47		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.2 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของกระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 8.14 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 21.94 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ (ดังภาคผนวก ง)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏผลดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน		ผลการวิเคราะห์		แปลผล
		\bar{X}	S.D.	
	ด้านเนื้อหา			
1.	เนื้อหาครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน	3.89	0.87	มาก
2.	เนื้อหาวิชาเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	3.86	0.85	มาก
3.	เนื้อหาวิชาตรงกับความต้องการของนักเรียน	3.91	0.98	มาก
4.	ครูมีความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชา	3.86	0.91	มาก
5.	นักเรียนสามารถนำเนื้อหาวิชาไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิต	3.97	0.86	มาก
	ด้านกระบวนการเรียนการสอน			
6.	กระบวนการเรียนการสอนน่าสนใจ	3.94	0.94	มาก
7.	กระบวนการเรียนการสอนเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม	3.97	0.86	มาก
8.	นักเรียนมีโอกาสแสดงความรู้ความสามารถ	3.77	0.84	มาก
9.	นักเรียนมีความสุขและสนุกกับการเรียนการสอน	3.69	0.87	มาก
10.	กระบวนการเรียนการสอนมีความหลากหลายและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ	3.80	0.93	มาก
	ด้านสื่อการเรียนการสอน			
11.	สื่อการเรียนการสอนมีความพอเพียงต่อจำนวนของนักเรียน	3.89	0.87	มาก
12.	สื่อการเรียนการสอนกระตุ้นความสนใจ	3.83	0.89	มาก
13.	สื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับบทเรียน	3.74	0.82	มาก
14.	สื่อการเรียนการสอนสามารถทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น	3.80	0.90	มาก
15.	สื่อการเรียนการสอนมีความชัดเจนและตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	3.97	0.89	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

รายการประเมิน		ผลการวิเคราะห์		แปลผล
		\bar{X}	S.D.	
	ด้านการวัดผลประเมินผล			
16.	ครูแจ้งเกณฑ์การประเมินผลทุกครั้ง	3.83	0.86	มาก
17.	นักเรียนได้รับการประเมินผลที่มีความยุติธรรม	3.80	0.80	มาก
18.	แบบทดสอบย่อยเป็นไปตามจุดประสงค์และสอดคล้องกับกิจกรรมของบทเรียน	3.83	0.86	มาก
19.	นักเรียนได้รับคำแนะนำที่มีประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้	3.91	0.92	มาก
20.	นักเรียนได้นำผลการประเมินไปพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น	3.71	0.83	มาก
	รวม	3.85	0.88	มาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.85$, S.D.=0.88) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 20 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ดังนี้ กระบวนการเรียนการสอนเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรม และกระบวนการเรียนการสอนเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรม ($\bar{X}=3.97$, S.D.=0.89) กระบวนการเรียนการสอนน่าสนใจ ($\bar{X}=3.94$, S.D.=0.94) นักเรียนได้รับคำแนะนำที่มีประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้ และเนื้อหาวิชาตรงกับความต้องการของนักเรียน ($\bar{X}=3.91$, S.D.=0.92)

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยสรุปตามลำดับ ดังนี้

1. สรุป
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สรุป ดังนี้

5.1.1 กิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีประสิทธิภาพ 74.87/73.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70

5.1.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6314 คิดเป็นร้อยละ 63.14

5.1.3 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.1.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการกำหนดของเฮวินส์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.85$, S.D.=0.88)

5.2 อภิปรายผล

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของ เฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้อภิปรายผล ดังนี้

5.2.1 ประสิทธิภาพความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กระบวนการของ เฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีประสิทธิภาพ 74.87/73.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องจาก วิธีการเรียนรู้กระบวนการของเฮวินส์ช่วยให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จในการเรียน ก่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นและบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนได้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนอ่อนได้เรียนได้แก้ไขวิธีการเขียนสร้างความเข้าใจการใช้ภาษาชัดเจนและเห็นประโยชน์การเรียนรู้มากขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเองเพิ่มขึ้น และงานปฏิบัติสามารถช่วยให้เกิดผลสำเร็จทางด้านกระบวนการเขียนด้วย (Hewins, 1986, p. 225) เนื่องจากกระบวนการสอนของเฮวินส์เป็นวิธีการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียบเรียงข้อความที่สื่อความหมายได้ ใช้กิจกรรมที่จูงใจและกระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยากเขียน ตลอดจนช่วยให้เกิดความกระตือรือร้นและแนวทางในการเขียนตัวอย่าง เช่น การอภิปรายร่วมกันทั้งการอ่านเพื่อตรวจแก้ไข ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนแสวงหาแนวคิดซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน นักเรียนทราบผลความก้าวหน้าในงานเขียนของตนเอง นักเรียนจะพยายามปรับปรุงงานที่ผ่านการตรวจจากเพื่อนแล้วกลับไป ปรับปรุงแก้ไขทั้งด้านเนื้อหาและความถูกต้องแม่นยำอื่นๆ ให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วอ่านทบทวน แก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนของตนเพื่อให้ได้งานเขียนที่ดียิ่งขึ้นและการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ยังช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยให้ครูเห็นจุดเด่นหรือจุด ที่ควรแก้ไขของนักเรียนได้ชัดเจน กระบวนการสอนของเฮวินส์เป็นกระบวนการสอนที่ช่วยให้ครู ประหยัดแรงและเวลา ดังนั้นสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติประกอบด้วย การปฏิบัติงาน 6 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) มาเขียนเป็นประโยคเพื่อสื่อความหมายเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนด ซึ่งในขั้นนี้ ผู้วิจัยคอยให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียน ซึ่งนักเรียนที่เรียนเก่งจะเข้าใจการใช้รูปประโยคที่จะเขียนได้ดีมาก โดยนำตัวอย่างที่ผู้วิจัยแนะนำมาเป็นพื้นฐานการเขียน แต่นักเรียนที่เรียนอ่อนจะเขียนไม่ค่อยได้ แต่เมื่อผ่านการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-8 นักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถเขียนได้ดีขึ้นกว่าเดิม ทำให้นักเรียนมีความสุข และมีแรงจูงใจการเขียนมากขึ้น 1.3 ขั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยให้ตัวแทนนักเรียนออกมาอ่านผลงานเขียนของตนให้เพื่อนฟัง โดยให้นักเรียนที่เก่งออกมาอ่านผลงานให้เพื่อน ๆ ฟังก่อน เมื่ออ่านผลงานของตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะคอยให้กำลังใจกล่าวคำชื่นชมและแรงจูงใจที่ดีแก่นักเรียนที่ออกมานำเสนอผลงาน ทำให้นักเรียนที่ออกมานำเสนอผลงานเกิดความภูมิใจ ถึงแม้บางครั้งนักเรียนจะพูดผิดบ้างก็ตาม ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้

ต่อมา นักเรียนหลายคนเริ่มอาสาออกมาอ่านผลงานของตนเอง ให้เพื่อนฟัง 1.4 ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft) ซึ่งเป็นการได้เขียนร่างงานใหม่โดยแก้ไขข้อที่ผิดพลาด และดูผลงานตัวอย่างของครูแล้วเริ่มเขียนใหม่อีกครั้งซึ่งในกิจกรรมนี้ นักเรียนเก่งจะแก้ไขงานได้ดี ส่วนนักเรียนอ่อน ครูต้องคอยให้คำปรึกษา ให้กำลังใจและดูแลอย่างใกล้ชิด ซึ่งนักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นในช่วงแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-8 ซึ่งนักเรียนส่วนมากจะเข้าใจว่าต้องเพิ่มข้อความตรงไหนให้มีความสมบูรณ์ โดยดูจากผลงานเขียนของครู 1.5 ขั้นการอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Editing) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการอ่านเพื่อวิจารณ์งานเขียนของเพื่อน ทั้งส่วนดีและส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขตามเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อนักเรียนได้ทำกิจกรรมในขั้นนี้หลาย ๆ ครั้ง ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ ซึ่งในช่วงหลังนักเรียนใช้เวลาน้อยในการตรวจงานเขียนให้เพื่อน นักเรียนแลกเปลี่ยนงานกันอ่านทำให้นักเรียนมีความสนใจในการอ่านงานเขียนของเพื่อนมากขึ้น 1.6 ขั้นการเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมให้ทำงานเขียนที่เพื่อนวิจารณ์มาแก้ไขปรับปรุงและนำมาเขียนใหม่เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อเป็นตัวอย่างที่ต่อเนื่องของการทำกิจกรรมการเขียน ซึ่งในแผนการจัดการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-2 นักเรียนใช้เวลาในการคัดลอกผลงานเขียนค่อนข้างมาก เพราะเป็นงานที่ต้องส่งเพื่อประเมิน แต่พอมาแผนการจัดการเรียนรู้ต่อมา นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นในการเขียนผลงานมาส่งครูให้ทันเวลาที่กำหนดด้วยลายมือที่สวยงาม ซึ่งผลการวิจัย ผลจากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น โดยในระยะแรกผู้เรียนยังไม่เข้าใจด้านรูปแบบทางภาษาและกระบวนการทำงานด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ทำให้ใช้ระยะเวลาในกระบวนการเรียนรู้นานพอสมควรแต่เมื่อผู้เรียนประดิษฐ์ผลงานเรียบร้อยแล้ว ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ตั้งใจแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนสามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมของผู้เรียนในขณะปฏิบัติงาน นอกจากนี้จากการศึกษาผลการประเมินการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน พบว่ามีการพัฒนาเพิ่มขึ้นตามลำดับ จากการประเมินชิ้นงาน ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติได้โดยตรง ลักษณะของกิจกรรมที่หลากหลายนั้น ยั่วยุให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากที่เคยฝึกการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อร่วมกันหาทางฝึกฝนการใช้ภาษา อีกทั้งผู้เรียนได้แสวงหาความสามารถในการใช้ภาษาจากง่ายไปสู่ยากได้ดีตามลำดับ ซึ่งลักษณะการจัดการกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำงานปฏิบัติที่มีความหลากหลาย สอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน ตลอดจนเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ และเห็นประโยชน์ของงานปฏิบัติ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจัดกิจกรรมหลากหลายโดยมีความมุ่งหวังเพื่อท้าทายผู้เรียนให้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ในระหว่างผู้เรียนทำงานปฏิบัติ ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีความสนใจ สนุกสนานกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานแต่ละชิ้นงาน นอกจากนี้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

สามารถประดิษฐ์ผลงานของตนเองได้อย่างหลากหลาย มีความสวยงาม เพื่อให้เป็นที่ประทับใจของเพื่อน ๆ และครูผู้สอน นับว่าความหลากหลายกิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีส่วนสำคัญที่ส่งผลให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น และได้สอดคล้องกับกับแนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนโดยใช้สถานการณ์จริงที่สามารถสื่อสารได้ในชีวิตจริงตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการวิจัยของณัฐยา ศรีตะนัย (2554, น. 63) พบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการของเฮวินส์เท่ากับ 85.29/86.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และสมพร อินทะกนก (2558, น. 87) พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่า 81.26/83.24

5.2.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลของความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6314 คิดเป็นร้อยละ 63.14 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากการสอนการเขียนตามแนวคิดของเฮวินส์เป็นการสอนที่เป็นขั้นตอน ช่วยให้นักเรียนส่วนใหญ่มีกระบวนการเขียนที่สมบูรณ์ขึ้น และการเขียนที่มีครูผู้สอนคำปรึกษาระหว่างกระบวนการช่วยให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและมีแรงจูงใจมากขึ้นและนักเรียนมีการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ ยังเป็นกลวิธีการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมตลอดการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้

5.2.2.1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) ในขั้นก่อนการเขียนเป็นการศึกษาหัวข้อที่กำหนดให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันทั้งชั้น นักเรียนให้ความสนใจและมีความกระตือรือร้นอย่างมาก ต่างคนต่างคิดหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำหนดซึ่งเป็นหัวข้อที่ใกล้ตัว เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริง ซึ่งในบางครั้ง ครูจะถามเป็นประโยคภาษาอังกฤษที่เป็นคำศัพท์ตามหัวข้อที่กำหนด นักเรียนบางคนไม่กล้าพูดหรือตอบ ครูจึงพยายามซักถามไปเรื่อย ๆ ซึ่งนักเรียนที่เก่งจะเป็นผู้นำเสนอคำศัพท์เป็นส่วนมาก ส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนจะนำเสนอคำศัพท์ได้น้อยมาก แต่พอแผนการจัดการเรียนรู้ต่อมานักเรียนเริ่มกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นมากขึ้น โดยตอนที่ครูนำภาพมาให้ให้นักเรียนดู เช่น ภาพของครอบครัว นักเรียนจะบอกคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวได้ ซึ่งทำให้นักเรียนมีความสนใจและกล้าพูดมากขึ้นนักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับ ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) มากยิ่งขึ้น ตอบคำถามและบอกคำศัพท์ได้เร็วขึ้น และนักเรียนจะรีบระดมสมองในการคิดหาคำศัพท์โดยออกมาเขียนบนกระดานทุกคนมีความร่วมมือในการช่วยกันคิดค้นหาคำศัพท์โดยไม่เกี่ยงกัน ทำให้นักเรียนแต่ละคนสามารถรวบรวมข้อมูลและเรียบเรียงคำศัพท์ได้ดีขึ้นและมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

5.2.2.2 ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 1 (First Draft) ในขั้นนี้เป็นการนำคำศัพท์หรือข้อมูลที่นักเรียนแต่ละคนได้วางแผนไว้ใน ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) มาเขียนเป็นประโยคเพื่อสื่อความหมายเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนด ซึ่งในขั้นนี้ ผู้วิจัยคอยให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือให้นักเรียนที่มีปัญหาในการเขียน ซึ่งนักเรียนที่เรียนเก่งจะเข้าใจการใช้รูปประโยคที่จะเขียนได้ดีมาก

โดยนำตัวอย่างที่ผู้วิจัยแนะนำมาเป็นพื้นฐานการเขียน แต่นักเรียนที่เรียนอ่อนจะเขียนไม่ค่อยได้ แต่เมื่อผ่านการเรียนรู้ นักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถเขียนได้ดีขึ้นกว่าเดิม ทำให้นักเรียนมีความสุข และมีแรงจูงใจในการเขียนมากขึ้น

5.2.2.3 ขั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยให้ตัวแทนนักเรียนออกมาอ่านผลงานเขียนของตนเองให้เพื่อนฟัง โดยให้นักเรียนที่เก่งออกมาอ่านผลงานให้เพื่อน ๆ ฟังก่อน เมื่ออ่านผลงานของตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะคอยให้กำลังใจกล่าวชื่นชมและแรงจูงใจที่ดีแก่นักเรียนที่ออกมานำเสนอผลงาน ทำให้นักเรียนที่ออกมานำเสนอผลงานเกิดความภูมิใจ ถึงแม้บางครั้งนักเรียนจะพูดผิดบ้างก็ตาม ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ต่อมา นักเรียนหลายคนเริ่มอาสาออกมาอ่านผลงานของตนเองให้เพื่อนฟัง

5.2.2.4 ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เขียนร่างครั้งที่ 2 (Second Draft) ซึ่งเป็นการได้เขียนร่างงานใหม่ โดยแก้ไขข้อที่ผิดพลาด และดูผลงานตัวอย่างของครูแล้วเริ่มเขียนใหม่อีกครั้ง ซึ่งในกิจกรรมนี้ นักเรียนเก่งจะแก้ไขงานได้ดี ส่วนนักเรียนอ่อน ครูต้องคอยให้คำปรึกษา ให้กำลังใจและดูแลอย่างใกล้ชิด ซึ่งนักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ซึ่งนักเรียนส่วนมากจะเข้าใจว่าต้องเพิ่มข้อความตรงไหนให้มีความสมบูรณ์ โดยดูจากผลงานเขียนของครู

5.2.2.5 ขั้นการอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Editing) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการอ่านเพื่อวิจารณ์งานเขียนของเพื่อนทั้งส่วนดีและส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขตามเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อนักเรียนได้ทำกิจกรรมในขั้นนี้หลาย ๆ ครั้ง ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ ซึ่งในช่วงหลังนักเรียนใช้เวลาน้อยในการตรวจงานเขียนให้เพื่อน นักเรียนแลกเปลี่ยนงานกันอ่านทำให้นักเรียนมีความสนใจในการอ่านงานเขียนของเพื่อนมากขึ้น

5.2.2.6 ขั้นการเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) ในขั้นนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมให้นักเรียนเขียนที่เพื่อนวิจารณ์มาแก้ไขปรับปรุงและนำมาเขียนใหม่เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อเป็นตัวอย่างที่ต่อเนื่องของการทำกิจกรรมการเขียน ซึ่งในแผนการจัดการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-2 นักเรียนใช้เวลาในการคัดลอกผลงานเขียนค่อนข้างมาก เพราะเป็นงานที่ต้องส่งเพื่อประเมิน แต่พอมาแผนการจัดการเรียนรู้ต่อมา นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นในการเขียนผลงานมาส่งครูให้ทันเวลาที่กำหนดด้วยลายมือที่สวยงาม

นอกจากนี้การใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเขียน นั่นคือ การผลิตงานเขียน ที่ดีมีคุณภาพสามารถสื่อสารหรือถ่ายทอดข้อมูล ความคิดเห็นต่าง ๆ ของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามที่ตนเองต้องการ ทั้งนี้เนื่องมาจาก นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในขั้นตอนต่าง ๆ ด้วยตนเองจริงครบทุกขั้นตอนของกระบวนการเขียน ดังที่ชนันรัตน์ วิจิตรโท (2553 : 58) ได้กล่าวว่า กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์เป็นวิธีการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงเรียงข้อความที่สื่อความหมาย

ได้ใช้กิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยากเขียน ตลอดจนช่วยให้เกิดความกระตือรือร้นและแนวทางในการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ ไวท์และอาร์นท (White and Arndt 1991 : 3) ซึ่งกล่าวไว้ว่า การเขียนเป็นการถ่ายโอนข้อมูลทางภาษาด้วยการเขียน ความคิดที่ผู้เขียนวางเอาไว้และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอนและเป็นสื่อความคิดความรู้สึกต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน ซึ่งในกิจกรรมในขั้นตอนต่าง ๆ ของการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ สอดคล้องกับแนวคิดของสถาบันภาษาอังกฤษ (2557, น. 58) ได้กล่าวว่าการสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย จุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบเจ้าของภาษามีวิชาการสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบแต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้องอันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงได้ต่อไป ดังนั้นสิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเนื้อหา (Content) ข้อความที่เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่าน รูปแบบ (Form) การวางรูปแบบของการเขียนไวยากรณ์ (Grammar) การใช้กฎไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยคต่าง ๆ สลีลาในการใช้ภาษา (Style) การเลือกใช้ศัพท์ สำนวนเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษากลไกทางภาษา (Mechanics) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำศัพท์ และการใช้อักษรตัวเล็กและใหญ่ได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับการวิจัยของกฤติกา ปานทอง (2558, น. 79) พบว่านักเรียนมีคะแนนการทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนเขียนตามกระบวนการสอนของเฮวินส์สูงกว่าคะแนนก่อนที่จะได้รับการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความก้าวหน้าคิดเป็น ร้อยละ 70 และสมพร อินทะกนก (2558, น. 87) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 84.96 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70

5.2.3 คะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากกระบวนการสอนของเฮวินส์เป็นวิธีการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงร้อยข้อความที่สื่อความหมายได้ ใช้กิจกรรมที่จูงใจและกระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยากเขียนตลอดจนช่วยให้เกิดความกระตือรือร้นและแนวทางในการเขียนตัวอย่างเช่น การอภิปรายร่วมกันทั้งการอ่านเพื่อตรวจแก้ไข ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ ช่วยให้นักเรียนแสวงหาแนวคิดซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน นักเรียนทราบผลความก้าวหน้าในงานเขียนของตนเอง นักเรียนจะพยายามปรับปรุงงานที่ผ่านการตรวจจากเพื่อนแล้วกลับไป ปรับปรุงแก้ไขทั้งด้านเนื้อหาและความถูกต้องแม่นยำอื่นๆ ให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วอ่านทบทวน แก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนของตนเพื่อให้ได้งานเขียนที่ดียิ่งขึ้นและการเรียนด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ยังช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยให้ครูเห็นจุดเด่นหรือจุด ที่ควรแก้ไขของนักเรียนได้ชัดเจน กระบวนการสอนของเฮวินส์เป็นกระบวนการสอนที่ช่วยให้ครู ประหยัดแรงและเวลา ดังนั้นกระบวนการของเฮวินส์ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี กระบวนการของเฮวินส์จึงเป็นกระบวนการสอน ที่ทำให้นักเรียน

มีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับการวิจัยของ ชูดาภรณ์ แทนอ่อน (2553, น. 82), รัตนา สุวรรณอำภา (2556, น. 79) และนิตยร์ดี สารจันทร์ (2560, น. 84) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

5.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม กระบวนการของเฮวินส์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.85$, S.D.=0.88) เนื่องจากนักเรียนมีความสุข สนุกสนาน มีความประทับใจในการเรียน การสอน มีความกระตือรือร้นและมีความพึงพอใจเข้าร่วม กิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีความมั่นใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการฝึก ทักษะการเขียนเป็นลำดับขั้นตอนตามกระบวนการ 6 ขั้นตอนของเฮวินส์ เป็นวิธีการเขียนที่เรียงจากการ เขียนแบบง่ายไปหายากและสอดคล้องกับความเห็นของ Zamel (1987, p. 235) ที่กล่าวว่าควรนำ ผลการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการที่ใช้ในการเขียนมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะ ความสามารถในการเขียนของนักเรียนแต่ละคนย่อมมีระดับความสามารถแตกต่างกันและต่างก็มี จุดอ่อนและปัญหาที่ไม่เหมือนกัน กิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวจึงมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการ พัฒนากระบวนการ ทางความคิดที่ถูกถ่ายทอดเป็นตัวอักษรที่มีความหมายและสื่อสารได้ชัดเจนและมี ประสิทธิภาพ จากเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมดชี้ให้เห็นว่า การนำกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ มาปรับปรุงประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษสูงขึ้น ตามลำดับ คือ ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน นักเรียนสามารถคิดค้นหาข้อมูลโดยการ ระดมสมองร่วมกัน และเขียนคำศัพท์เองได้ โดยครูเพียงคอยชี้แนะให้เท่านั้น ขั้นที่ 2 ขั้นการเขียนร่าง ครั้งที่ 1 นักเรียนรู้จักการเขียนประโยคด้วยรูปแบบและโครงสร้างง่าย ๆ ได้เอง ขั้นที่ 3 ขั้นให้ข้อมูล ย้อนกลับ นักเรียนสามารถเพิ่มเติมข้อบกพร่องทั้งด้านเนื้อหา โครงสร้างไวยากรณ์คำศัพท์และส่วน อื่น ๆ ได้เอง โดยการดูตัวอย่างและแนวทางการเขียนจากตัวอย่างของครู ขั้นที่ 4 ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 2 นักเรียนสามารถแก้ไขงานเขียนของตนเองและเพิ่มเติมด้านต่าง ๆ ได้ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจทานแก้ไข นักเรียนกล้าวิจารณ์และติชมงานเขียนของเพื่อนและตรวจทานงานเขียนของตนเองตามเกณฑ์ การ ตรวจที่ครูกำหนดให้ได้ และขั้นที่ 6 ขั้นเขียนครั้งสุดท้ายนักเรียนจะเขียนงานอย่างพิถีพิถัน เพื่อนำ ผลงานให้ครูประเมิน ซึ่งผู้วิจัยพบว่าการพัฒนาทักษะการเขียนตามขั้นตอนการสอนของ เฮวินส์ ทำให้นักเรียนสามารถเขียนบรรยายตามลำดับขั้นตอนได้ และมีพัฒนาการทางด้านทักษะการเขียนดีขึ้น ตามลำดับและมีผลเป็นที่น่าพอใจ สอดคล้องกับการวิจัยของณัฐยา ศรีตะนัย (2554, น. 63) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ธรรมรัช บาศรี (2555, น. 73) พบว่า ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกระบวนการ โดย ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด รัตนา สุวรรณอำภา (2557, น. 81) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อ

การสอนกระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์อยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเขียนที่ดีขึ้น และสมพร อินทะกนก (2558, น. 87) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.3.1.1 ในการจัดการเรียนรู้กระบวนการของเฮวินส์ ผู้สอนควรชี้แจงขั้นตอนในการจัดกิจกรรมให้ชัดเจนและควรเป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ชัดเจน คำนึงถึงระดับความยากง่ายของเนื้อหา ผู้สอนจึงจำเป็นต้องนำตัวอย่างของเนื้อหา อย่างหลากหลายเพื่อนำเสนอผู้เรียนให้เข้าใจ อีกทั้งเนื้อหาควรอยู่ในความสนใจของผู้เรียนเกี่ยวข้องกับสถานการณ์จริง หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด เพื่อก่อให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษขณะและนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้

5.3.1.2 การเลือกเรื่องที่จะเขียน ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนรู้อันในเรื่องที่จะเขียนเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดแรงจูงใจที่จะเขียนภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารอย่างแท้จริงและจะทำให้ได้งานเขียนที่สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน

5.3.1.3 จากทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ยากที่สุด ครูผู้สอนควรใช้เวลาแก่นักเรียนในการพยายามแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนและในการตรวจงานเขียนของนักเรียนการตรวจแก้ไขที่ผิดที่นักเรียนเขียนนั้นผู้สอนควรพิจารณาด้วยว่าเกิดจากสาเหตุใด ผิดเพราะนักเรียนไม่รู้จึงใช้ผิด เขียนผิดหรือผิดเพราะความสะเพร่า เลินเล่อ

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรนำกิจกรรมการเรียนรู้อันกระบวนการของเฮวินส์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นไปประยุกต์ใช้กับทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด และทักษะการอ่าน เป็นต้น

5.3.2.2 ควรนำไปทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้อันกระบวนการของเฮวินส์กับกลุ่มผู้เรียนในระดับอื่น ๆ เพื่อหาข้อเปรียบเทียบและนำไปพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). *คู่มือการสร้างเครือข่ายร่วมพัฒนาและการส่งเสริมศักยภาพผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ(พว).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *เทคนิค วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อขับเคลื่อนจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *ตัวชี้วัดและหลักสูตรแกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กฤติกา ปานทอง. (2558). *ความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนเขียนตามกระบวนการสอนของเฮวินส์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กิตติมา ปรีดีดีลิก. (2559). *การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: อักษรพิพัฒน์.
- ขวัญชีวา ว่องนิติธรรม. (2551). *การใช้แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและเว็บล็อก เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเขียนของนักเรียนระดับก้าวหน้า*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฉันท ธาตุทอง. (2552). *เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา*. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์
- จันทร์เพ็ญ ภูโสภา. (2558). *จิตวิทยาและการแนะแนวสำหรับครู*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จिरดา วุฒพยากร และศิริเดช สุชีวะ. (2550). *การพัฒนาเครื่องมือระบุนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย : รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ (รายงานการวิจัย)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ชนาธิป พรกุล. (2554). *การสอนกระบวนการคิดทฤษฎีและการนำไปใช้ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: วี พรินท์ (1991) จำกัด.

- ชนันรัตน์ วิจิตรโท. (2553). *ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดศรีเมือง จังหวัดนครนายก ที่จัดการเรียนรู้ด้วย กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน โครงการบัณฑิตศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ชวลิต ชุกำแพง. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). *เทคโนโลยีและการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชัน.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2551). *การพัฒนาคอร์สแวร์ และบทเรียนบนเครือข่าย (พิมพ์ครั้งที่ 12)*. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- โชติกา ภาษิมล. (2554). *การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุตานภรณ์ แทนอ่อน. (2553). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การฝึกเขียนแบบเน้นกระบวนการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดงเจนวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). พะเยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพะเยา.
- ณัฐกานต์ ปินทุภาค. (2560). *องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียน*. เอกสารประกอบการสอนรายวิชา AET 352331 การพูดและการเขียนทางการส่งเสริมการเกษตร. เชียงใหม่: ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตรและส่งเสริมเผยแพร่การเกษตร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นจาก: http://agecon-extens.agri.cmu.ac.th/Course_online/Course_352331.html.
- ณัฐกานต์ ต้นทิพย์. (2556). *การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). อดตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ณัฐยา ศรีตะนัย. (2554). *การจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงกมล ฐิติเวส. (2554). *ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ดวงพร หนูพงษ์. (2550). *ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษานักงานประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

- ดวงตา ลักคุณะประสิทธิ์ และกรองแก้ว วรรณสุด. (2556). รายงานการวิจัย : ความคิดเห็นของ
อาจารย์สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่อแนวการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทิพย์วรรณ ธงภักดี. (2553). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน.
(วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธรรมธัช บาศรี. (2555). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการ
เรียนรู้แบบเน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นงลักษณ์ อัสสาไพร และนิตยา เปลื้องนุช. (2552). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบผสมผสาน. (วิทยานิพนธ์ศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิตยรัตน์ สารจันทร์. (2560). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์. (วิทยานิพนธ์ศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญศรี พรหมมาพันธุ์. (2558). เทคนิคการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการเปรียบเทียบ
ค่าเฉลี่ยในการวิจัย. วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ., 8(2), 24-30.
- ประนอม สุรัสวดี. (2554). ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภัสสร ทำแก้ว. (2551). ผลการใช้แบบฝึกการเขียนภาษาอังกฤษจากการควบคุมไปสู่การเขียน
อิสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). สงขลา:
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ปราณี หล้าเบญจสะ. (2559). การหาคุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผล. ยะลา: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏยะลา.
- ปัทมา วาสสามัคคี. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ. (วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2555). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- เผชิญ กิจระการ. (2558). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E_1/E_2), *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 7 : 44-51 ; กรกฎาคม.
- ไพศาล วรคำ. (2559). *การวิจัยทางการศึกษา*. มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- ไพศาล หวังพานิช. (2556). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2560). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 3), กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2557). *แนวคิดวิธีและเทคนิคการสอน*. กรุงเทพฯ: มาสเตอร์กรุ๊ป เมเนจเม้นต์.
- ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัย*. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.
- ภาณุพันธุ์ ประภาติกุล. (2562). *องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียน*. เอกสารประกอบการสอนรายวิชา AET 352331 การพูดและการเขียนทางการส่งเสริมการเกษตร. เชียงใหม่: ภาควิชา เศรษฐศาสตร์เกษตรและส่งเสริมเผยแพร่การเกษตร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นจาก: http://agecon-extens.agri.cmu.ac.th/Course_online/Course_352331.html.
- มณฑนกร เจริญรักษา. (2552). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มนตรี ฉียบแหลม. (2554). *ความพึงพอใจในภาวะหน้าที่และงานของเกษตรกรอำเภอ ในจังหวัดภาคเหนือ*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มนชิตา เรืองรัมย์. (2556). *การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มณีนรัตน์ ชุ่มขุนทด. (2552). *การศึกษาผลการแก้ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกพัฒนาลายมือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดมทรธรรพ์ สำนักงานเขตพระนคร กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2550). *ฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารการศึกษา*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2539). *การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตนา มหากุล. (2560). *การสอนทักษะการเขียน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รัตนา สุวรรณอำภา. (2556). ผลการใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รัตนา สุวรรณอำภา. (2557). ผลการใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รุจิรี ภู่อารยะ. (2551). การพัฒนาหลักสูตร : ตามแนวปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ: บั๊ค พอยท์. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรงเรียนคำม่วง. (2563). แผนปฏิบัติการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563. กาลสินธุ์: โรงเรียนคำม่วง อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์.
- ลดาวรรณ ฝาระมี และธีรชัย เนตรถนอมศักดิ์. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยโครงการ. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2553). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- วัชรินทร์ รัตตะมณี. (2554). รายงานการวิจัย: การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม โดยการใช้เทคนิคการกำหนดประเด็นหลัก เสริมประเด็นย่อย. กรุงเทพฯ: โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม.
- วันเพ็ญ เรืองรัตน์. (2559). การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 4 จังหวัดฉะเชิงเทรา. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2554). ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน. ภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการ, 10(2), 3-4.
- วิจิตรา สุระคำพันธ์. (2558). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2554). การออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบ Backward Design. มหาสารคาม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง. (2557). รายงานวิจัย : การเพิ่มทักษะการเขียนด้วยชุดแบบฝึกโครงเรื่อง. สุพรรณบุรี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.

- วิชิตรา สุระคำพันธ์. (2558). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ
 บุรุษและวิถีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต).
 ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. (2553). สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). การจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ. (2555). การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ:อดีตสู่ปัจจุบัน.
 ภาษาปริทัศน์. 2555(27), 89-104.
- ศิริพร สุทธิยา. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
 (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สถาบันภาษาอังกฤษ. (2557). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบ
 มาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากลระดับชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:
 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2556). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ทีพีเอ็น เพรส.
- สมพร อินทะกนก. (2558). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยกระบวนการสอนของเฮวินส์. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
 มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมหมาย เปียถนอม. (2551). ความพึงพอใจของนักศึกษาในการได้รับการบริการจากมหาวิทยาลัย
 ราชภัฏนครปฐม. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
 นครปฐม.
- สมาน เอกพิมพ์. (2560). การจัดการเรียนรู้ สิ่งแวดล้อมและการจัดการชั้นเรียนในศตวรรษที่ 21.
 มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารธุรกิจ1. สุพรรณบุรี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
 ราชมงคลสุพรรณภูมิ วิทยาเขตสุพรรณบุรี.
- สุกัญญา แซ่มซ้อย. (2555). การศึกษานโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนรู้การสอน
 ภาษาต่างประเทศ ของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม. กรณีศึกษาประเทศไทย.
 กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สุทธิชัย ปัญญาโรจน์. (2555). ครบเครื่องเรื่องนักบริหาร. กรุงเทพฯ: ส.เอเชียเพรส (1989).
- สุนีดี ภูจิราพันธุ์. (2554). การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ทริปปี้ล เอ็ดดูเคชั่น.

- สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้. (2557). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุรวาท ทองบุ. (2550). *การวิจัยทางการศึกษา.* มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2554). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการคิด.* กรุงเทพฯ: อี เค บุคส์.
- สุวรรณา ลิ้มอำนวยลาภ (2556). *รายงานการวิจัย: ผลการใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์ในการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.* ขอนแก่น: โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน.
- สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2559). *เอกสารวิชาการ Academic Focus : กฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter).* กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการ. สืบค้นจาก <http://www.parliament.go.th/library>.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2559). *เทคนิค วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อขับเคลื่อนจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2554). *ภาษาไทย 1. (พิมพ์ครั้งที่5)* กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ลกรุ๊ป. อดุลย์รัตน์ มั่นเกษม.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร.* กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น จำกัด.
- อารี รังสินันท์. (2527). *ความคิดสร้างสรรค์.* กรุงเทพฯ: ธนกิจการพิมพ์.
- องอาจ นามวงศ์. (2554). Active 3Ps : บทบาทการจัดการเรียนรู้ที่ครูควรเปลี่ยน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 34(3-4), 1-9.
- อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. (2558). *การพัฒนาความสามารถด้านทักษะการเขียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ปีการศึกษา 2558.* กรุงเทพฯ: โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม.
- อพันธ์ พูลพุดธา. (2558). *เอกสารประกอบการสอนการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้.* มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- อัจฉรา วงโสธร. (2554). *การทดสอบและประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. (พิมพ์ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 3).* กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินติ้งเฮาส์.
- อารีย์ วชิรวารกร. (2552). *การวัดผลและประเมินผลการเรียน.* กรุงเทพฯ: โครงการตำราวิชาการสถาบันราชภัฏธนบุรี.
- เอมมิกา สุวรรณหิตาพร. (2558). *การพัฒนาแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของครู ระดับชั้นมัธยมศึกษา.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Aaron, I.E. (1959). *The Relationship of Selected Measures to Spelling Achievement at the Fourth and Eighth Grade Levels*. Journal of Educational Research.
- Aboderin ,Yemi. (1986). "Integrating Reading and Writing." *English Teaching Forum* 16 (June 1986): 38 – 40.
- Allen, D.E., Duch, B.J. and Groh, S.E. (1996). *The Power of Problem Based Learning in Introductory Science Courses*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Arapoff, Nancy, (1967). "Writing: A Thinking Process." *English Teaching Forum*. 1: 33-39. Johnson, Tom, 2007. "Evaluation Criteria for Essays.
- Brooks, Kenneth C and Grundy ken.t. (1990). *Complete solutions for chemical principles*. Lexington Mass.: D.C. Heath and Company, 1990. See 661 B873.
- Brooks , J.G. and M.G. Brooks. (2000). *The Case for Constructivist Classroom*. Virginia: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Clanton, Patricia Brantley, (1977). *The Effectiveness of the Letter-cloze Procedure as a Method of Teaching Spelling*. Dissertation Abstracts International, 38, 5, 2690-2691-A.
- Coe, R. M., & Gutierrez , K. (1981). *Using problem solving procedure and process analysis to help students with writing problem*. College Composition and Communication.
- Diane Larsen-Freeman. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Second Edition. Oxford: Oxford University Press.
- Elis, R. (2003). *Task-Based Language Learning and Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Goodman R.I., K.A. Fletcher and E.W. Schneider, (1980). *The Effectiveness Index as Comparative Measure in Media Product Evaluation*,"Educational Technology. 20(09): 30-34; September.
- Good, Cater V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw Hill Book Company.
- Guilford, J.P.(1967). *The Nature of Human Intelligence*. New York: McGraw-Hill Book Co.
- Harris, D. P. (1969). *Testing English as a Second Language*. New Delhi: McGraw-Hill Publishing.

- Hairston, M. (1982). *The winds of change: Thomas Kuhn and the revolution in the teaching of writing*. National Council of Teachers of English.
- Hayes, J.C. & Flower S.L. (1989). *Writing in School*. Victory: Deakin University.
- Heaton, J.B. (1976). *Writing English Language Test*. London: Longman Groups Limited.
- Hewins, C. P. (1986). *Writing in a Foreign Language: Motivation and the Process Approach*, *Foreign Language Annals*. American Council on the Teaching of Foreign Languages.
- Hughey, J. B. et. al. (1983). *Teaching ESL Composition Principles and Techniques*. Rowley, MS: Newbury House Publishers.
- Jack, C. R., and Theodore S. R. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching (2nd ed)*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Jacob D.L. and et al. (1981). *Testing ESL Composition: A Practical Approach*. Masachusetts: Newbury House Publisher.
- Jacobs, H. L., et. al. (1983). *Testing ESL Composition*. Rowley, MS: Newbury House Publishers.
- Johnson, D.W. and Johnson, R.T. (1986). "Action Research : Cooperative Learning in the Science Classroom", *Science and Children*. 2(October 1986),31-32.
- Johnson, D. W. (1979). *Education Psychology*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Karakas, Ali. (2013). *Is Communicative Language Teaching a Panacea in ELT - Student and Teacher Perspectives*. *Journal of Second and Multiple Language Acquisition*. 1. 1-20.
- Kadler, Eric H. (1970). *Linguistics and Teaching Foreign Language*. New York: Van No strand.
- Kelly. (2003). *The Effectiveness of Combining Practice on Primary Students Overall Writing Quality and Syntactic Maturity*, *TESL Reporter*. pp. 22.
- Kelly, M.G. (1984). *Phylum Bacillariophyta*. In John D.M., Whitton B.A., Brook A. J. (Eds). *The Fresh Water algae Flora of the British Isles: an Identification Guide to Freshwater and Terrestrial algae*. Cambridge. Cambridge University Press.
- Lado, R. (1984). *Language teaching: A scientific approach*. New York: McGraw-Hill.
- Lapp, D. (1985). *The reading/language arts curriculum of secondary schools*. New York: Publication.

- Lawrey, E.B.L. (2001). *The Effects of Four Drill and Practice Times Units on the Decoding Performances of Students with Specific Learning Disabilities*. New York: McGraw-Hill.
- Littlewood, W. (2004). *Communicative Language Teaching: An Introduction*. UK: Cambridge University Press.
- Louie, A. C. (1994). *Improving Composition for Secondary ESL Students through the Process Approach Dissertation, Thesis (Education)*. San Francisco: San Francisco University. Photocopied.
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and Personality*. 2rd ed. New York: Harper & Row.
- Murray, R. B., & Zentner, J. P. (1985). *Nursing Assessment and Health Promotion Through the Life Span (3rd ed.)*. New Jersey: Pearson Prentice Hall.
- Mehrens, William.(1976). *A Measurement and Evaluation and Psychology*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Mitchell, J. C. (1980). *Effects of Dictionary Skill Lesson and Written Composition on Spelling Achievement in Grade 4, 5 and 6*. Dissertation Abstracts International, 4, 1392-A.
- Nunan, D. (2004). *Task-based language teaching*. UK: Cambridge University Press.
- Oliva, P.F. (1969). *The Teaching of Foreign Language*. New Jersey: Prentice Hall.
- Raimes, Ann. (1983). *Techniques n Teaching Writing*. London: Oxford University Press.
- Richards, Jack C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Scott, W.A. (1967). *Introduction to Psychology Research*. New York: Wiley and Son, Inc.
- Siegel, P. T. (1968). *Delay Retention Effect in Informative Feedback*. Journal of Experimental Psychology, 78 (October, 1968), 357-358).
- Ur, P. (1996). *A course in language teaching : practice and theory*. Cambridge: Cambridge.
- Widodo, H. P. (2006). *Approaches and procedures for teaching grammar*. English Teaching: Practice and Critique. May 2006, 5(1), 122-141.
- Wilkins.D.K. (1974). *Language as Communication*. New York: McGraw Hill.

White. V. W. (1980). *Teaching Written English*. Great Britain: George Allen and Unwin.

Whitehead A.N.

Zamel, Vivian. (1976). *Teaching Composition in the ESL Classroom: What we can Learn from Research in the Teaching of English*. *TESOL Quarterly*. (10): 202 – 205.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY